

Издательска къща „Хермес“

®

WARCRAFT

#3

ПОСЛЕДНИЯТ ПАЗИТЕЛ

ДЖЕФ ГРУБ

SAMWIS

ДЖЕФ ГРУБ ПОСЛЕДНИЯТ ПАЗИТЕЛ

Превод: Петър Тушков

chitanka.info

В забуленото от мъгли минало светът Азерот гъмжал от всякакви удивителни създания. Загадъчни елфи и жилави джуджета съжителствали с човешките племена в мир и разбирателство — докато появата на демоничния Пламтящ легион не разрушила благополучието им завинаги. Орки, гоблини и тролове започнали съперничество за надмощие над света на WARCRAFT.

Пазителите на Тирисфал — дълъг списък от имена на храбреци и носители на богоподобно могъщество, водили потайна и самотна борба срещу нечистите сили на Пламтящия легион в продължение на векове.

Още от самото си раждане Медив бил орисан да се превърне в най-великия измежду тези герои, ала мрак обсебил душата му и покварил неговата невинност и сега уменията му, които трябвало да бъдат ползвани за добруването на хората, служат на злото.

Разкъсван между две съдби, борбата на могъщия заклинател срещу стаената в него заплаха е на път да промени бъдещето на целия Азерот...

ПОСЛЕДНИЯТ ПАЗИТЕЛ

Един увлекателен разказ за магия, битки и героизъм, базиран върху едноименната компютърна игра.

На Крис Метцен, който опази видението.

ПРОЛОГ

САМОТНАТА КУЛА

По-голямата от двете луни беше изгряла рано тази вечер и сега висеше натежала и сребристобяла сред звездите. Планините Редрига^[1] се извисяваха в далечината. На дневна светлина гранитните им върхове бяха оцветени във всички оттенъци на пурпурното и ръждивото, ала в лунната нощ изглеждаха някак призрачни. На запад се простираше Гората на Елвин. Тежкият покров на вековните дъбове се спускаше по склоновете и достигаше чак до морето. На изток се виждаше обширният район на Черното блато — мочурлива местност, където имаше само тресавища, застояли езерца, изоставени руини и стаена заплаха.

През лицето на луната за миг прелетя сянката на гарван и се насочи към един пролом в планината.

Тук от склона се бе откъснало огромно парче скала и на мястото му се беше образувала малка кръгла долина. Вероятно се бе появила в резултат на някакво страховито небесно явление или от разтърсваща експлозия, ала изминалите еони бяха заличили по-голямата част от следите на това събитие и сега огромният амфитеатрален кратер бе заобиколен от купчина заоблени от суровите планински условия хълмове. Нито едно от древните дървета на Елвин не можеше да оцелее на такава височина. Местността беше обрасла с плевели и диви лози.

В средата на кратера се издигаше голо възвишение, оплешивяло като темето на заможен търговец от Кул Тирас. И наистина, начинът, по който хълмът стръмно се издигаше нагоре, а сетне изведнъж се заобляше при върха, твърде много напомняше човешки череп. Мнозина бяха забелязвали това през изминалите години и все пак малцина бяха достатъчно смели или могъщи, или дотам нетактични, че да го споменат пред собственика на имота.

На възвишението се издигаше крепост — масивна постройка от бял камък и тъмен хоросан, която се възправяше към небето и

стърчеше над хълмовете наоколо. Лунната светлина я огряваше ярко и я превръщаше в център на околността. В основата ѝ криволичеше ниска стена, обграждаща останките от конюшня и ковачница.

Някога бяха наричали това място Каразан. Тук бяха живели последните Пазители на Тирисфал. Някога... Ала сега царяха разруха и безвремие.

Над главната кула тегнеше тишина, но в мрака се забелязваха сенки, които безшумно минаваха от прозорец на прозорец, а по балконите и парапетите танцуваха призраци. Това бяха по-скоро спомени, отколкото истински привидения. Мълчаливи форми от миналото, освободени и запокитени в нищото от лудостта на собственика на кулата, осъдени непрекъснато да играят ролите си в мълчанието на изоставената постройка, макар да нямаше кой да оцени представлението им.

В надвисналата тишина изскърца ботуш. Под бледата светлина на луната се забеляза някакво движение. Тъмна сянка падна върху белите стени, между озъбените останки на най-високия парапет се мярна фигура, наметната с одрипавяла червеникава пелерина, развята от хладния нощен вятър.

Вратата на старата наблюдателница издаде остър стържещ звук и започна да се отваря, после запъна рязко. Загърнатата фигура се поколеба за миг, след което сложи пръст на ръждясалата панта и промърмори няколко думи. Вратата се разтвори безшумно, а нарушителят си позволи тънка усмивка.

Обсерваторията бе почти празна. Малкото останали инструменти за наблюдение лежаха изпотрошени наоколо. Фигурата — също толкова тиха и мълчалива, колкото и призраците наоколо, вдигна един счупен астролаб^[2]. Скалата му бе изкривена от нечия отдавна отминала ярост и сега представляваше просто парче злато — инертно и безполезно.

Нещо помръдна и нарушителят вдигна поглед. До един от прозорците бе застанала поредната сянка от миналото, вършеща безсмислените си задължения. Виждаха се смътните очертания на широкоплещест мъж с коса и брада, които бяха започнали да се прошарват. За момент мъжът вдигна пред себе си астролаба — копие на онзи в ръцете на нарушителя, и извърши някакво измерване с него. Забави се за миг, докато нагласи скалата, след което помръдна още

веднъж. Накрая въздъхна дълбоко, остави уреда на маса, която вече не съществуваше, и изчезна.

Човекът с червеникавата пелерина поклати глава. Подобни загадъчни сенки бяха съвсем обичайни дори и в дните, когато Каразан бе обитаем, ала сега, освободени от лудостта на своя господар, се появяваха по-често. И все пак мястото им бе именно тук, а неговото — не.

Нарушителят прекоси помещението и се озова пред стълбище, а зад гърба му възрастният астроном се появи още веднъж и насочи уреда си към планета, която отдавна се бе преместила в друга част на звездното небе.

Загърнатият с плащ мъж заслиза през етажи, стълби и коридори. Вратите не можеха да го спрат, дори и онези, които бяха заключени, залостени или завинаги застинали в хватката на ръждата и старостта. Достатъчни бяха няколко думи, докосване, жест и оковите на времето изчезваха, ръждата се посипваше, а пантите отново ставаха като нови.

Тук-там древните магически защити продължаваха да греят слабо. Човекът спираше пред тях. Търсеше в паметта си съответното противодействие, произнасяше правилната дума или правеше необходимото движение с ръце и преодоляваше едва доловимата им съпротива.

Колкото повече напредваше, толкова по-неспокойни ставаха духовете в кулата. Сега, когато най-сетне се бе появила публика, сякаш бяха почувствали нуждата да се изразят, дори само за да се откъснат за миг от влиянието на това място. Всеки звук, който някога бяха издавали, отдавна бе изтлял в миналото.

Нарушителят подмина един стар иконом в тъмна ливрея, който бавно се тътреше по пустия коридор, стиснал сребърен поднос. На главата си старецът носеше нещо като конски капаци. В библиотеката някаква жена със зелена плът, застанала с гръб към вратата, се беше привела над обемиста книга. В банкетната зала група музиканти свиреха беззвучно, докато танцьорите пред тях унесено се въртяха под такта на безкрайния гавот. В другия край бушуваше пожар, чиито огнени езици безсилно облизваха каменните стени и гниещите гоблени. Натрапникът мина през пламъците, а лицето му беше мрачно, сякаш още веднъж ставаше свидетел на отдавна забравено нещастие.

В следващата стая трима младежи седяха около една маса и си разказваха лъжи, които никой повече нямаше да чуе. По масата, както и под нея, се търкаляха метални халби. Мъжът с плаща остана да ги наблюдава мълчаливо, докато призрачната прислужница не се появи с новата поръчка, сетне поклати глава и продължи нататък.

Стигна до приземния етаж и излезе на нисък, порутен балкон. Там, в широкото пространство между главния вход и останките от конюшната покрай крепостната стена, стоеше призрачна и самотна фигура. Не се движеше като останалите привидения, а се колебаеше за нещо, сякаш очакваше появата на странника.

Неподвижното привидение бе на млад мъж. В невчесаната му коса се забелязваше бял кичур, по лицето му беше покарала рядка брада. В краката му лежеше износена раница, а в ръката си, сякаш от това зависеше животът му, младежът стискаше писмо, запечатано с червен восък.

Нарушителят знаеше, че това не може да бъде призрак в истинския смисъл на думата, дори първоизточникът на образа да бе умрял, паднал в битка под някое чуждо слънце. По-скоро беше спомен, къс минало, уловен като насекомо в парче кехлибар, който очакваше своето освобождение. Очакваше него.

Мъжът седна на каменния парапет и зарея поглед отвъд стените, отвъд ниските хълмове по ръба на кратера. Под лунната светлина цареше мълчание, сякаш самата планина съдържаше дъха си в очакване.

Той вдигна ръка и започна да реди напевни слова. Постепенно в говора му се появи ритъм, гласът му се извиси, докато най-сетне нощта наруши спокойствието си. Някъде в далечината вълците подеха напева и му отвърнаха със смразяващ вой.

Внезапно образът на призрачния младеж сякаш оживя. Той размърда краката си, уловени до този момент в хватката на времето. Вдигна на рамо пълната си с тайни раница и пое по пътя към главния вход на Кулата на Медив.

[1] Redridge (англ.) — от red (червен) и ridge (хребет). — Б.пр. ↑

[2] Астролаб (фр.) — уред, употребяван за определяне височината на небесните тела и за други астрономически и навигационни цели. — Б.пр. ↑

ЕДНО КАРАЗАН

Каджар стискаше запечатаното с ален восък писмо и отчаяно се опитваше да си събере ума. Беше на път от дни. В началото бе яздил с различни кервани, а впоследствие и съвсем сам. Беше прекосил гъстата и обширна Гора на Елвин, а накрая му се бе наложило да се справи и с дългото изкачване по планинския склон, което го бе извело на това тихо, пусто и уединено място. Дори въздухът тук бе някак особен. И ето най-накрая задъханият, уморен, раздърпан и брадясал млад мъж стоеше в двора на крепостта, вцепенен от мисълта за онова, което трябваше да стори.

Да се представи на най-могъщия магьосник в Азерот.

Това е голяма чест, бяха казали маговете от Кирин Тор. Наставниците на Каджар, всичките до един членове на този влиятелен съвет от вълшебници и чародеи, го бяха предупредили, че от години се опитват да изпратят доверен човек в Каразан. Искаха да научат повече за познанието, което най-могъщият магьосник криеше в своята библиотека, както и за изследванията, които провеждаше, ала най-много от всичко желаеха да узнаят кога този отцепник възнамерява да се заеме със завещанието си, кога великият Медив ще започне да подготвя свой наследник.

Великият Медив и съветът бяха скарани отдавна по този и по много други въпроси. Едва сега магьосникът бе решил да отстъпи на молбите им и най-после бе склонил да приеме ученик. За господарите на Каджар нямаше значение дали това се дължеше на факта, че Медив бе омекнал с годините, на проява на благоразумие, или на мисълта за приближаващия край, ала могъщият, независим и твърде мистериозен магьосник сам бе поискал да му изпратят помощник, а съветът, властващ над магическото кралство Даларан, с готовност беше откликнал на молбата му.

Ето как младият Каджар бе избран и изпратен на тази мисия заедно с хиляди указания, заповеди, искания, предложения, съвети и

още куп препоръки от страна на своите наставници. Гузба му заповяда да попита Медив за битките на майка му с демоните. Да открие книга, в която е описана историята на елфите, пожела лейди Делт. Да претърси томовете с древни басни, нареди му Алонда, която бе убедена, че съществуват пет различни вида тролове, последният от които все още не е описан в нейните записки. Да бъде прям, откровен и честен, посъветва го Норлан, тъй като великият Медив ценял тези качества. Да бъде усърден и да върши онова, което се иска от него. Да не се отпуска. Винаги да изглежда заинтригуван... Но преди всичко — да си държи ушите и очите широко отворени.

Амбициите на Кириг Тор не притесняваха особено Каджар. Той бе израснал в Даларан и ранното му посвещаване като послушник твърде скоро му беше изяснило елементарния факт, че членовете на съвета проявяваха ненаситно любопитство към магията във всичките ѝ разновидности. Събирането и класифицирането на магически методи оставяше отпечатък у младите ученици на съвета още от най-ранната им възраст и можеше да се каже, че Каджар не беше по-различен в това отношение.

Всъщност той осъзнаваше, че любопитството му бе една от причините за нерадостното положение, в което беше изпаднал. Нощните му посещения в даларанската Виолетова цитадела бяха разкрили не една и две тайни, за които съветът предпочиташе да мълчи. Привързаността на Норлан към огненото вино, например, или предпочитанията на лейди Делт към доста по-млади от нея рицари, или тайната колекция от памфлети на Кориган Библиотекаря, описващи практиките на доисторическите демонични култове по един сензационен и доста зловещ начин.

А може цялата работа да беше свързана по някакъв начин с един от най-великите мъдреци на Даларан, многоуважаемия Арексис, когото всички останали почитаха. Той беше изчезнал или бе умрял, или пък с него се беше случило нещо ужасно и магьосниците предпочитаха да не говорят за това, като дори се бяха погрижили името му да бъде заличено от списъците и никога да не се споменава. Ала Каджар се беше добрал и до тази тайна. Всъщност младежът винаги намираше начин да открие информацията, която му беше нужна. Притежаваше своеобразен талант за това, който съвсем скоро можеше да се окаже и проклятие.

Причината за настоящата му престижна (а и съдейки по всички приготовления и предупреждения — може би фатална) задача можеше да е всяко едно от тези негови открития. Вероятно наставниците му бяха решили, че младият Каджар е прекалено добър в изравянето на тайни и затова съветът го беше изпратил някъде, където любопитството му щеше допринесе за благоденствието на Кирин Тор. Най-малкото така щяха да го отдалечат от обитателите на Виолетовата цитадела и пазения им в тайна личен живот.

Всичко това Каджар бе разбрал по време на своите приключения из добре прикритите коридори на задкулиския живот в цитаделата. В крайна сметка, когато потегли на път, раницата му беше пълна с бележки, сърцето — с тайни, а главата — със строги заповеди и безполезни съвети. През последната седмица бе изслушал почти всеки член на съвета. Всички до един като че ли имаха някакви интереси, свързани с Медив. Като за магьосник, който живееше сам, обкръжен само от дървета и зловещо извисяващи се върхове, членовете на Кирин Тор проявяваха прекалено голям интерес към него.

Поемайки си дълбоко дъх (а това му напомни, че все още се намира прекалено близо до конюшнията), Каджар се насочи право към кулата. Имаше чувството, че поводът на коня му е омотан около неговите глезени.

Главният вход зееше като преддверие на пещера. Не се виждаше нито порта, нито подвижна решетка. В това имаше известен смисъл. Коя армия би проявила глупостта първо да се изправи срещу Гората на Елвин, а сетне и срещу самия Медив? През цялата история на Каразан никой не си беше позволявал лукса да подлага крепостта на обсада.

Мрачният проход пред младежа бе достатъчно висок, за да мине някой охранен слон. Отгоре беше надвиснал широк балкон, изграден от бял камък. От там човек лесно би могъл да държи под око най-високите части на околните хълмове, както и планините отвъд тях.

Каджар долови движение и вдигна поглед към балкона тъкмо навреме, за да види как някаква фигура, обвита в мантия, се скрива обратно в кулата. Дали не го наблюдаваха? Нямаше ли да го посрещнат, или очакваха от него да се настави сам в постройката?

— Ти ли си новият ученик? — произнесе тих, почти гробовен глас.

Каджар, все още вдигнал глава нагоре, едва не подскочи от уплаха. Обърна се и видя прегърбена, слаба фигура, която изплува от сенките на входа.

Съществото имаше почти човешки форми и за момент младежът се зачуди дали Медив не предизвиква изкуствени мутации в обитателите на гората, за да ги използва като свои слуги. Създанието пред него приличаше на невестулка без козина, а от двете страни на главата му се забелязваха странни черни правоъгълници.

Тъй като Каджар не бе отговорил на въпроса му, съществото невестулка излезе от сенките и го повтори:

— Ти ли си новият ученик? — Създанието произнасяше думите сами за себе си, сякаш поставяше всяка в отделна кутия. Отново пристъпи и този път се откри напълно — оказа се слаб, жилиав старец с мека вълнена ливрея. Черните правоъгълници от двете страни на главата му приличаха на ушанка, но продължаваха напред и стърчаха редом със забележително дългия му нос.

Младежът осъзна, че се е втренил в стареца.

— Каджар — представи се той и подаде на мъжа пред себе си своето препоръчително писмо. — От Даларан. Каджар от Даларан, кралство Лордерон. Изпраща ме Кирин Тор. От Виолетовата цитадела. Аз съм Каджар от Кирин Тор. От Виолетовата цитадела. Даларан. В Лордерон. — Осъзна, че е започнал да се повтаря, едва когато старецът най-сетне даде признак, че го е разбрал.

— Разбира се. Ти си Каджар. От Кирин Тор. От Виолетовата цитадела. От Даларан. В Лордерон. — Слугата взе писмото небрежно и го пхна под жилетката си. След като по целия път дотук се беше грижил да не се случи нещо с безценния къс хартия, Каджар изведнъж почувства остра загуба. Писмото представляваше неговото бъдеще и младежът чувстваше силно безпокойство при мисълта, че би могло да изчезне:

— Съветът на Кирин Тор ме изпрати, за да стана помощник на Медив. Лорд Медив. Магьосникът Медив. Медив от Каразан. — Още веднъж осъзна, че бърбори несвързано.

— Сигурен съм, че са те изпратили — отвърна слугата, след което отново бръкна в жилетката си и извади оттам два черни правоъгълника, скрепени с тънка метална лента. — Наочници?

Каджар примигна.

— Не. Искам да кажа, не, благодаря.

— Мороуз^[1] — каза слугата.

Мислейки, че му предлагат още нещо, младежът отново поклати глава.

— Аз съм Мороуз — рече мъжът в ливреята. — Управител на Кулата. Кастелан на Медив. Наочници? — Отново му предложи правоъгълниците, същите като тези, които носеше.

— Не, благодаря... Мороуз — отвърна Каджар, чието любопитство се бе пробудило.

Слугата се обърна, давайки на младежа едва доловим знак да го последва.

Послушникът от Кирин Тор пое след него, изненадан, че се налага да крачи доста бързо, за да не изостава от стареца. Въпреки привидно крехкия си вид, икономът се движеше енергично.

— Има ли някой друг освен теб? — реши да попита Каджар, когато започнаха да изкачват извито и широко стълбище. Камъкът бе вдлъбнат в центъра, там, където бе стъпвало неизброимото множество от прислужници и посетители на замъка.

— А?

— Сам ли си? — повтори младежът, като се чудеше как трябва да се изразява, за да го разбира Мороуз. — Сам ли живееш тук?

— И магът е тук — изхриптя икономът. Гласът му звучеше също толкова глухо и фатално, колкото буците пръст, падащи върху капака на ковчег.

— Да, разбира се — съгласи се Каджар.

— Едва ли щеше да има някакъв смисъл да идваш, ако живееш сам, нали? — продължи слугата.

Младежът се зачуди дали гласът на стареца не звучи по този начин просто защото го използва твърде рядко.

— Естествено — отвърна. — А някой друг?

— Нали знаеш как е. И така работата не е малко. Не че някой се е интересувал от мнението ми.

— Значи само ти и магьосникът? — рече Каджар. Дали бяха наели (или пък създали) иконома заради присъщата му необщителност?

— И готвачката — отвърна Мороуз, — но тя не говори много. Благодаря ти, че попита все пак.

Младежът повдигна леко вежди. Надяваше се, че наочниците са попречили на иконома да види реакцията му.

Скоро достигнаха площадка, която водеше към осветен от факли коридор. Мороуз я прекоси и продължи нагоре по следващите стълби. Каджар се помая за миг, изучавайки факлите. Доближи ръка на няколко сантиметра от пламъка, ала не почувства никаква топлина. Вероятно студеният пламък бе нещо обикновено в тази кула. В Даларан използваха фосфоресциращи кристали, които даваха равномерен блясък, ала повечето хора предпочитаха да си светят с факли, натопени в смола или алкохол. Но тук пламъците просто бяха застинали.

Мороуз, който почти бе стигнал горния етаж, се обърна бавно и се покашля. Каджар го последва забързано. Очевидно правоъгълниците не ограничаваха зрението на стария иконом чак толкова много.

— За какво са ти тези наочници? — попита бъдещият ученик на Медив.

— А? — отвърна Мороуз.

Младежът докосна главата си от едната страна:

— Наочниците. Защо?

Слугата изкриви лицето си в нещо, което можеше да се приеме и за усмивка:

— Магията е силна тук. Виждаш разни... неща... наоколо. Затова трябва да внимаваш. Аз внимавам. Преди теб имаше други, които не внимаваха. И вече ги няма.

Каджар си помисли за привидението, което бе видял на балкона, и кимна.

— Готвачката си е направила лещи от розов кварц — добави Мороуз. — Кълне се, че ѝ помагат. — Помълча и добави: — Тя не е много умна, имай го предвид.

Каджар се надяваше, че икономът ще стане по-разговорлив, ако му се дават достатъчно поводи да упражнява умението си за общуване, затова се поинтересува:

— Отдавна ли живееш тук?

— А? — отново не разбра Мороуз.

— Отдавна ли служиш на Медив? — попита послушникът, като се надяваше, че не проявява прекалена раздразнителност.

— Аха — отвърна управителят. — Достатъчно дълго. Прекалено дълго. Години. С времето тук е така. — Гласът на стареца заглъхна и двамата продължиха да се изкачват мълчаливо.

— Какво знаеш за него? — направи още един опит Каджар. — Имам предвид за магьосника?

— Въпросът е — рече Мороуз, като отвори още една врата, зад която се откри поредното стълбище — какво знаеш ти за него?

Проучванията на Каджар по въпроса бяха изненадващо безрезултатни. Въпреки възможността да ползва Голямата библиотека на Виолетовата цитадела, както и до голяма степен нелегалният му достъп до няколко частни сбирки и тайни колекции, явно информацията за великия и могъщ Медив беше съвсем оскъдна. Това бе много странно, имайки предвид, че всеки правоспособен магьосник в Даларан вероятно изпитваше страхопочитание към него и желаше да се добере до услугите му, независимо дали ставаше дума за сведения, помощ или друго благодеяние.

Според всички източници Медив бе млад мъж, едва надхвърлил четирийсетте. Изглежда, беше прекарал много от това време в успешни маневри, изхитрявайки се да избегне откритите стълкновения и фаталните сблъсъци със заобикалящата го природа. Каджар бе изненадан. Повечето предания за отцепниците ги описваха като изключително самовлюбени и претенциозни същества, намесващи се в неща, които никой не биваше да вижда или да докосва. Обикновено, след като си бяха играли със сили извън тяхната компетентност, повечето от тях бяха мъртви, осакатени или прокълнати. Много от разказите за такива магьосници, предпочели да не свързват живота си с Даларан, приключваха по подобен начин — необуздани, далеч от всякакъв контрол и недостатъчно обучени, нещастниците винаги свършваха зле и понякога отнасяха в забвение по-голямата част от обкръжаващата ги местност.

Фактът, че Медив не бе успял да срути някой замък върху главата си или да разпръсне своите атоми в някое отвъдно измерение, или пък да призове дракон, без да знае как да го контролира, показваше, че има задръжки или притежава големи способности. От суетнята около собственото му заминаване Каджар с голяма сигурност можеше да заложи на второто.

И все пак въпреки всичките си проучвания, така и не беше успял да си отговори на въпроса „защо“. Нищо не подсказваше за някакво голямо откритие, направено от Медив, нито дори за разтърсващо постижение, което би могло да обясни очевидното страхопочитание, което членовете на Кирин Тор изпитваха към независимия магьосник. Нямаше големи воини, велики завоевания или известни сражения, спечелени от него. Бардовете го обрисоваха повърхностно, а когато станеше дума за постиженията му, инак упоритите и прилежни в своите занимания официални говорители само поклащаха глави отрицателно.

Ала все трябваше да има някаква причина — Каджар бе напълно сигурен. Нещо, което караше маговете да изпитват смесица от страх, респект и завист. Съветът рядко поддържаше онези от занаята, които пропускаха да заявят верността си към Виолетовата цитадела, но дори те се прекланяха пред него. Защо?

Младежът разполагаше със съвсем малко — откъслечни сведения за произхода на магьосника (Гузба проявяваше специален интерес към майката на Медив), хроники, споменаващи името му или някое от неговите редки идвания в Даларан. Информацията беше предимно за посещенията му през последните пет години, като Медив се беше срещал единствено с по-старите магьосници, включително и с изчезналия Арексис.

В крайна сметка Каджар не знаеше почти нищо за този предполагаемо велик магьосник, а му предстоеше да работи за него. И доколкото смяташе познанието за своите броня и меч, вече започваше да се чувства ужасно неподготвен и незащитен за предстоящия сблъсък.

Но на глас изрече:

— Не много.

— Ъ? — отвърна Мороуз и се извърна леко към него.

— Казах, че не зная много — повтори Каджар малко по-високо, отколкото му се искаше. Гласът му отекна между голите стени на стълбището, което още веднъж бе започнало да се извива по пътя си нагоре. Чудеше се дали кулата е толкова висока, колкото изглежда. Краката започваха да го болят от изкачването.

— Разбира се, че не знаеш — съгласи се прислужникът. — Младите никога не знаят много. Предполагам, че в това се състои

младостта, нали така?

— Имам предвид — отговори Каджар раздражено и спря, за да си поеме дъх, — имам предвид, че не знам много за Медив. Това беше въпросът ти.

Слугата постави крак на следващото стъпало и за момент сякаш се замисли.

— А, да — рече най-накрая.

— Що за човек е той? — поинтересува се младежът.

— Човек като всеки друг, струва ми се. Има си своите добри и лоши страни. Настроенията си. Както всеки.

— И сигурно си обува ботушите един след друг — въздъхна горчиво Каджар.

— Не. Левитира в тях — отвърна икономът. Послушникът го погледна изненадано и забеляза леката усмивка, изписана на лицето му.

Продължиха да се изкачват. Стълбището вече се извиваше под по-остър ъгъл и младежът предположи, че се намират близо до най-високата част на кулата.

Пътят им ги изведе право в неголяма кръгла стая, заобиколена от широк парапет. Както бе предположил, намираха се в най-високата точка на замъка, в нещо като голяма обсерватория. Стените и таванът бяха заети от кристални прозорци, през които надничаха звездите, обсипали нощното небе.

От самата обсерватория не се виждаше много, тъй като светлината от нетрепващите пламъци на факлите беше затулена, за да не пречи на астрономическите наблюдения.

В центъра на помещението имаше мангал, в който тлееха въглени. Покрай външните стени бяха наредени дълги извити маси, отрупани с различни чудновати устройства. Имаше сребърни инструменти за измерване на хоризонталата, няколко златни астролаба служеха като преспапиета за купчините изписани листове и разтворени книги, а върху една от масите бе захвърлен полуразглобен модел, изобразяващ движението на планетите през небесната сфера. Навсякъде бяха натрупани древни томове и пергаменти, виждаха се и още, наблъскани безразборно в кошове под масите. Върху едната стена беше окачена голяма карта, показваща южните земи на Азерот. Каджар потърси родния Лордерон върху нея, после плъзна поглед през

Куел'Талас и Каз Модан, усамотените земи на елфите и джуджетата. Върху листа бе забодено неизброимо съзвездие от шарени карфици, чието предназначение бе известно единствено на Медив.

Каджар не се съмняваше, че мъжът в помещението не може да бъде друг освен самия магьосник. Беше човек на средна възраст с дълга коса, вързана на опашка — навярно гарвановочерна в младостта му, ала сега прошарена на слепоочията. В брадата му също се забелязваха бели косми. Младежът знаеше, че това се случва често при магьосниците, подложени на високоенергийни излъчвания от ползваните заклинания.

Дрехите на Медив бяха съвсем обикновени. Носеше проста роба, която не подходеше на човек с неговото положение. Панталоните му бяха напъхани в прекалено широки ботуши. Късо наметало без никакви бродерии се спускаше от широките му рамене до кръста, а качулката висеше свободно върху гърба му.

Когато очите на младежа постепенно се нагодиха към слабата светлина, той започна да осъзнава, че първоначалното му впечатление за облеклото на магьосника е било погрешно. По дрехите му имаше фина сребърна бродерия с изискана изработка, която сякаш сама се раздвижи пред очите на Каджар и се превърна в стилизираното лице на древен демон. Младежът примигна и сребърната плетеница се трансформира в навит на кълбо дракон, а после в звездно небе.

Магьосникът продължаваше да не им обръща внимание. Стоеше край прозореца със златен астролаб в едната ръка и бележник в другата. Изглеждаше напълно погълнат от мислите си и Каджар се зачуди дали това не бе едно от „нещата“, за които го предупреди Мороуз.

Младежът се прокашля и пристъпи напред, но прислужникът вдигна ръка предупредително. Каджар замръзна на място, сякаш някой го бе вкаменил.

Икономът застана тихо от едната страна на магьосника в очакване господарят да забележи присъствието му. Измина цяла минута, после и втора. Времето се проточи, заплашвайки да се превърне в цяла вечност. Най-накрая магьосникът остави астролаба и записа нещо в бележника си. Затвори го шумно и погледна Мороуз.

Сега, когато най-после можеше да го огледа добре, Каджар си даде сметка, че Медив изглежда далеч по-стар от предполагаемите си

четирийсет години. Лицето му бе уморено и набраздено от дълбоки бръчки.

Мороуз подаде на магьосника измачканото препоръчително писмо. Печатът грееше в кървавочервено, осветяван от нетрепващата светлина на факлите.

Очите на Медив бяха скрити под тежко надвиснали тъмни вежди. Каджар веднага долови силата, струяща от тях. В тези изумително зелени очи имаше нещо могъщо, неконтролируемо и опасно. Магьосникът го огледа набързо и в същата секунда Каджар разбра, че е бил преценен и в крайна сметка едва ли е предизвикал особен интерес. Може би колкото бръмбар или бълха.

След миг магьосникът отмести поглед от младежа и се зае с препоръчителното писмо, а Каджар изпита облекчение, сякаш току-що се беше разминал с гладен звяр. Ала спокойствието му не продължи дълго. Между веждите на Медив се образува едва забележима бръчка и пергаментът на писмото внезапно избухна в пламъци, които започнаха да горят в наситеносиньо.

Когато магьосникът заговори, гласът му бе дълбок и сякаш развеселен:

— И така — рече той, без да се интересува от факта, че бъдещето на Каджар гори в собствената му ръка, — младият ни шпионин най-после пристигна.

[1] Morose (англ.) — мрачен, необщителен. — Б.р. ↑

ДВЕ СЪБЕСЕДВАНЕ С МАГЪОСНИК

Наред ли е всичко? — попита Медив и Каджар отново усети изпитателния му поглед върху себе си. Почувства се като бръмбар, който невнимателно е решил да притича през бюрото на колекционер на буболечки. Пламъците бяха погълнали препоръчителното писмо наполовина, печатът се топеше и восъкът капеше върху каменните плочи.

Младежът осъзнаваше, че изглежда нелепо, с широко разтворени очи, пребледняло лице и зяпнала уста. Направи опит да проговори, но успя да издаде само някакъв бълбукащ звук.

Тежките вежди на магьосника се свиха объркано:

— Болен ли си? Мороуз, болен ли е този младеж?

— Може би е настинал — отвърна икономът безизразно. — Дълго се е катерил насам.

Най-сетне Каджар успя да се съвземе и извика:

— Писмото!

— А! — възкликна Медив. — Да, благодаря ти. — Отиде до мангала и пусна горящия пергамент върху въглените. Изведнъж синьото кълбо от пламъци избухна, достигайки почти до тавана, после бързо отслабна и изчезна. От препоръчителното писмо и символа на Кирин Тор върху аления му печат не бе останала и следа.

— Но ти дори не го прочете! — извика Каджар, след което бързо се поправи: — Искам да кажа, сър, при цялото ми уважение...

Магьосникът се засмя тихо и се настани в огромен стол от тъмно резбовано дърво. Пламъците осветяваха набразденото му лице и разкриваха широката усмивка, която се бе изписала на него. Уви, тя не можеше да успокои Каджар.

Медив се приведе напред:

— „О, велики и уважавани магьоснико Медив, Господарю на Каразан, нося ти поздравите на Кирин Тор, най-прославената и силна от всички магически академии, гилдии и сдружения, съветник на

крале, учител на просветените, откривател на загадки..." Нататък писмото продължава в същия дух. Всяко следващо изречение ме уверява в тяхното рядко срещано могъщество. Как се справям дотук?

— Не бих могъл да кажа — отвърна младежът. — Инструктираха ме...

— Да не отваряш писмото — прекъсна го Медив. — Но си го направил, нали?

Магьосникът го огледа изпитателно. Нещо проблясваше в очите му и послушникът се зачуди дали Медив не умее да прави заклинания, без да ги произнася на глас.

Най-накрая младежът кимна в отговор и зачака реакцията на мага със свито сърце.

Медив се изсмя и попита:

— Кога?

— При... при пътуването ми между Лордерон и Кул Тирас — отговори Каджар, без да е сигурен дали думите му ще развеселят, или ще подразнят бъдещия му наставник. — В продължение на два дни имаше безветрие и...

— ... любопитството разкри най-добрите ти способности — довърши Медив и се усмихна, разкривайки белите си зъби. — Напълно те разбирам. Вероятно бих постъпил по същия начин. Може би дори нямаше да чакам толкова дълго, а щях да го отворя още в мига, в който даларанската Виолетова цитадела изчезне от погледа ми.

Младежът си пое дълбоко дъх и рече:

— Мислех да го направя, но трябваше да взема предвид възможността да ме наблюдават посредством някое гадателско заклинание.

— И искаше да си достатъчно далече, за да не може да те достигне нито заклинание, нито спешно послание да се завърнеш в Даларан? А после си запечатал писмото отново, като си разчитал, че ще счупя печата веднага и няма да забележа, че си го отварял. — Медив се усмихна развеселено, ала почти веднага лицето му застина отново в съсредоточена гримаса. — Как го направих според теб?

Каджар примигна.

— Кое, сър?

— Как разбрах какво пише в писмото? — настоя магьосникът намръщено. — В известието, което току-що изгорих, пишеше, че ще

бъда изумен от дедуктивните способности и интелигентността на младия Каджар. Впечатли ме.

Младежът се втренчи в мага и откри, че добродушната му усмивка се е изпарила. Лицето пред него приличаше на образа на някой древен бог — проникателно и непрощаващо. В очите се четеше единствено зле прикрит гняв, а веждите бяха надвиснали над тях като буреносен облак.

Каджар заекна:

— Прочели сте го в ума ми...

— Възможно е — съгласи се Медив, — но не и в този случай. В момента си много напрегнат, а това пречи на четенето на мисли. Първи грешен отговор.

— И преди сте получавали подобни писма от Кирин Тор — предположи послушникът. — Тонът им ви е познат до болка.

— Възможно е — отсече магьосникът. — Наистина съм получавал такива писма и в повечето от тях надменността и самонадеяността преобладават. И все пак аз ти цитирах съдържанието дословно. Добър опит, това определено е най-очевидното предположение, но също е неправилно. Два грешни отговора.

Каджар прехапа устни. Страхуваше се да не се изложи за пореден път. Напрегнато обмисляше отговора си, а сърцето му биеше като чук.

— Симпатия — рече той накрая.

Очите на Медив останаха безизразни, а тонът му беше съвсем равен:

— Обясни.

Младежът реши да рискува:

— Това е един от основните магически закони. Даден предмет може да попие част от аурата на някой човек, който е бил в досег с него. Доколкото аурите на различните индивиди се различават една от друга, възможно е тази връзка да бъде проследена. По този начин обясняваме ползата от употребата на нечия къдрица при приготвянето на магически отвари или намирането на собственика на открадната вещ.

Очите на магьосника се присвиха леко. Той прокара тънкия си пръст през своята брада.

— Продължавай.

Каджар си пое дъх дълбоко. Можеше да се закълне, че чувства тежестта, която упражняваха върху него очите на Медив. Дотук се справяше добре, припомняйки си онова, което бе научил от лекциите. Само че как магът бе използвал симпатията, за да разбере какво пише в писмото...

— Колкото повече се ползва даден предмет, толкова повече от аурата на човека успява да попие — продължи младежът бързо. Думите излизаха от устата му сякаш по своя собствена воля. — В случая имаме прилежно изписан документ, който има далеч по-силна симпатия от празния пергамент. Сигурно човекът, който го е писал, се е концентрирал достатъчно дълго върху него, така че... — Каджар се замисли за секунда. — Значи сте чели не моя ум, а този на човека, който е имал задължението да изготви писмото! Взели сте мислите му и сте реконструирали думите.

— Без да ми се налага да отварям самото писмо — довърши Медив и светлината отново затанцува в очите му. — А можеш ли да ми кажеш как един студент би могъл да се възползва от този способ?

Младежът примигна и отмести поглед от своя учител, опитвайки се да избегне пронизващия му взор:

— Може да учи, без да отваря книгите.

— Наистина неоценима способност за един ученик — завърши магьосникът. — И защо не си го правил досега?

— Понеже... понеже... — Внезапно Каджар си спомни за стария Кориган, който можеше да открие дори най-незначителната бележка под линия в библиотеката си, без да прелиства книгите в продължение на часове. Винаги се беше удивлявал от тази негова способност, но едва сега разбра в какво се състои номерът. — Понеже никой от по-старите членове на съвета не ни е казвал, че това е възможно.

Медив кимна:

— И е така, защото...

Младежът помисли малко и поклати глава.

— А според теб кой би си дал труда да напише книга, ако знанието може да бъде изсмукано по умствен път чрез магия? — предложи магьосникът. Той се усмихна и Каджар осъзна, че досега бе съдържал дъха си. — Не е зле. Никак даже. Знаеш ли противозаклинанията?

— До петия списък — отвърна младежът.

— Можеш ли да предизвикаш мистична мълния?
— Правил съм го няколко пъти, но изчезва бързо.
— Първичните елементи?
— Справям се най-добре с огъня, но познавам и останалите.
— Природна магия? — попита Медив. — Зреене, естествен подбор, прибиране на реколтата? Можеш ли да накараш зрънцето да се развие и да се превърне в цвете?
— Не, сър, обучавах ме в града.
— Можеш ли да създадеш хомункулус^[1]?
— По-догматично настроените ни преподаватели определено го недолюбват, но съм запознат с основните принципи — отвърна Каджар. — Ако проявявате любопитство...
За момент в очите на Медив се мярна нещо. Той каза:
— Плавал си от Лордерон дотук, нали? Какъв беше корабът?
Объркан, младежът се опита да последва промяната в темата на разговора:
— Да. Тъъ... Платноход на име „Благосклонен вятър“. От Кул Тирас.
— С човешки екипаж?
— Да.
— Успя ли да размениш някоя дума с моряците?
Младежът имаше чувството, че разговорът се превръща в разпит.
— Малко — отвърна той. — Мисля, че произношението ми ги развеселяваше.
— Хората от Кул Тирас умеят да се забавляват. Имаше ли не-хора в състава им?
— Не, сър — заяви Каджар. — Но тирасците разправяха разни небивалици за хора-риби. Наричаха ги мурлоци. Дали съществуват наистина?
— Съществуват — отвърна магът. — Какви други раси си срещал?
— По едно време в Даларан се навъртаха няколко гнома. А във Виолетовата цитадела съм се срещал и с джуджета механици. Освен това съм чувал за драконите, дори съм виждал драконов череп в една от школите.
— Ами тролове или гоблини?

— Има четири познати разновидности тролове — каза Каджар.
— Може би съществува и пета.

— Подозирам, че това е една от глупостите, на които ви учи Алонда — промърмори Медив, но даде знак на младежа да продължава.

— Троловете са диваци. По-високи са от човек и са много жилави и издръжливи. Тъъ... — Послушникът се замисли за момент.
— Имат племенна организация. Срещат се много рядко из цивилизованите земи.

— А гоблините?

— Те са много по-ниски, горе-долу колкото джуджетата. И са изобретателни също като тях, но ги бива повече да разрушават нещата, отколкото да ги създават. Освен това са безстрашни. Чел съм, че смятат расата им за умопобъркана.

— Само най-умните от тях. Знаеш ли нещо за демоните?

— Разбира се, сър — откликна бързо Каджар. — Имам предвид, чувал съм легендите. Зная и необходимите заклинания за отблъскване и защита. Маговете на Даларан ги научават още при постъпването си като послушници.

— Но никога не си призовавал демон, така ли? И не си присъствал на нещо подобно?

Младежът се зачуди дали това не е подвеждащ въпрос:

— Не, сър, дори не бих помислил да правя такова нещо.

— Не се и съмнявам — изсумтя Медив. — Знаеш ли какво е Пазител?

— Пазител? — Още веднъж Каджар долови как разговорът поема в нова и непредвидима посока. — Това някаква раса ли е? Или нов вид чудовище? Или пък магическа защита?

Магът се усмихна и поклати глава:

— Не се притеснявай. Няма откъде да си чувал за Пазителите. В крайна сметка тъкмо такъв е замисълът. Добре, а какво знаеш за мен?

Младежът внезапно осъзна, че прислужникът е изчезнал, сякаш се беше стопил в сенките. Запъна се, затруднен от неочаквания въпрос. Накрая заяви дипломатично:

— Магьосниците от Кириин Тор ви уважават много.

— Очевидно — потвърди Медив безцеремонно.

— Вие сте могъщ и независим, предполагаем съветник на крал Лейн от Азерот...

— Отдавна съм приключил с тези задължения.

— Ами... — Каджар се поколеба, питайки се дали наистина Медив може да чете мислите, криещи се в съзнанието му.

— Да?

— Не зная на какво се дължи високата почит...

— И страх — добави магьосникът.

— ... и завист, на която се радвате — довърши младежът, внезапно почувствал се неуверен. Бързо додаде: — Нищо не хвърля светлина върху причината за дълбокия респект, с който се отнасят към вас в Кирин Тор.

— Така и трябва да бъде — отсече Медив раздразнено, потривайки ръце над мангала. — Така и трябва да бъде. — Послушникът не можеше да си обясни как е възможно бъдещият му учител да чувства студ. Самият той усещаше как потта се стича по гърба му.

Не след дълго Медив вдигна очи, а в погледа му отново се мяркаше надвисналата буря:

— И все пак какво знаеш за мен?

— Нищо, сър — отговори младежът.

— Нищо? — Въпросът изплющя като камшик, отеквайки в стените на обсерваторията. — Изминал си целия този път за *нищо*? Дори не си си направил труда да провериш при кого отиваш? Сигурен ли си, че учителите ти не са те пратили тук само за да се отърват от тебе, надявайки се, че ще загинеш по пътя? И друг път се е случвало да го правят.

— Нямаше какво толкова да проверявам. Не сте извършили чак толкова много неща... — започна Каджар разгорещено, след което бързо си даде сметка с кого разговаря: — Искам да кажа, сър, нямаше много за намиране. Искам да кажа...

Очакваше магьосникът да избухне, ала Медив просто се засмя:

— И какво намери?

Каджар въздъхна:

— Произлизате от семейство с традиции в магьосничеството. Баща ви, Нилъс Ерън, е бил маг в Азерот. Наричали са майка ви Игуен, но това вероятно е по-скоро титла, отколкото име, защото се открива

поне осемстотин години назад в хрониките. Израснали сте в Азерот и познавате крал Лейн и лорд Дотар още от детските си години. Но освен това... — Младежът се поколеба. — Нищо друго.

Медив се загледа в мангала и кимна.

— Хм, това не е *нищо*. Доста повече е, отколкото мнозина други биха успели да открият.

— А името ви означава „пазител на тайни“ — добави младежът. — На високоелфски.

— Вярно е — заяви магьосникът, внезапно придобил уморен вид. Все така продължаваше да се взира в пламъците. — Игуен не е титла — обади се той след малко, — а истинското име на майка ми.

— Значи е имало няколко Игуен — предположи Каджар. — Може би името се е предавало в семейството?

— Не, имало е само една жена с това име — заяви мрачно магът.

Младежът се засмя нервно:

— Но това означава, че...

— ... е била на повече от седемстотин и петдесет години, когато съм се родил — изсумтя Медив. — Появил съм се късно в живота й. Още една причина съветът да се интересува от тайните в библиотеката ми, вероятно най-съществената, поради която са те изпратили при мен.

— Сър — каза твърдо Каджар, — ще бъда съвсем откровен. Почти всеки високопоставен маг в Кирин Тор искаше да разбере нещо от или за вас. Ще се придържам към дадените ми нареждания възможно най-стриктно, но ако има сведения, които бихте желали да останат неразкрити за широката публика, ще ви разбера напълно...

— Ако имах това предвид, нямаше да ти позволя да прекосиш гората — заяви Медив сериозно. — Освен това се нуждая от някой, който да се заеме с подреждането на библиотеката ми. След това имаме работа и в алхимичните лаборатории. Да, мисля, че ще се справиш. Разбираш ли, както ти знаеш значението на моето име, така и аз знам значението на твоето. Мороуз!

— Тук съм, сър. — Прислужникът се появи внезапно. Каджар го изглежда стреснато.

— Отведи младока до стаята му и се погрижи да хапне нещо. Денят беше дълъг за него.

— Разбира се, сър.

— Един въпрос, учителю — обади се Каджар и бързо се поправи: — Искам да кажа, сър.

— Засега ме наричай просто Медив. Отговарям също и на Пазителю на тайни, както и на още няколко други, не толкова известни имена.

— Какво имахте предвид, като казахте, че знаете значението на моето име?

Магьосникът се усмихна и помещението отново стана топло и уютно:

— Очевидно не говориш езика на джуджетата. — Младежът поклати глава. — На наречието на древните джуджета твоето име означава „доверие“. Знай, че ще изисквам от теб да се придържаш към името си, Каджар, мой млади доверенико.

Мороуз приведе младежа през половината кула надолу, докато се озоват в стаята, която щеше да обитава. През целия път дотам не преставаше да му дава разяснения с призрачния си глас, докато полека се тътреше по стълбите. Храната в Кулата на Медив била скромна: овесена каша и наденички за закуска, сухоежбина за обяд, а за вечеря обикновено имало задушено или печено със зеленчуци. Готвачката се оттегляла след вечеря, но винаги оставяла по нещичко в зимника. Настроенията на Медив били доста непостоянни. Мороуз и готвачката го избягвали, когато е ядосан, за да не си навличат излишни затруднения. Прислужникът не пропусна да информира младия Каджар, че в качеството си на помощник едва ли ще може да се радва на подобен лукс. От него се очаквало постоянно да бъде на разположение на господаря.

— Предполагам нещо подобно — каза младежът. — В крайна сметка нали съм му Чирак.

Както си вървяха през някаква галерия, от която се откриваше изглед към голямо помещение, приличащо на банкетна зала, икономът спря, обърна се и изхриптя:

— Още не, момче. Дори и наполовина не си станал чирак.

— Но нали Медив каза, че...

— ... че можеш да подредиш книгите в библиотеката. Работа за помощник, а не за чирак. Имали сме много помощници и нито един от тях не успя да стане чирак.

Каджар се изчерви. Въобще не беше подозирал, че в йерархията на магьосниците съществува длъжност, стояща по-долу от тази на чирака. Все пак реши да попита:

— И колко време би отнело...

— Наистина не бих могъл да кажа — отвърна прислужникът. — Никой досега не се е справял със задачата.

Младежът почувства неустойимо желание да зададе още два въпроса. Поколеба се, но реши да рискува:

— Колко... *помощници* сте имали досега?

Мороуз се загледа над перилата на галерията. Каджар се зачуди дали прислужникът обмисля отговора си, или просто съзерцава запуснатото помещение. Съдейки по прахоляка, покрил огромната маса и наредените край нея столове, можеше да се предположи, че Медив не дава приеми много често.

— Десетки — отвърна най-сетне Мороуз. — Повечето идваха от Азерот. Имаше и един елф. Не, всъщност бяха двама. Ти си първият от Кирин Тор.

— Десетки... — повтори Каджар унило и сърцето му се сви при мисълта за това колко пъти досега Медив беше посрещал млади, многообещаващи ученици. Все пак се осмели да зададе и втория си въпрос:

— А колко време издържат помощниците обикновено?

Икономът изсумтя.

— Няколко дни. Единият от елфите дори не успя да изкачи стълбите до обсерваторията. — Мороуз посочи наочниците от двете страни на съсухрената си глава. — Виждат разни неща, нали разбираш?

Младежът си припомни странната фигура над главния вход и кимна.

Най-сетне пристигнаха в отредените му покои. Те се намираха в един страничен проход, недалеч от банкетната зала.

— Мисля, че оттук насетне можеш да се справиш и сам — рече Мороуз и му подаде фенера. — Нужникът е в дъното на коридора. Под леглото ти е оставено гърне. По някое време слез в кухнята. Ще кажа на готвачката да ти остави нещо за ядене.

Стаята на Каджар представляваше част от самата кула. Беше по-подходяща за нуждите на монах, отдаден на размишления, отколкото

за магьосник. До едната стена имаше неудобно легло, а до другата — просто писалище с празна лавица над него. В ъгъла младежът забеляза не особено просторен дрешник, където хвърли раницата си. После се приближи до прозореца и се опита да го отвори. Ръждясалите панти издадоха възмутен стон, преди да се поддадат на усилията му.

Оказа се, че новата му квартира е високо над земята. От мястото си виждаше съвсем ясно заоблените хълмове, които обграждаха кулата — сиви и мрачни в светлината на луните-близнаци. Вече бе напълно сигурен, че се намира в центъра на ерозиран от годините кратер. Навярно някой просто бе премахнал планината на това място, изскубвайки скалите като изгнил зъб, или пък околните възвишения се бяха издигнали, оставяйки местността на първоначалното ѝ равнище.

Каджар се запита дали майката на Медив бе живяла тук по времето, когато околността се беше променяла, поразена от Бог знае какъв катаклизъм. Осемстотин години бяха дълго време даже и за един магьосник. В учебниците се твърдеше, че след двеста години хората магове вече не ги бивало особено много, защото ставали крехки и немощни. А пък мисълта, че някоя жена би могла да роди на седемстотин и петдесет години, беше направо изумителна. Младежът поклати глава, чудейки се дали Медив не го будалка.

Свали пътническия си плащ и се отправи към помещението в дъното на коридора. Условията там бяха спартански, но за негова радост обзавеждането включваше глинена стомна със студена вода, дълбок леген и напукано, но все още годно огледало. За момент се поколеба дали да не ползва заклинание, за да затопли водата, но в края на краищата реши да посрещне предизвикателството мъжки.

След като се изми, Каджар се почувства освежен, а когато най-после захвърли прашните си дрехи и се преоблече с чиста риза, която стигаше почти до коленете му, и здрав вълнен панталон, вече можеше да каже, че е съвсем нов човек. Всъщност това бе работното му облекло. Накрая извади нож за хранене от раницата и след кратък размисъл го напъха в единия си ботуш.

Когато излезе отново в коридора, изведнъж осъзна, че няма представа къде се намира кухнята. Отвън не бе забелязал други постройки освен конюшната и ковачницата, така че помещението, където приготвяха храната, навярно се намираше в самата кула. Сигурно беше на приземния етаж, за да има достъп до кладенеца. И

вероятно се намираше близо до банкетната зала, нищо че последната изглеждаше запусната от години.

Лесно откри галерията, през която бяха минали на идване, но му отне известно време, докато намери тясното вито стълбище, водещо към залата. Оказа се, че огромното прашно помещение има няколко изхода. Каджар избра най-близкия и тутакси попадна в задънен коридор, по чието протежение се редуваха празни стаи, наподобяващи тази, в която беше настанен той самият.

Вторият му опит доведе до абсолютно същия резултат.

Третият изведе младежа право в сърцето на начеващо сражение.

Този обрат в събитията го свари напълно неподготвен. Както си слизаше по покритите с каменни плочи стъпала, чудейки се дали няма да му трябва карта, за да се придвижва из кулата, изведнъж покривът над главата му изчезна и на неговото място се появи небе с цвета на прясна кръв. Каджар се озова заобиколен от мъже в брони, въоръжени и готови за битка.

Бързо отстъпи назад, ала коридорът зад гърба му се беше стопил и сега на мястото му се виждаше само мрачен и безплоден пейзаж. Мъжете наоколо крещяха и сочеха нещо, ала независимо от това, че се намираха съвсем близо до него, гласовете им звучаха така, сякаш идваха изпод земята.

„Сънувам ли?“ — запита се той. Навярно умората го беше надвила и той бе заспал на пода в коридора, а сега имаше кошмар, породен от собствените му притеснения. Ала горещината на умиращото слънце, лекият ветрец и виковете на хората наоколо изглеждаха съвсем реални, макар да ги долавяше като през пелена. Сякаш внезапно се беше отделил от света край себе си и сега обитаваше свой малък остров, а реалността го докосваше едва-едва.

Сякаш самият той се бе превърнал в призрак.

В потвърждение на тази нелепа идея войниците не му обръщаха никакво внимание, като че ли наистина беше дух. Каджар посегна плахо към един от тях. За негово облекчение ръката му не премина през облеченото в метал рамо на мъжа. Макар усещането да бе някак аморфно, все пак можеше да почувства леките неравности по повърхността на бронята и това го успокои до известна степен.

Личеше си, че тези хора бяха водили сериозна битка съвсем наскоро. Повечето имаха грозни белези от рани, а някои носеха

превръзки под смачканите си шлемове и брони. Остриетата на оръжията им бяха нацърбени и изцапани със засъхнала кръв.

Каджар огледа техните позиции. Бяха на върха на ниско възвишение, представляващо съвсем лека гънка сред ширналото се поле. Дърветата наоколо бяха изсечени и превърнати в груби укрепления, защитавани от навъсените воители край него. Ала ниските барикади не можеха да бъдат наречени редут в пълния смисъл на думата. Явно мъжете бяха избрали това място поради липсата на подходящо.

Воинците започнаха да се отдръпват встрани и между тях премина някакъв едър човек с широки плещи и бяла брада, който очевидно беше командир на отряда. Неговата броня бе също толкова очукана, но той я носеше върху пищни алени одежди, които биха били съвсем на място из коридорите на Кирил Тор. Ръбът на плаща му беше обточен с могъщи магически руни. Каджар разпозна някои от тях, но останалите виждаше за пръв път. Снежнобялата брада на водача беше дълга и се спускаше на вълни по предницата на бронята му. Носеше червена барета със златна значка точно над веждите. В едната си ръка държеше жезъл, украсен със скъпоценен камък, а в другата — тъмночервен меч.

Старецът закрещя нещо на воинците. Каджар имаше чувството, че гласът му прилича на бушуващ ураган. Изпълнявайки неговите заповеди, хората от отряда се разтичаха и заеха местата си край барикадите.

Водачът мина забързано покрай Каджар. Младежът се отдръпна, за да му стори път, въпреки че мъжът вероятно нямаше да го забележи, дори ако минеше право през него.

И все пак командирът долови неговото присъствие. Прекъсна поредната си заповед наред изречението, спря се и погледна право в него. Каджар разбра, че старият магьосник воин го е забелязал. Очите им се срещнаха за миг и младежът долови тежестта на неговия поглед. Беше досущ като всепроникващия взор на Медив, и все пак някак различен, изразяващ огромна умора и напрежение.

Белобрадият воин му кимна отсечено, сякаш го освобождаваше от някакво задължение, сетне се зае отново да крещи заповеди на подчинените си и да подрежда тяхната отбрана.

Каджар понечи да го последва, за да разбере защо старецът го вижда, след като останалите бойци не могат. Искаше да поговори с него и да научи нещо повече за онова, което се случваше тук, ала внезапно над барикадите се разнесе вик. Звучеше уморено, сякаш някой със сетни сили призовава мъжете към последното сражение.

Копия и мечове се надигнаха към небето с цвят на съсирена кръв, после се наклониха към близките хребети, където ерозията беше оставили пурпурните си следи върху ръждивата почва. Каджар погледна в посоката, накъдето се взираха всички бойци, и забеляза прииждаща вълна, оцветена в зелено и черно, която се изливаше откъм най-близкото било. Първо реши, че това е някаква река или чудноват воден прилив, ала бързо осъзна, че срещу тях настъпва огромна армия от зеленокожи воители, облечени в черни брони.

Съществата бяха чудовищна пародия на хората. Имаха тежки челюсти, от които се подаваха огромни бивни. Плоските им носове душеха шумно, мъничките им очички бяха налети с кръв и изпълнени с омраза. Черните им оръжия и богато украсените брони блестяха под светлината на измъченото слънце. В следващия миг ужасяващия боен вик на напредващата армия разтърси земята из основи.

Воините край него нададоха викове на свой ред и започнаха да пускат облаци стрели към зелените същества. Чудовищата в предните редици падаха, но мигом биваха заменяни от други, без това да спре устрема на армията дори за миг.

Вдясно от Каджар проблеснаха мълнии и затанцуваха сред редиците на нападателите. Поразените чудовища закрепяха ужасено, докато плътта се отделяше от костите им. Очевидно магът-воин си разбираше от занаята, но за съжаление приливът на враговете се разреждаше едва забележимо.

После зеленокожите същества ги заляха и буквално удавиха предните редове на грубите барикади под многохилядното си пълчище. Огромните дървени трупи се разлетяха като вейки пред техния устрем. Каджар видя как защитната линия на хората започна да се огъва. Един от воините до него се строполи, пронизан от дълго черно копие. Върху него скочи грозно същество със зелена плът и нададе триумфален вой.

Ужасен, младежът се препъна и побягна назад.

И се блъсна в застаналия на вратата Мороуз.

— Забави се — изхриптя студено икономът. — Помислих, че може да си се изгубил.

Каджар погледна през рамо. Зад гърба му нямаше нито тъмночервено небе, нито пълчища зелени чудовища, а само някаква изоставена всекидневна. Камината зееше празна, мебелите бяха покрити с чаршафи. Във въздуха се носеше мирис на прах.

— Бях... — рече младежът задъхано. — Видях... Бях...

— Пренесен? — предложи Мороуз.

Каджар преглътна шумно и кимна мълчаливо.

— Вечерята е готова — изръмжа прислужникът. — Гледай да не се изгубиш отново.

После се обърна и се затътри нанякъде.

Младежът се зае да проучва помещението, ала не откри никакви следи от магически портал, отворен към друга реалност. Видението (защото не знаеше как иначе да назове своето разтърсващо преживяване) беше свършило също така внезапно, както се бе появило. Обречените войници и техните зеленокожи противници бяха изчезнали без следа. Беше останал единствено споменът, ала дори той бе плашещ. Беше прекалено истински, сякаш всичко се бе случило в действителност.

Ала онова, което го беше уплашило най-много, не бяха ужасните чудовища и кървавата баня, на която бе станал свидетел, а белобрадият магьосник-воин, който го беше съзрял, въпреки че за всички останали бе останал невидим, и който сякаш беше надникнал в сърцето му. Но най-лошото от всичко бе, че възрастният командир имаше съвсем същите очи като Каджар. Лицето беше състарено, косата — побеляла, а държането — далеч по-властно, но очите бяха същите като онези, които бе виждал в огледалото само преди няколко минути.

Младежът поклати глава и излезе от прашасалата зала, чудейки се дали не е по-разумно да приеме наочниците, които му бе предложил Мороуз. Или пък вече беше късно?

[1] Хомункулус (лат.) — изкуствен човек; за всеки уважаващ себе си алхимик през Средновековието получаването на хомункулус по лабораторен начин е било следващата по важност цел след изнамирането на философския камък, способен да превърне всяко вещество в злато. — Б.р. ↑

ТРИ УСТАНОВЯВАНЕ

Тук задълженията ти няма да бъдат особено трудни — рече Медив. — Огледай библиотеката и се опитай да внесеш някакъв ред в нея.

Каджар кимна.

По време на закуската разговорът се въртеше главно около новините от Даларан — какви бяха последните промени в лордеронската мода и какви клюки се носеха из коридорите на Виолетовата цитадела. Младежът спомена мимоходом, че основният философски въпрос, дискутиран от мъдреците точно преди да замине, е бил, дали когато създаваш пламък по магически път го караш да се появи от нищото, или го призоваваш от някакво негово паралелно съществуване.

Медив измърмори:

— Глупаци! Няма да разпознаят алтернативната вселена, дори да се появи и да ги ухапе по задника. А ти какво мислиш по въпроса?

— Смятам... — Младежът осъзна, че отново се беше оказал на топа на устата. — Смятам, че в действителност нещата стоят по съвсем различен начин.

— Правилно — изрече магьосникът с усмивка. — Когато ти предлагат две възможности, винаги избирай третата. Предполагам, имаш предвид, че когато призоваваш пламъци, всъщност просто концентрираш присъщата на огъня природа на избраното място и така го караш да се появи?

— Именно — отвърна Каджар с облекчение и добави: — Поне така си обяснявам нещата аз.

— Много добре — похвали го Медив и обърса брадата си със салфетката. — Умът ти е остър и явно осъзнаваш принципите, на които е основан този свят. Да видим как ще се справиш с библиотеката. Мороуз ще ти покаже пътя.

Оказа се, че библиотеката заема цели две нива и е разположена високо в кулата, няколко етажа под обсерваторията. На това място стълбището минаваше плътно покрай външните стени, оставяйки обширно свободно пространство в центъра. Тесните прозорци на помещенията бяха препречени с дебели решетки, които не пропускаха и бездруго оскъдната светлина. Върху огромните дъбови маси покрити с прах кристални глобуси мъждукаха със синьо-сива светлина.

Библиотеката приличаше на местност, опустошена от смерч. Навсякъде бяха пръснати разтворени свитъци и книги, подът беше покрит с дебел пласт хартия подобно на почвата в гората, обсипана с окапали листа. По-древните томове, все още привързани към рафтовете си с вериги, бяха изпадали и висяха като умиращи затворници в някакъв умопомрачителен зандан.

Каджар огледа пораженията и въздъхна дълбоко:

— Никак не е зле като за начало.

— Мога да приготвя багажа ти до час — обади се Мороуз от вратата. Очевидно прислужникът не желаше да влиза по-навътре.

Младежът се наведе и вдигна избран напосоки къс пергамент. Върху него беше изписано послание, в което от Кирин Тор настояваха Медив да отговори на последното им официално писмо. Гърбът на листа беше белязан от огромно тъмночервено петно, което Каджар първоначално взе за кръв, но после се досети, че е просто стопеният восък от печата.

— Не — рече той, изваждайки торбичката си с принадлежности за писане. — Просто не очаквах чак такова предизвикателство.

— И това съм го чувал — изсумтя Мороуз.

Каджар се обърна към него, за да разбере нещо повече за странния му коментар, но откри, че прислужникът е изчезнал.

Младият помощник въздъхна отново и се зае да си проправя път през хаоса. Библиотеката изглеждаше така, сякаш някой бе водил сражение в нея. Кориците на някои от книгите бяха пречупени, а други направо бяха откъснати. Изобщо не можеше да става дума за каквито и да било сигнатури. Пергаментите, разхвърляни по масите, бяха покрити с многогодишен слой от прах и паяжини. Тук-там бяха хванали мухъл. Свитъците с кореспонденция бяха разпръснати навсякъде. Някои от писмата бяха отворени, но други очевидно бяха останали непрочетени и завинаги забравени под восъчните си печати.

— Явно магът не се нуждае от помощник — измърмори Каджар, — а от детегледачка.

За всеки случай погледна към вратата, за да се увери, че кастеланът не го е чул, после се зае да си разчиства местенце в края на една от масите. Придърпа стол и седна, ала паянтовата мебел се заклати опасно под него. Младежът скочи бързо и след кратък оглед установи, че единият крак е по-къс. За да компенсира това, някой бе подпъхнал отдолу дебел том с метална подвързия. Корицата му бе богато орнаментирана, а страниците бяха поръбени със сребро.

Каджар се наведе и вдигна книгата. Веднага щом я разтвори, нещо между листовите сякаш се размърда. Приличаше на капка живак, плъзнала се през стъклена тръба. Някакво устройство вътре изщрака и започна да цъка като часовник.

Младежът бързо хлопна корицата и тиктакането престана. Последва остро избръмчаване и механизмът вътре като че ли се пренави.

Каджар внимателно остави тежкия том на масата. Едва тогава забеляза, че столът и подът около него са обгорени.

— Е, поне е ясно защо са им нужни толкова много помощници — изрече той, разхождайки се бавно из стаята. Колкото по-навътре влизаше, толкова по-ясно ставаше, че нататък положението е дори още по-лошо. По облегалките на столовете и металните парапети висяха отворени книги. Навсякъде се виждаха разхвърляни писма. На един от рафтовете имаше гнездо на полски мишки. Когато младежът измъкна оръфаните томове, отнякъде се изтъркаля мъничък череп и изтрака на пода в краката му.

На горното ниво цареше още по-голям хаос. Помещението приличаше повече на обикновен склад. Книгите изобщо не бяха стигали до рафтовете и просто стояха струпани на купчини, прерастващи в хълмове, които пък водеха до недостижими върхове.

Каджар забеляза едно сравнително чисто място, но след повнимателен оглед установи, че някой беше запалил огън там, сигурно воден от отчаяното желание да намали по някакъв начин ужасяващите количества хартия, които го бяха очаквали. После младежът забеляза, че не бяха горели само книги. Имаше и парчета плат, може би от мантията на поредния послушник.

Каджар поклати глава и се върна при масата, където беше оставил принадлежностите си за писане. Отвори торбичката и извади своята тънка перодръжка, шепя метални писци, точило за подострянето им, ножче за остъргване на пергаменти, блокче мастило от октопод и малка порцеланова мастилница, връзка с плоски шперцове, лупа и нещо, което на пръв поглед приличаше на щурец играчка.

Взе щуреца, обърна го по гръб и го нави, ползвайки един писец с малко по-особена форма. Механизмът му беше подарък от Гузба по повод успешното завършване на курса по краснопис. Беше му свършил чудесна работа по време на обиколките из по-затънтените коридори на Кирин Тор. Вътре бе втъкано просто, но ефикасно заклинание, което предупреждаваше за наличието на скрити капани.

Още при първия оборот на ключа металният щурец издаде тъничък писклив звук. Изненадан, Каджар едва не го изпусна, но постепенно проумя, че устройството просто го предупреждава за наличието на потенциални заплахи навсякъде около него.

Младежът огледа накамарените томове и измърмори тихо проклетие. Отстъпи към сравнително чистото пространство край входа на библиотеката и чак тогава нави щуреца докрай. След това донесе книгата, която бе взел най-напред — онази, която тиктакаше.

Насекомото запя тихичко. Каджар остави тома от едната страна на вратата, после избра друга книга и я подложи на същата проверка. Този път механизмът млъчеше.

Младежът си пое дъх дълбоко и разтвори дебелите корици, надявайки се, че майсторът, изработил щуреца, си е свършил работата добре.

Оказа се, че държи безобиден трактат върху политиката на елфите отпреди триста години, написан с красив, женствен почерк. Каджар остави тома от другата страна на вратата и отиде за поредната книга.

— Май те познавам отнякъде — заяви Медив на следващата сутрин, докато закусваха.

— Каджар, сър — рече младежът.

— А, да, новият помощник — сети се магьосникът. — Разбира се. Съжалявам, но паметта взе да ми изневерява напоследък. Твърде много работа ми се струпа.

— Имате ли нужда от помощта ми, сър? — попита Каджар с надежда.

Магът се замисли за миг, след което отсече:

— Библиотеката, млади доверенико. Как стоят нещата там?

— Доста добре. Вече започнах да подреждам книгите и документите.

— По теми? По автори? — поинтересува се учителят му.

„Смъртоносни и несмъртоносни“ — помисли си Каджар, но на глас каза:

— Мисля си за тематична подредба. Много от заглавията са от анонимни автори.

— Хммм... — проточи Медив. — Никога не се доверявай на нещо, под което никой не иска да си остави името и репутацията... Я ми кажи сега какво е мнението на съвета за крал Лейн? Споменават ли го изобщо?

Не след дълго Каджар привикна към порядките в кулата. Всяка сутрин започваше по един и същи начин — магьосникът се изненадваше леко от присъствието му и след като обсъждаха известно време отбелязания от него напредък, бързо променяха темата на разговора. Работата се влачеше като планински ледник, ала явно това не притесняваше Медив.

— Като говорим за библиотеки — рече той една сутрин, — с какво се занимава Кориган напоследък?

Друг ден попита:

— Какво мислят хората в Лордерон за елфите? Някой от тях виждал ли е истински елф през последните сто години?

На следващата сутрин, ни в клин, ни в ръкав, магьосникът изтърси:

— Разказват ли се легенди за бикоглав човек из коридорите на Виолетовата цитадела?

Един ден, около седмица след пристигането на Каджар, Медив не се появи на закуска.

— Замина — отвърна Мороуз, когато младежът се поинтересува къде е господарят.

— Къде?

Старият кастелан сви рамене и помощникът почти успя да чуе как костите му изтракаха.

— Не ми каза.

— По каква работа? — продължи да настоява младежът.

— Не ми каза.

— Кога ще се върне?

— Не ми каза.

— И ме е оставил съвсем сам в кулата? — Каджар не можеше да повярва. — С всичките тези магически текстове, без да ме наглежда никой?

— Мога да ти хвърлям по едно око от време на време — предложи услугите си Мороуз. — Стига да искаш.

Младежът поклати глава.

— Мороуз?

— Да, млади господине?

— Тези видения...

— Наочници? — предложи прислужникът.

Каджар поклати глава отново.

— Бъдещето ли показват или миналото?

— И двете, доколкото съм забелязвал, но обикновено избягвам да го правя — отвърна Мороуз.

— А онези, от бъдещето, случват ли се в действителност?

Икономът въздъхна скръбно.

— Доколкото мога да съдя от собствения си опит, да. В едно от виденията си готвачката бе видяла как изпускам кристален глобус, затова ги беше изпокрила всичките. Изминаха месеци и накрая господарят пожела да му занесе един от тях. Тя го извади от скривалището и само миг по-късно аз го изпуснах на каменния под и той се пръсна на хиляди парчета. — Мороуз въздъхна отново. — На следващия ден готвачката си направи онези ужасни розови лещи. Ще желаете ли нещо друго, млади господине?

Каджар се върна в библиотеката и огледа струпаните на камари книги. Беше напреднал в тяхното подреждане дотолкова, доколкото смееше. Не можеше да продължи без по-нататъшни указания.

Неочакваното заминаване на Медив го поставяше в затруднено положение.

От едната страна на помещението бяха томовете (и останки от такива), които щурецът бе определил като „безопасни“. Другата половина беше пълна с книги, заредени с някакъв вид капан. Върху големите маси бяха наредени всички откъснати страници и кореспонденцията на магьосника, също сортирани на две купчини. Рафтовете бяха съвсем празни, а веригите висяха хлабаво, лишени от дългогодишните си затворници.

Разбира се, можеше да се заеме и с подреждането на единичните документи, но му се искаше първо да приключи с книгите, за да ги върне по местата им. Уви, повечето от тях не бяха озаглавени или пък кориците им бяха в толкова ужасно състояние, че изобщо не можеха да бъдат разчетени. Единственият начин, по който можеше да установи какво се крие вътре, бе да ги прочете. Ала това би задействало капаните, скрити в някои от тях.

Каджар погледна към следите от огън по пода и поклати глава.

Изведнъж се сети за една от своите находки. Започна да рови сред купчините на пода, докато не откри книгата, която търсеше. За щастие тя се намираше сред безопасните томове. Върху металните ѝ корици бе нарисован ключ. Беше пристегната с дебела стоманена лента, която я държеше здраво затворена.

Досега Каджар не беше открил подходящ ключ за нея. Всъщност не бе открил никакви ключове, макар това да не го изненадваше особено, имайки предвид в какво състояние се намираше библиотеката. Сега реши да опита по друг начин.

Извади връзката шперцове от торбичката си с принадлежности, ала никой от тях не беше по мярка за огромната ключалка. Най-накрая, ползвайки върха на ножа си, Каджар успя да провре една от тънките метални пластини под езичето и след миг от ключалката се разнесе удовлетворително изщракване.

Младежът погледна за всеки случай щуреца, който държеше до себе си върху масата. Насекомото мълчеше.

Изгарящ от нетърпение, младият магьосник отгърна тежката корица и бе възнаграден с възкиселия мирис на мухлясала хартия.

— За Капанитии и Ключалкитии — прочете той на висок глас, произнасяйки с мъка архаичните думи. — Бидейки Трактатъ за

природността на обезопасителните способности.

Придърпа стола (вече доста по-нисък, след като беше изрязал с трион трите по-дълги крака) и започна да чете.

Медив отсъства само три седмици, но това време се оказа достатъчно, за да може младежът да обяви библиотеката за своя територия. Всяка сутрин закусваше набързо, разказваше на Мороуз за свършената работа (към която кастеланът не проявяваше никакво любопитство) и отново се заравяше сред книгите. Често пропускаше вечерята и оставаше да работи до късно под мъждивата светлина на пламтящите глобуси.

Постепенно започна да свиква със странностите на кулата. Често му се случваше да види нещо с крайчеца на окото си, ала образът се изпаряваше в мига, когато погледнеше към него. Всеки път му се струваше, че това е все същата призрачна фигура, загърната в одрипавяла пелерина, която бе зърнал в деня на пристигането си.

Понякога го лъхваше внезапен студ, като от промяна в налягането, сякаш някъде наблизо бяха отворили таен проход. Друг път се случваше цялата кула да зашуми, сякаш древните камъни искаха да разкажат своите спомени от хилядолетната история, на която бяха станали свидетели.

Лека-полека Каджар успя да преодолее капаните, пазещи ценните томове, и да се добере до тяхното съдържание. Първоначалните му усилия започнаха да се отплащат и съвсем скоро младежът се превърна в експерт по заобикалянето на предпазни механизми и защитни заклинания, точно както навремето се беше научил да се справя със заключените врати и скритите тайни на Виолетовата цитадела.

В повечето случаи номерът бе да убедиш заключващото устройство (механично или магическо), че ключалката не е била докосвана, а битката можеше да се счита за наполовина спечелена, щом успееше да установи на какъв принцип работи капанът — дали използва натегнатата пружина, противотежест или пък реагира на светлина или излагане на въздух.

Разбира се, имаше и такива книги, които си оставаха загадка въпреки острия връх на ножа му и нестандартните методи, които използваше. Тези томове отиваха по най-високите рафтове на горния

етаж от библиотеката, но Каджар бе твърдо решен да открие какво се крие в тях — със собствени сили или с помощта на Медив.

Силно се съмняваше, че второто би било някакво решение, тъй като отдавна бе започнал да се пита дали магьосникът не използва библиотеката си главно като склад за досадната кореспонденция и унаследените текстове, които притежаваше. Повечето магьосници от Кирин Тор поддържаха поне привиден ред в колекциите си, като най-интересните книги неизменно оставаха скрити от любопитните очи на някое тайно място. Медив обаче беше събрал всичко на едно място, сякаш изобщо не се нуждаеше от него.

А може би това беше някакво изпитание? Нещо като тест за кандидат-чираци?

Най-сетне всички книги бяха подредени по лавиците, като най-ценните (а също и онези, в които не бе успял да надникне) бяха закрепени с вериги към по-горните рафтове, докато трактатите по история и военно дело, алманасите, дневниците и всички останали безобидни текстове бяха подредени отдолу, сортирани по тематика. Там бяха и свитъците, като съдържанието им варираше от стокови разписки и списъци за покупки до преписи на епични поеми. Последните бяха особено интересни, понеже в някои от тях името на Магна^[1] Игуен, предполагаемата майка на Медив, се споменаваше твърде често.

„Ако наистина е живяла повече от осемстотин години, сигурно е била невъобразимо могъща магьосница“ — помисли си Каджар. Може би щеше да открие повече сведения за нея в недостъпните книги на горния етаж, ала до този момент те бяха издържали успешно всеки магически или физически подход, който бе успял да измисли, а щурецът буквално крещеше от ужас всеки път, когато предприемеше поредния опит.

Въпреки огромния напредък все още не можеше да се каже, че младежът е останал без работа, защото трябваше да се пребори и с огромното количество хвърчащи листове, както и да възстанови онези от книгите, които бяха почти унищожени от неумолимото влияние на времето. Освен това трябваше да сортира кореспонденцията на мага. Това се очертаваше като поредния проблем, защото голяма част от написаното използваше някакъв вид таен шифър.

Печатите на писмата бяха учудващо разнообразни — повечето от тях произхождаха от познати места, като Азерот, Каз Модан и Лордерон, например, но имаше и послания от страни, които просто не фигурираха в атласа. Като правило, последните винаги бяха шифровани.

Естествено, Каджар познаваше съществуващите системи за тайнопис (като разместване на буквите или използване на специфичен жаргон), но това не му помагаше особено при разчитането на тези текстове. Може би подателите им бяха измислили някакъв нов, неизвестен досега метод.

Като резултат, младежът се оказа затънал до шия в работата по дешифрирането на различните кодове, елфически и джуджешки наречия. Бързо изнамери съответните учебници и ръководства и посвети дните си на това ново предизвикателство.

Една вечер Медив се завърна внезапно в кулата си.

Каджар долови присъствието му веднага. Усещането навяваше асоциация за черен буреносен облак, надвиснал над хоризонта, вещаещ появата на страшен ураган. Младежът се обърна. Широките плещи на неговия учител изпълваха рамката на вратата, а полите на мантията му се развяваха зад него.

— Сър, аз... — започна помощникът с усмивка и понечи да стане от стола. После осъзна, че излъчващите зелена светлина очи на Медив гледат гневно и подивяло.

— Крадец! Нарушител!

Магьосникът обвинително заби пръст в Каджар и започна да чертае символи и да реди думи, които очевидно не бяха създадени за човешки език.

Младежът несъзнателно вдигна ръка пред себе си и изписа във въздуха руната за защита, но със същия ефект можеше да покаже и среден пръст на страховития си противник и могъщото му заклинание. Внезапно го връхлетя вълна от сгъстен въздух. Учебниците и бележките край него се разлетяха като горска шума под напора на вятъра и се посипаха по пода на стаята.

Сякаш гигантска ръка зашлеви Каджар и го запрати с все сила към библиотечните лавици. През главата му мина нелепата мисъл, че целият труд, който беше вложил в подредбата на книгите, щеше да отиде по дяволите.

Яките дъбови шкафове устояха, ала ребрата на младежа изпращяха от внезапния удар. Магьосникът се приближи към него, без да отслабва натиска си нито за миг.

— Кой си ти? — прогърмя гласът му. — Какво търсиш тук?

Послушникът проговори с мъка:

— Каджар. Помощник. Почиствам библиотеката. По ваша заповед. — Запита се дали това не бе причината, поради която Мороуз говореше толкова лаконично.

При тези думи Медив примигна и разтърси глава като човек, който току-що се събужда от сън. Съвсем леко помръдна китката си и силата, която притискаше Каджар, изчезна незабавно. Момчето рухна на колене и започна да диша като риба на сухо.

Магьосникът прекоси дялящото ги пространство и му помогна да се изправи на крака.

— Съжалявам — започна. — Бях забравил, че си тук. Предположих, че е влязъл крадец.

— Нима сте виждали крадец, който първо подрежда заварения хаос, преди да реши какво да отмъкне? — любопитства Каджар. Болката в ребрата му бе започнала да отшумява.

— Хм... — Медив огледа разчистеното помещение и кимна одобрително. — Досега никой не беше постигал такъв удивителен напредък, струва ми се.

— Подредил съм всичко по тематика — обясни младежът, продължавайки да диша тежко. — Историческите проучвания са вдясно. Вляво са естествените науки. Легендите и преданията са в центъра, заедно с речниците и алманасите. Теоретичните проучвания, посветени на алхимията и магьосничеството, са на горния етаж заедно с онези от книгите, които са отвъд моите възможности. Последните ще трябва да прегледате сам.

— Да, да... Отлична работа... Справил си се чудесно. — Медив се озърна още веднъж разсеяно, после се насочи към вратата. — А сега ме последвай!

Магьосникът спря на прага, обърна се и го подкани:

— Идваш ли?

Каджар се почувства така, сякаш го бяха поразили с още едно заклинание.

— Да, идвам? Но къде?

— На покрива — отсече Медив. — Побързай, времето е от решаващо значение!

За мъж на неговата възраст магьосникът се движеше учудващо бързо — взимаше стъпалата по две-три наведнъж.

— Какво има на покрива? — попита Каджар задъхано, когато най-сетне успя да го настигне.

— Превоз — отвърна Медив лаконично, после спря и сякаш се поколеба за миг. Внезапно раменете му се приведоха, а огънят в очите му угасна. — Трябва да ти се извиня за случилото се преди малко.

— Сър? — не успя да схване младежът, стъписан от внезапната промяна в поведението на своя учител.

— Паметта ми не е онова, което беше, млади доверенико. Трябваше да си спомня за теб, а не да ти се нахвърлям...

— Сър — прекъсна го Каджар, — казахте, че времето е от съществено значение.

— Времето... — повтори Медив, после кимна и напрегнатото изражение отново се появи на лицето му. — Да! Хайде, не се мотай!

Изричайки това, по-възрастният мъж се обърна и продължи да тича нагоре по стълбите. Младежът го последва с удвоени усилия, чудейки се дали призраците в кулата и ужасното състояние на библиотеката бяха единствената причина повечето от помощниците да се отказват още в самото начало.

В обсерваторията ги очакваше старият кастелан. Тримата излязоха на обширната кръгла тераса, заемаща по-голямата част от покрива.

— Мороуз — прогърмя гласът на Медив. — Златната свирка, ако обичаш!

Прислужникът измъкна от джоба си тънък цилиндър. По повърхността му бяха изрязани джуджешки руни, проблясващи загадъчно на светлината на факлите.

— Позволих си да ги повикам вместо вас, сър. Вече са тук.

Над тях изплюснях огромни крила. Стреснат, младежът погледна нагоре.

От небето се спускаха две огромни птици. Крилата им грееха на лунната светлина.

Не, поправи се момъкът бързо, не бяха птици. Бяха грифони. Имаха телата на големи котки, но главите и предните им лапи

наподобяваха тези на скалните орли, а перата им сякаш бяха златни.

Медив му подаде чифт юзди и нареди:

— Яхвай единия и да тръгваме!

Каджар се втренчи в огромния звяр пред него. Грифонът нададе остър писък и удари каменните плочи с ноктестата си лапа.

— Но, сър... Никога не съм... — запелтечи послушникът. — Не зная...

Магьосникът се намръщи.

— На нищо ли не ви учат вече в Кирин Тор?! Нямам излишно време за губене... — Вдигна пръст, докосна челото на Каджар и промърмори няколко думи.

Младежът се олюля и извика от изненада. Имаше чувството, че някой е пробол мозъка му с нагорещен железен шиш.

— Сега вече знаеш — рече Медив. — Хайде, мятай се на грифона!

Каджар обхвана челото си с длан и възкликна ужасено. Наистина знаеше как да нахлузи юздите на грифона и как да го язди — и със седло, и на голо, както правеха джуджетата.

Главата му пулсираше, сякаш придобитото насила знание се опитваше да намери полагащото му се място, ала младежът се зае да изпълнява нарежданията на магьосника.

— Готов ли си? — извика Медив. — Следвай ме!

Огромните зверове забиха яростно с крила във въздуха, за да наберат височина. Създания като тях можеха да носят с лекота дори облечени с ризници джуджета, но макар и само по тънки мантии, далеч по-тежките хора ги затрудняваха.

Каджар дръпна юздите и сръчно накара ездитното си животно да се наклони на една страна, следвайки магьосника, който вече пикираше стремглаво към тъмните върхове на дърветата. Главоболието, предизвикано от докосването на Медив, се беше усилило и в момента цялото чело на младия послушник гореше. Въпреки това той не изпитваше затруднение да управлява звяра, сякаш бе прекарал по-голямата част от живота си на гърба на грифон.

Опита се да настигне магьосника, за да го разпита къде отиват, но после се отказа, осъзнавайки, че свистящият край тях вятър няма да им позволи да разменят нещо повече от неразбираеми викове. Накрая

просто се задоволи да следва своя наставник на изток, право към планините, които приемаха все по-застрашителни размери.

Скоро изгуби представа за времето. Умората от дългия ден започна да си казва думата и Каджар взе да клюма. Въпреки това ръцете му стискаха юздите здраво, а грифонът сам поддържаше темпото, водейки се по този на магьосника. Момъкът се отърси от дрямката едва когато завиха рязко надясно и полетяха на юг. Главоболието му бе изчезнало почти напълно; само лекото пулсиране в слепоочията напомняше още за неприятните последици от приложеното върху мислите му заклинание.

Отдавна бяха отминали планинския район и вече летяха над обширна равнина. Безброй малки езерца проблясваха отдолу, посребрени от лунната светлина. Каджар осъзна, че се намират над огромно блато. Ако можеше да съди по светлата ивица над хоризонта вдясно, навярно скоро щеше да съмне.

Медив пикира рязко надолу и вдигна двете си ръце над главата — правеше някаква магия. Каджар се възхити на невероятните му ездачески умения, ала умът му го увери, че също знае как да направлява грифон само с колене. Все пак момъкът се надяваше, че няма да му се налага да прилага подобни рисковани трикове.

Зверовете се спуснаха още по-ниско. Внезапно Медив бе обгърнат от ярка аура, която очерта силуета му на фона на нощта.

Чудейки се какво прави неговият учител, младежът хвърли поглед надолу. В блатистата местност под тях забеляза някакъв военен лагер. Когато прелетяха над него, до ушите на Каджар долетяха виковете на бойците, разбудени от пляска на огромните крила на грифоните. Прозвучаха рогове и се чу трясъкът на припряно грабнати оръжия.

Медив дръпна юздите и направи широк завой. Помощникът му го следваше плътно. Отново прелетяха над стана, вече осветен от пламъците на факли. Каджар си даде сметка, че под тях лагерува значителна по размера си армия. Палатката на командира беше голяма и богато орнаментирана; на върха ѝ се вееше флагът на Азерот.

„Съюзници“ — помисли си момъкът, припомняйки си предполагаемите връзки на Медив с крал Лейн и с първия рицар на кралството Лотар.

Очакваше магьосникът да се приземи, но вместо това учителят му пришпори грифона си безмилостно. Звярът се понесе на север, а на Каджар не му оставаше нищо друго, освен да го последва.

Отново полетяха над блатистата местност. Младежът забеляза широка тъмна лента, прекосяваща мочурището. Беше прекалено права, за да е река. Повече приличаше на коларски път, прокаран през тресавищата.

Теренът отпред започна да се издига, оформяйки малък остров. Върху него бе разположен още един бивак. И тук горяха огньове, ала те бяха пръснати безразборно из храсталаците. Когато се приближиха достатъчно, младият магьосник разбра, че всъщност това бяха десетки преобърнати и подпалени каруци. Товарът им бе разпилян наоколо, навсякъде лежаха човешки тела.

Медив прелетя над разрушения лагер, после направи рязък завой и се спусна ниско над земята. Каджар се наведе встрани, за да огледа по-добре местността. Струваше му се странно, че нападателите не бяха отнесли със себе си стоката от кервана. Откога бандитите бяха престанали да се интересуват от своята плячка?

Отговорът на този въпрос дойде съвсем скоро. Чу се вик и към тях полетя рояк стрели.

Грифонът на Медив издаде остър писък. Магьосникът реагира мигновено, дръпна юздите и отклони създаването встрани.

Каджар се опита да направи същата маневра, ала новопридобитите му ездачески умения го подведоха. За разлика от своя наставник той бе възседнал животното си много по-напред и това му попречи да опъне поводите достатъчно силно.

Грифонът му се наклони, но не успя да избегне всички стрели. Едно от назъбените остриета прониза десния му хълбок. Звярът изкрещя, сгърчи се и запляска неистово с крила, мъчейки се да набере височина.

Сварен неподготвен, Каджар изтърва юздите. Усетил липсата на контрол, грифонът започна да се извива, за да се освободи от своя товар.

Младият магьосник се уплаши не на шега. Опита да обуздае създаването с колене, обаче усети как краката му се хлъзгат по окървавените хълбоци, на звяра. Посегна панически към поводите, но

каишите шибнаха пръстите му болезнено и изчезнаха в нощта заедно с животното.

А Каджар полетя надолу.

[1] Magna (лат.) — велика; в случая думата е използвана като нарицателно, по подобие на Александър Велики. — Б.р. ↑

ЧЕТИРИ БИТКА И ПОСЛЕДИЦИ

Каджар тупна шумно върху земята. Въздухът изхвъркна от дробовете му със свистене.

В продължение на цяла минута остана да лежи неподвижно, замаян от шока. Най-накрая събра достатъчно сили и се надигна. Проведе бърза инспекция и установи с облекчение, че всичките му крайници са цели. Макар да се чувстваше като стъпкан от стадо хипопотами, изглежда се беше отървал само с натъртвания и охлузвания.

Изправи се на крака с пъшкане и огледа мястото, където бе завършило краткото му падане. Беше се приземил върху ниска песъчлива дюна от едната страна на островчето, откъдето се откриваше добра видимост към опожарения керван.

Повечето каруци бяха почти напълно изгорели. Навсякъде се търкаляха пробити бъчви, строшени сандъци и разпилени припаси. Труповете, които се валяха наоколо, бяха облечени с леки брони; тук-там проблясваше шлем или меч.

Нещо се размърда сред развалините и Каджар побърза да се наведе. Чуха се лаещи гласове, говорещи на непознат език — едновременно гърлен и някак скверен. Започна да различава малки групи прегърбени фигури, които се приближаваха към дюната от няколко страни.

Изглежда го бяха видели да пада и сега го търсеха. Започна да отстъпва, надявайки се, че тъмнината ще го скрие от очите на преследвачите.

Скоро разбра, че това е невъзможно. Зад гърба му изпука суха съчка, после се чу шум от заплетена в храстите ризница. Каджар се обърна с лице към новата заплаха...

И се изправи пред чудовище, сякаш излязло от неотдавнашното му видение.

Пародия на човек в зелено и черно.

Не беше толкова високо като онези, които бе видял на полесражението под кървавото небе, но приликата бе несъмнена. Тежката долна челюст бе изпълнена с остри зъби и издадена силно напред, лицето изглеждаше зловещо. За пръв път момъкът забеляза, че чудовището има големи, заострени уши. Вероятно го беше чуло още преди да го забележи.

Бронята на създанието беше тъмна на цвят, но бе направена от кожа, а не от стомана, както във видението. В едната си ръка носеше факла, осветяваща грозното му лице, а в другата стискаше копие, украсено с наниз от малки бели предмети. Ужасен, младежът разпозна в тях отрязани човешки уши.

Звярът насочи своето отвратително украсено копие към Каджар и нададе предизвикателен рев. Младият магьосник реагира инстинктивно — вдигна длан и промърмори няколко думи. Крясъкът спря внезапно, пресечен от ярка мълния.

И все пак чудовището бе успяло да предупреди другарите си. Разнесоха се нови викове и цяла дузина прегърбени сенки забързаха към момъка, а откъм блатото се чу шляпането на още множество крака.

Частица от съзнанието на младежа запищя панически, поразена от ужаса на ставащото, ала остатъкът се взе бързо в ръце и започна да прави трезва оценка на ситуацията. След видението, което бе имал в Каразан, Каджар си даваше ясна сметка на какво бяха способни тези създания.

Знаеше, че не е достатъчно могъщ, за да се справи с всичките наведнъж. Незначителната мълния, която бе призовал преди миг, беше достатъчна, за да го изтощи. Още една-две и можеше да припадне.

Значи му оставаше единствено бягството.

Обаче беше сигурен в едно — чудовищата познаваха много по-добре от него околните блата. Ако останеше на малкото песъчливо островче, щяха да го намерят бързо, а ако се насочеше към мочурищата, Медив нямаше да знае къде да го търси.

Вдигна очи към небето, но по него нямаше и следа от магьосника. Дали не се беше приземил някъде встрани, за да се промъкне незабелязано към зверовете? Или пък бе отишъл да повика на помощ воините от Азерот?

А може би беше забравил, че е имало някой с него, помисли си мрачно Каджар.

Погледна назад към тъмните тресавища, сетне извърна очи към приближаващите врагове. На светлината на пламъците се очертаваха все повече сенки, а виковете се чуваха по-начесто.

Момъкът вдигна копието на поваления звяр и се запъти към пожара. Едва ли можеше да призове повече от една или две мълнии, но пък чудовищата не знаеха това. Надяваше се да са поне толкова глупави, колкото изглеждаха на пръв поглед. И също толкова незапознати с възможностите на човешките магьосници.

Ако не друго, поне успя да ги изненада. Последното, което бяха очаквали зеленокожите, бе жертвата им да се появи внезапно, размахвайки като трофей копието на един от техните.

Каджар запрати оръжието си към огъня и към небето се издигна дъжд от искри, после призова малко огнено кълбо, което увисна над дланта му. Искаше чудовищата да виждат кой им говори.

— Напуснете това място! — изкрещя той. — Напуснете това място или ще умрете!

Едно от по-едрите същества се втурна към него и Каджар се видя принуден да произнесе няколко могъщи слова. Мистичната енергия се завихри около ръката, която държеше кълбото, и подскочи към зеленото лице на нападателя. Звярът издаде жалостив вой, вдигна лапи към обезобразеното си лице и се строполи на земята.

— Бягайте! — извика момъкът, влагайки в гласа си цялата твърдост, на която беше способен. В стомаха му се беше образувала топка. Стараеше се да не гледа към овъглените останки, за да не повърне. — Бягайте или ще ви сполети същата съдба!

От мрака изникна запратено към него копие и младият магьосник събра последните си сили, за да го отклони. Веднага след това почувства ужасна немощ. Беше напълно изчерпан. Време бе блъфът му да подейства.

Чудовищата, които го бяха обградили, започнаха да пристъпват неуверено от крак на крак. Усещаше, че е достатъчно да изкрещи още само веднъж и те щяха да побегнат. Това щеше да му даде достатъчно време, за да се спаси. Вече бе решил да се насочи на юг, към лагера на хората.

Изведнъж се разнесе креслив кикот, който смрази кръвта му. Редиците на зеленокожите воители се разделиха и пропуснаха напред някаква приведена фигура. Звярът беше по-слаб и още по-прегърбен от

останалите. Носеше мантия с цвѐта на съсирена кръв. Лицето му бе също толкова жестоко и неестествено, но в очите му се забелязваше искрица интелигентност.

Съществото протегна ръката си напред, поднесе върха на своята кама към дланта си и прободѐ кожата. От раната бликна алѐна кръв и напълни шепата му. Чудовището произнесе някаква груба и дразнеща слуха дума, която Каджар не беше чувал дотогава, и кръвта избухна в пламъци.

— Човек иска играе? — рече създанието подигравателно, без да си дава много труд да говори правилно езика на хората. — Искѐ играе на заклинания? Нотгрин може играе!

— Напуснете сега или ще умрете! — направи още един опит младежът, ала гласът му бе станал треперлив и зеленокожото същество просто се изсмя. Каджар се огледа, търсейки път за бягство, като се чудеше дали би могъл да грабне в движение някой от мечовете, паднали на земята.

Нотгрин пристъпи към младежа със злорада усмивка. Тъкмо в този момент две от съществата запищяха, обхванати от ненаситни пламъци. Това се случи толкова неочаквано, че стъписа всички присъстващи, включително и Каджар.

Чуждоземният шаман се завъртя към принесените в жертва създания съвсем навреме, за да види как още двама от неговите другари се подпалват като сухи съчки. Писъците им отекнаха в нощта, но бързо утихнаха, заглушени от яростните огнени езици.

На мястото, където бяха стояли те допреди миг, сега се извисяваше Медив. Тялото му беше обгърнато от ярко сияние, което сякаш засмукваше светлината от всички източници наоколо и я излъчваше обратно под формата на яростен, изгарящ очите блясък. Магьосникът изглеждаше напълно спокоен. По устните му играеше лека усмивка.

— Моят чирак ви каза да напуснете това място — произнесе той почти шепнешком. — Трябваше да последвате съвета му.

Едно от създанията нададе нисък, гърлен рев, ала Медив го накара да замлъкне с едно-единствено движение на китката си. Нещо невидимо се стовари право в лицето на чудовището и отнесе главата му с болезнено изхрущяване, а тялото се строполи безжизнено в пясъка.

Останалите зверове се разбягаха във всички посоки. Единствено водачът им, Нотгрин, продължаваше да стои на мястото си. По лицето му беше изписана омраза:

— Нотгрин познава теб, човеко — изсъска той. — Ти онзи, който...

Думите му се изгубиха във внезапен писък, когато Медив замахна и запрати срещу него вълна от въздух и огън. Подобно на жив фойерверк, създанието полетя право нагоре, като не преставаше да крещи. Вопълът му продължи мъчително дълго, докато накрая дробовете му не колабираха от напрежението, а после обгорените му останки започнаха да се стелят по земята като черни снежинки.

Каджар погледна към Медив. Магьосникът се усмихваше доволно, но когато погледът му попадна върху пребледнялото лице на младежа, лицето му стана сериозно:

— Добре ли си, момко?

— Да, сър... — отвърна Каджар, макар да беше напълно изтощен. Направи опит да седне, ала вместо това се строполи на земята.

В следващия миг магьосникът се оказа до него и постави длан върху челото му. Младежът понечи да отмести ръката му, но не можа да събере сили, дори да се помръдне.

— Почивай — произнесе Медив. — Възстанови силите си. Най-лошото отмина.

Каджар кимна и се отпусна изтощено. Погледна към телата край огъня. Навярно в библиотеката магьосникът би могъл да го погуби също толкова лесно, колкото и тях. Какво го бе възпряло? Дали все пак бе разпознал младия си помощник? Или не желаше да ползва пълното си могъщество срещу друг представител на човешката раса?

Младежът преглътна и изрече с мъка:

— Тези неща. Какви бяха...

— Орки — каза магьосникът. — Бяха орки. Но стига толкова въпроси засега.

Небето на изток просветляваше. Някъде наблизко прозвуча чистият звук на боен рог, после се разнесе тропотът на копита.

— Кавалерията. Най-после — изсумтя Медив. — Както винаги, прекалено шумни и идват със закъснение. Нищо, поне ще се погрижат за бегълците. А сега почивай, млади ученико.

Скоро патрулът нахлу в унищожения лагер. Част от войниците наскачаха от конете, а останалите продължиха по пътя, преследвайки бягащите чудовища. Веднага бяха назначени хора, които да се погрижат мъртвите керванджии да бъдат погребани. Неколцината орки, загинали от меч, а не изпепелени от ръката на Медив, бяха предадени на пламъците.

Малко по-късно магьосникът се появи заедно с командира на патрула. Мъжът бе едър и широкоплещест, като впечатлението се подсилваше още повече от тежката му броня. Лицето му беше обветрено, а брадата — прошарена. Косата на темето му липсваше почти напълно. Над рамото му се подаваше дръжката на огромен двуръчен меч с богато украсен предпазител.

— Каджар, това е лорд Андуин Лотар — представи го Медив. — Лотар, това е моят чирак, Каджар от Кирин Тор.

Името направи голямо впечатление на младежа. Лорд Андуин Лотар, първи рицар на Азерот, другар на крал Лейн и Медив още от младежките им години. Оръжието на гърба му навярно беше Великият кралски меч, призован да защитава земите на кралството и...

Изведнъж Каджар хлъцна от удивление. Едва сега до съзнанието му бе достигнал фактът, че Медив го беше нарекъл свой чирак.

Лотар го погледна с дружелюбна усмивка и отново се обърна към своя стар приятел:

— Значи най-после си намери чирак, а? Нищо че се наложи да го докараш чак от Виолетовата цитадела.

— Търсенето си заслужаваше — отвърна магът.

— А ако можеш да вбесиш останалите магьосници, още по-добре, нали? О, не ме гледай така, знаем си номерата от години. Какво успя да направи този момък, че да те впечатли толкова?

— А, нищо съществено... — отговори Медив небрежно. — Подреди библиотеката ми. Укроти грифон от първия път. Изправи се с голи ръце срещу тези орки, в това число и срещу магьосника им.

Лотар подсвирна тихо.

— Подредил е твоята библиотека? Това вече си струва да се види! — Усмивката проблесна под посивелите му мустаци.

— Сър Лотар — най-накрая Каджар се престраши да заговори, — в Даларан се разказват легенди за вашите умения! Радвам се, че днес сте тук.

— Почивай, момко, вече направи достатъчно — рече рицарят, поставяйки ръката си върху рамото му. — Ние ще се погрижим за тази паплач.

Каджар поклати глава:

— Няма да ги настигнете, милорд. Особено ако се придържате към пътя.

Шампионът на краля примигна, изненадан от тези думи.

— Страхувам се, че момчето е право — рече Медив. — Орките са навлезли в Черното блато. Изглежда го познават далеч по-добре от нас. Ето кое ги прави толкова ефикасни тук. Ние се придвижваме по пътищата, а те ни обхождат.

Лотар потърка врата си:

— Може би ще успеем да се сдобием с няколко грифона за разузнаване.

— Едва ли джуджетата ще са особено очаровани от тази идея — каза магьосникът, — но все пак пробвай да обсъдиш въпроса с тях. Прати някой да разговаря и с гномите. Доколкото си спомням, те разполагат с някакви летящи машинарии, които също могат да бъдат използвани.

Лотар кимна.

— Как разбра, че са тук?

— Залових един от техните съгледвачи близо до владенията си. Успях да измъкна от него информацията, че насам се придвижва голям отряд. Надявах се да дойдем навреме, за да ги спрем, преди да са направили някоя поразия... — Медив огледа пораженията наоколо с унило изражение. Пожарът бе започнал да стихва, а във въздуха се носеше отвратителната миризма на изгоряла плът. Над малкия остров висеше блед облак от пушек.

При тях дотича млад войник, малко по-възрастен от Каджар. Спасителите бяха намерили някакъв човек, оцелял след снощното нападение — твърде лошо пострадал, но все пак жив — и бяха проводили боеца, за да отведе Медив при тях.

Магьосникът се обърна към сър Лотар:

— Остани при моя млад чирак. Все още ми изглежда малко замаян. Не искам да пострада случайно.

С тези думи учителят на Каджар закрачи през обгорената и напоена с кръв земя. Червената му роба се развяваше след него като

знаме.

Младежът се опита да стане и да го последва, ала ръката в тежка метална ръкавица още веднъж легна на рамото му и го застави да седне обратно. Каджар се подчини.

Лотар го огледа с усмивка.

— Значи старият глупак най-после си намери помощник?

— Вече съм чирак — поправи го Каджар и за пръв път изпита гордост. Усещането го накара да се оживи. — Досега е имал много помощници, или поне така съм чувал, но никой не е изкарал дълго.

— Хм... — не отрече Лотар. — Лично съм му препоръчвал някои от тях. Всички се върнаха с истории за обсебена от призраци кула и полудял, заядлив магьосник. Ти какво мислиш за него?

Каджар се подвоуми за секунда. През последните дванайсет часа Медив го беше нападнал, бе вкарал насила знание в главата му, беше го прекарал през цялата страна на гърба на грифон и за капак го бе оставил да се изправи сам срещу банда орки, като сякаш умишлено беше забавил спасителната си поява. От друга страна, току-що бе провъзгласил Каджар за свой ученик.

Момъкът се прокашля и рече:

— Мисля, че е много повече от онова, което очаквах.

Лотар се усмихна.

— Наистина е повече от онова, което очакват другите. Тази е една от добрите му страни. — Рицарят се замисли за миг: — Все пак отговорът ти беше по-скоро дипломатичен, отколкото искрен.

Каджар се усмихна на свой ред.

— Лордерон е страна на политици, сър Лотар.

— Веднъж казах същото пред Кралския съвет: „Даларанците са способни да ти кажат едновременно и «да», и «не», а накрая пак не си наясно какво е точното им мнение“. Това беше само шега. Не се обиждай.

— В никакъв случай, милорд.

Лотар го огледа:

— На колко години си?

Каджар отвърна на погледа му:

— Седемнайсет. Защо?

— Е, това обяснява много неща — поклати глава рицарят.

— В какъв смисъл, сър?

— Мед, искам да кажа лорд магус Медив, беше някъде на твоите години, когато се разболя. Така и не успя да се сприятели с много младежи на своята възраст.

— Нима учителят е боледувал? — поинтересува се момъкът.

— При това сериозно — увери го Лотар. — Беше изпаднал в кома, при това без никаква видима причина. Двамата с Лейн го отнесохме в абатството в Нортшир^[1]. Светите братя се грижиха за него в продължение на години, а след това той се събуди изведнъж и стана, сякаш нищо не се беше случвало. Или поне на пръв поглед изглеждаше така.

— Защо да е било само на пръв поглед?

— Защото беше пропуснал по-голяма част от младежките си години. Заспа като юноша, а се събуди като възрастен мъж. Винаги съм се тревожил, че това му се е отразило по някакъв начин.

Каджар се замисли за променливите настроения на своя учител и за детинския възторг, с който се беше хвърлил в сражението с орките. Може би действията на Медив щяха да придобият повече смисъл, ако гледаше на него като на нетърпелив млад магьосник.

— Тази кома — продължи Лотар и поклати глава при спомена за случилото се — беше неестествена. Изобщо не успяхме да разберем какво се случи. Навярно Мед е успял да разреши загадката, но така и не прояви желание да разбули мистерията, независимо от настойчивите ми въпроси.

— Аз съм негов чирак — заяви Каджар. — Защо ми казвате всичко това?

Лотар въздъхна дълбоко и се загледа над опустошеното островче сред тресавището. Младежът осъзна, че рицарят вероятно бе най-честният мъж, когото беше срещал някога. Определено не ставаше за политик — чувствата буквално се изписваха на откритото му, обветрено лице.

Воинът се замисли, след което каза:

— Ще бъда напълно откровен с теб. Притеснявам се за него. Съвсем сам е в кулата...

— Има си иконом и готвачка — вметна младежът.

— Изглежда ми самотен и забравен сред онези диви пуцинаци — продължи Лотар. — Тревожа се за разсъдъка му.

Каджар кимна и добави наум: „Значи затова си се опитал да му пробуташ чирак от своето собствено обкръжение. За да го шпионираш. Тревожиш за него, но повече се безпокоиш от могъществото му“.

Все пак се въздържа да изкаже гласно тези свои мисли.

— Нормално е да се притеснявате за своя приятел...

Рицарят сви рамене. Личеше си колко е разтревожен, макар да се опитваше да скрие своите чувства.

— Мога ли да сторя нещо, за да ви помогна, сър, пък и да помогна на него? — попита младежът.

— Просто го наглеждай — рече Лотар. — Щом си станал негов чирак, занапред ще прекарвате голяма част от времето си заедно. Не ми се иска да...

— Още веднъж да изпадне в кома? — предположи Каджар. „Във време, когато орките нападат внезапно?“.

Воинът сви рамене отново.

Пускайки в ход най-очарователната си усмивка, младежът рече официално:

— За мен ще бъде чест да помогна, сър Лотар. Знаете, че лоялността ми преди всичко е насочена към моя учител, но ако има нещо, което би следвало да стигне до ушите на *приятел*, веднага ще ви известя.

Ръката с тежка бронирана ръкавица го потупа за пореден път. Каджар се удиви на това колко зле прикрива загрижеността си рицарят. Възможно ли бе всички в Азерот да са толкова открити и простодушни? Съвсем ясно се виждаше, че Лотар желае да говори с него и по друг въпрос.

— Има още нещо — рече мъжът след малко. Младежът кимна учтиво. — Говорил ли е с теб за Пазителя?

За момент Каджар се изкуши да отговори утвърдително, за да накара доверчивия рицар да му разкрие нещо повече. Все пак реши да се придържа към истината.

— Веднъж спомена това име, но после отказа да ми даде допълнителни разяснения.

Лотар поклати глава:

— В такъв случай нека просто забравим, че съм те питал.

— Сигурен съм, че тепърва ни предстои да говорим за това — добави момъкът.

— Без съмнение. Изглеждаш ми като човек, на когото могат да бъдат доверени много тайни.

— Пък и от няколко дни вече съм негов чирак...

Веждите на воина се повдигнаха.

— Няколко дни? Колко точно?

— Всъщност точно един, ако броим и времето, което остава до залез-слънце — младежът се усмихна сконфузено.

В този момент Медив се върна. Изглеждаше още по-изтощен. Очевидно Лотар очакваше приятелят му да каже нещо, но магьосникът само поклати глава. Рицарят се намръщи и след като си размениха няколко последни любезности, отиде да наглежда спасителната операция. Междувременно се завърна и онази половина от патрула, която бе тръгнала да преследва орките. Както бе предрекъл Каджар, усилията им бяха останали безплодни.

— Готов ли си да тръгваме? — попита Медив.

Момъкът се изправи на крака. Струваше му се, че малкото пясъчно островче сред Черното блато се клати като кораб, попаднал сред бурно море.

— Готов съм — отвърна. — Но не съм сигурен, че ще успея да се справя с грифона, дори и с помощта на... — при тези думи той докосна челото си.

— Не е необходимо — успокои го магьосникът. — Твоят и бездруго го надупчиха и вече се е преселил в един по-добър свят. Ще летим на моя. — Медив вдигна пищялката с гравирани джуджешки руни и изсвири няколко пъти. Кръжащият в небето грифон отвърна с почти същия звук.

Каджар погледна нагоре и рече замечтано:

— Значи вече съм ваш чирак?

— Да — отговори магьосникът с безизразно лице.

— И преминах изпита?

— Да.

— За мен е чест, сър.

— Радвам се — рече Медив и по устните му се разля иронична усмивка. — Защото сега започва трудната част.

[1] Northshire (англ.) — Северното графство. — Б.пр. ↑

ПЕТ

ПЯСЪЦИТЕ НА ВРЕМЕТО

И преди съм виждал такива като тях — рече Каджар.

Бяха изминали седем дни от битката при блатото. Веднага след тяхното завръщане в Каразан обучението му на чирак беше започнало и сега имаше ново дневно разписание. В ранното утро, още преди да са закусили, Каджар упражняваше уменията си под ръководството на Медив. През останалата част от деня помагаше на магьосника в текущите му задачи. Това включваше най-вече воденето на записки и търчането до библиотеката за поредния дебел том. В най-добрия случай му разрешаваха да държи инструментите, докато магът работи.

В момента правеше именно това. Задачата не изискваше особено голяма концентрация и мислите му блуждаеха напосоки. Беше се замислил за своя пръв сблъсък със зеленокожите чудовища от Черното блато.

— Виждал си кого? — промърмори неговият наставник, докато се взираше към поредния си експеримент през голямо увеличително стъкло. Ръцете му бяха въоръжени с напръстници, завършващи с безкрайно тънки игли, играещи около настройката на нещо, което приличаше на мъхеста механична пчела, която помръдваше от време на време с тежките си крила, щом иглите я прободяха.

— Орките — отговори Каджар. — Виждал съм орки и преди.

— Не спомена за тях, когато дойде — уточни Медив. Пръстите му продължаваха да се движат около устройството с изключителна прецизност. — Много добре си спомням, че те питах за расите, които си срещал. Къде си ги виждал?

— Имах видение. Веднага след като пристигнах.

— Аха... Имал си видение. Да ти кажа, много хора имат видения, когато дойдат тук. Вероятно Мороуз вече ти е споменавал за това. Твърде много взе да говори напоследък...

— Моето видение ме отнесе в центъра на някакво бойно поле. Орките ни нападаха. Искам да кажа, нападаха хората, които бяха там.

— Хм... — проточи Медив. Връхчето на езика му се подаде изпод мустаците, докато прокараваше внимателно иглите през медния корпус на пчелата.

— Най-странното бе, че определено не бях на този свят — продължи Каджар. — Не и в Азерот или Лордерон. Където и да бях попаднал, небето беше кървавочервено.

Медив подскочи като ударен от електричество. Иглите докоснаха някакъв деликатен чарк и сложното устройство под увеличителното стъкло проблесна, изпищя тъничко и замря.

— Червени небеса? — повтори магьосникът, като се извърна от работния тезгях и погледна младежа остро. В зелените му очи бушуваше същинска буря, а веждите му се бяха свили заплашително.

— Червени като кръв — потвърди Каджар. Младият чирак смяташе, че вече е свикнал с непостоянните настроения на своя учител, ала внезапното избухване отново го хвана неподготвен и му действа като удар в лицето.

— Разкажи ми за това. За света, за орките и за небесата — нареди студено магьосникът. — Разкажи ми всичко!

Каджар му изложи подробно своето видение, като се опитваше да спомене всяка подробност, за която се сещаше. Медив го прекъсваше често. Как били облечени орките. Как изглеждала местността. Какво имало в небето и какво — на хоризонта. Какви знамена носели двете армии. Младежът имаше чувството, че подлагат ума му на дисекция.

Пропусна да спомене единствено за приликата, която бе открил между себе си и магьосника воин във видението. Направи го, понеже не смяташе, че има някакво съществено значение, пък и въпросите на Медив се въртяха главно около червеното небе и орките, а не около защитниците на укреплението. Колкото повече подробности описваше младежът, толкова по-спокоен ставаше магьосникът, но заредената с електричество буря в очите му продължаваше да наднича изпод навъсените му вежди. Каджар не искаше да го тревожи повече от необходимото.

— Любопитно — заяви Медив накрая, когато младежът привърши своя разказ. — Това е нещо ново. Наистина ново.

Магьосникът се облегна назад в стола и докосна леко устни със заострения накрайник на върха на своя показалец. В помещението се

възцари тежка тишина.

— Сър... — започна Каджар.

— Медив — напомни му магът.

— Сър Медив — започна отново младежът, — откъде идват тези видения? Останки от миналото ли са, или показват бъдещето?

— И двете — рече учителят му. — И същевременно нито едно от тях. Я изтичай до кухнята и налей кана вино. Ясно е, че няма да свършим нищо повече за днес, но така поне ще ни остане време да ти дам някои разяснения.

Когато младежът се върна, Медив бе разпалил камината и се беше настанил в едно от големите кресла пред нея. Мълчаливо посочи два кристални бокала, оставени на полицата. Каджар ги напълни с червено вино и вдъхна от дълбокия сладък аромат, примесен с мириса на опушено кедрово дърво.

— Пиеш, нали? — сети се магьосникът.

— По малко — отвърна младежът. — По стар обичай храната във Виолетовата цитадела се сервира заедно с чаша вино.

— Едва ли щяхте да спазвате този обичай, ако просто се бяхте отървали от оловната облицовка на акведуктите си — изсумтя Медив. — Но да оставим настрана странните порядки в Даларан. Нали питаше за виденията?

— Да, сър. Мороуз каза... — Каджар се поколеба за момент, чудейки се дали неговите думи няма да навредят по някакъв начин на стария кастелан. — Мороуз каза, че и други хора са имали подобни видения. Всъщност рече, че това се случвало постоянно.

— Така е — съгласи се магьосникът и отпи голяма глътка вино. Премлясна и заяви: — Добро е, от късната реколта... Млади ми чирако, не бива да се изненадваш от факта, че кулата е място, където се завихрят подобни сили. Магьосниците често избират такива места за обиталища. В подобни пресечни точки вселената е изтъняла и се огъва лесно, понякога от само себе си. Тук условията ни позволяват да проникнем в други измерения, които съдържат светове, напълно различни от нашия.

— Значи съм видял именно това? — прекъсна го младежът нетърпеливо. — Друг свят?

Медив вдигна ръка, за да го накара да замълчи.

— Не съм казал такова нещо. Просто ти обяснявам, че има места, концентриращи значителна по-голяма магическа сила отколкото е обичайно. За нас те се превръщат в извори на още по-голямо могъщество. Едно от тези места е в планините Редридж. Много отдавна тук е имало гигантска експлозия. Именно тя е образувала долината и е отслабила реалността около нея.

— И поради това вие сте се заселили тук... — вметна Каджар.

Магьосникът кимна:

— Това е едната възможна теория, но аз предпочитам да вярвам, че мястото е било предопределено за мен още от самото начало.

— Но нали казахте, че експлозията е била много отдавна. Не е възможно да сте били тук по онова време...

— Да — съгласи се магьосникът, — така е, ако вярваш в причинно-следствените връзки. Какво ще стане обаче, ако ти кажа, че експлозията се е състояла именно защото е съществувала вероятност да се появи аз и мястото е трябвало да бъде подготвено за пристигането ми?

Каджар се смръщи.

— Нещата не се случват по този начин.

— Прав си, не и в нормалния свят. Но магията е изкуство да заобиколиш нормалното. Ето защо считам философските дебати в Кирин Тор за куп красиви фрази и безполезни умотворения. Вашите мъдrecи се стремят да намерят рационално обяснение на света и да регламентират силите, които го задвижват. Нали се сещаш, звездите винаги се движат по един и същи път през небето, сезоните се редуват, а мъжете и жените живеят и умират. Ако това не се случи, значи имаме всички основания да смятаме, че е приложена магия. Такъв е първият закон на вселената. И ето вашите философи си въобразяват, че за всичко това има някакво разумно обяснение, просто трябва да заобиколят ъгъла и да намерят отговора.

— Но за да се случи подобно нещо, за да може цял участък от земната повърхност да бъде подготвен за вашата поява... — започна Каджар.

— ... значи светът определено не се вписва в представата ни за него — отвърна Медив. — И това в края на краищата е самата истина. Знаеш ли как работи времето?

За пръв път от много дни насам младежът не се почувства изненадан от рязката промяна в темата на разговора.

— Времето?

— Ползваме го, измерваме го, но какво е то? — Медив се усмихваше.

— Времето е поредица от мигове. Като песъчинките в пясъчен часовник — отговори Каджар.

— Отлична аналогия — похвали го Медив. — Точно това исках да чуя. А сега нека сравним пясъчния и механичния часовник. Схващаш ли разликата между тях?

Младият чирак поклати глава. Почувства се ужасно невеж.

Магьосникът го изглежда, после отпи от виното си и рече:

— Не, моето момче, не си глупав. Просто концепцията е твърде сложна за твоя неукрепнал ум. Ето, ще ти го обясня. Механичният часовник е симулация на времето. В него отместването на стрелките се контролира от превъртането на зъбчатите колела. А ти го поглеждаш и знаеш, че времето напредва след всяко следващо тиктакане. Знаеш колко продължава един час, отмерен от него, защото неговият създател го е изработил именно по този начин.

— Добре — предаде се Каджар. — Времето е като механичен часовник.

— Да, но освен това времето прилича и на пясъчен часовник — заяви по-възрастният магьосник. Пресегна се, взе един такъв от полицата над камината и започна да го подхвърля в ръката си. Младежът се опита да си припомни дали часовникът е бил там по-рано същия следобед. Започна да подозира, че всъщност устройството се беше материализирало преди миг.

— Пясъчният часовник също измерва времето, нали така? — рече Медив. — И все пак при този вид конструкция никога не знаеш кога дадено зрънце пясък ще се придвижи от горната в долната половина. Дори ако успееш да ги номерираш, редът на преминаването им през стеснението си остава трудно предвидим и винаги коренно се различава от предходния. А крайният резултат винаги е един и същ — пясъкът е изтекъл от върха към дъното. Редът, по който се е случило това, няма никакво значение. — Очите на магьосника засияха от задоволство. — В такъв случай какво излиза?

— В такъв случай излиза, че е без значение дали сте построили кулата си, защото долината е била образувана от случайна експлозия, променила природата на реалността около нея, или сте го направили, понеже естеството на вселената е искало да ви даде необходимата причина, за да се установите на това място.

— Започваш да схващаш.

— Следователно тези видения са просто песъчинки — рече Каджар. Медив се намръщи леко, но младежът продължи уверено: — Ако кулата е пясъчен, а не механичен часовник, значи през нея непрекъснато протичат отделни парченца време. Лишени от контекст или причина, но съществуващи реално, макар и по твърде неясен начин. Някои са части от миналото, а други, от бъдещето. Възможно ли е да има и трети вид, на такива от други светове?

Могъщият магьосник се замисли дълбоко над тази идея.

— Възможно е, Каджар. Браво, улучи право в десетката. Все пак най-важното е да помниш, че това са просто видения, които блуждаят напред-назад. Ако кулата беше механичен часовник, тяхното поведение щеше да бъде предсказуемо, но след като не е така, всякакви надежди за разумно обяснение отпадат. Очевидно времето тук се движи по свои собствени закони и ни предизвиква да обясним хаотичната му природа. — Медив се облегна удобно назад. — Лично мен това ме устройва. Едва ли бих могъл да се примиря с някоя добре замислена и подредена вселена.

Каджар бе готов с поредния си въпрос:

— А не сте ли се изкушавали да потърсите някое конкретно видение? Дали няма начин да се предскаже точно определено бъдеще и след това да се направи всичко възможно то да стане реалност?

Настроението на магьосника се помрачи изведнъж:

— Или точно обратното, да се предотврати. Не, има неща, с които дори майсторите в магията предпочитат да не се занимават. И това е едно от тях.

— Но...

— Никакво но! — отсече Медив, после се изправи и остави празния бокал на полицата. — А сега, след като пи достатъчно, да видим как се отразява това на контрола ти върху магията. Накарай чашата ми да се издигне във въздуха.

Веждите на Каджар се свиха:

— Но алкохолът пречи...

— Именно — рече магьосникът. — Точно това е най-важният урок, който трябва да усвоиш тази вечер. Никога не можеш да бъдеш сигурен коя именно песъчинка ще запрати вселената в лицето ти. Можеш да стоиш трезвен до края на живота си и да се лишиш от всички негови радости, но ако решиш да му се наслаждаваш, трябва да бъдеш готов да платиш цената за това. А сега пробвай да издигнеш чашата във въздуха!

До този момент младежът не си беше давал сметка колко много е пил. Все пак се постара да прочисти съзнанието си, после вдигна тежкия кристален бокал от полицата.

Няколко секунди по-късно тичаше към кухнята, за да вземе метла и лопата.

Порядките в кулата позволяваха на Каджар да разполага с времето си след вечеря по какъвто желае начин. Докато магьосникът се занимаваше със своите мистериозни задачи, младежът можеше да упражнява наученото или да провежда свои собствени изследвания. Естествено, често се питаше какво ли прави Медив през това време, но скоро започна да подозира, че магьосникът посвещава по-голямата част от вечерите си на своята кореспонденция. Два пъти седмично в кулата се появяваше джудже, яздещо грифон, което носеше огромна пощенска чанта на гърба си. Винаги си тръгваше два пъти по-натоварено, отколкото бе пристигнало.

Магьосникът бе позволил на Каджар да се рови на воля из книгите в библиотеката и да извлича от тях каквито сведения сметне за нужно, включително и по въпросите, които вълнуваха бившите му учители от Виолетовата цитадела.

— Единственото ми условие — бе казал Медив с усмивка — е да ми показваш написаното, преди да им го изпратиш. — Явно Каджар се беше смутил, защото магьосникът бе добавил: — Не се страхувам, че би скрил нещо от мен, млади доверенико. Просто не искам да се получи така, че те да знаят нещо, което аз съм забравил.

Окуражен от тези думи, младежът се хвърли смело в морето от книги. За Гузба откри древна епическа поема, чиито строфи обрисоваха в детайли битката между Магна Игуен, майката на Медив,

и някакъв безименен демон. За лейди Делт състави предълъг списък на всички налични книги, описващи историята на елфите. За да изпълни поръчката на Алонда, момъкът прерови огромно количество бестиарии^[1] (поне онези от тях, които успя да разчете), но така и не можа да докара бройката на видовете тролове до повече от четири.

Голяма част от времето си Каджар прекарваше и в занимания с шперцове и заклинанията си за отваряне на ключалки. Продължаваше да се надява, че все някой ден ще успее да надвие тези от книгите, които бяха устояли на предишните му опити да ги отвори. За съжаление заключените в тях магии бяха твърде могъщи и понякога прекарваше цели вечери само за да разпознае вида на заклинанието, което ги охраняваше.

Най-сетне открит оставаше и въпросът с Пазителя. Любопитството на младия магьосник се беше разпалило след намеците на Медив и хитроумния разпит на сър Лотар.

Пазителят беше фантом не по-реален от изкривените видения, които преминаваха през кулата. Някои от елфическите тонове, занимаващи се с историята на Азерот, споменаваха бегло за него. Описваха го като ключова фигура при някои ритуали, нещо като помощник, който винаги присъства, ала рядко бива разпознат. Каджар не успя да схване дали става въпрос за някаква длъжност или за едно-единствено митично същество.

Около Пазителя се навъртаха и други фантоми. Често се говореше за някакъв орден. В едно от полетата за бележки на някаква книга беше изписано името „Тирисфал“, след което думата бе изтрита толкова усърдно, че само умението и търпеливото изучаване под лупа помогнаха на Каджар да разчете едва забележимите следи от натиска на перото върху пергаментата. Беше ли това името на определен Пазител, или на ордена, свързан с него, или пък на нещо съвсем различно? Може би в края на краищата наистина ставаше дума за един-единствен човек, вероятно някой свят рицар?

Същата нощ, когато откри загадъчната дума (а това бе четири дни след инцидента със счупения бокал), младежът бе споходен от ново видение.

Първо дойде мирисът — лек аромат на растителност, носещ се сред смрадта на загниващ пергамент, уханье, което постепенно изпълни помещението. Каджар почувства топлина, която не му се

стори неприятна — беше като затоплено влажно одеяло. Внезапно стените потъмняха и се оцветиха в зелено, а по рафтовете плъзнаха дълги увивни растения. Книгите изчезнаха и на мястото им се появиха огромни листа. Между подредените свитъци израснаха огромни бледи хризантеми и алени орхидеи.

Каджар си пое дълбоко дъх, но по-скоро изпитваше нетърпение, отколкото страх. Това не бе светът, който беше очаквал да види. На мястото на суровата пустош и оркските армии имаше джунгла.

Изведнъж масата пред него изчезна и ето че чиракът седеше край лагерен огън заедно с още трима други младежи. Изглеждаха горедолу на неговата възраст и явно бяха тръгнали на поход. Одеята им бяха разпънати до тях, а празното гърне от вечерята стоеше измито до огъня, за да се изсуши. И тримата бяха облечени като за езда, ала си личеше, че дрехите им са от качествена материя и са ушити добре.

В момента се смееха за нещо, макар младият магьосник да не можеше да различи думите им. Русият в средата бе стигнал до средата на пикантната история, която разказваше, и от жестовете му личеше, че описва приятните пропорции на някаква дама.

Онзи вдясно се засмя и удари с ръка коляното си. Каджар имаше чувството, че го е срещал някъде, но се досети кой е едва когато младежът прокара пръсти през оредяващата си коса. Беше още юноша и брадата му бе черна и гъста, ала несъмнено беше сър Андуйн Лотар.

Младият магьосник погледна към третия авантюрист и веднага разпозна своя бъдещ учител. Медив бе наметнат с тъмнозелена ловна пелерина със свалена качулка, разкриваща младо и весело лице. На светлината на огъня очите му искряха в нефритенозелено и явно беше мъничко засрамен от разказа на своя другар. Изглежда, историята ги засягаше твърде лично.

Сигурно русият беше Лейн, понастоящем владетел на Азерот. На младини тримата бяха кръстосвали заедно кралството надлъж и шир, водени от желанието да се забавляват, преследвайки разбойници и чудовища. Историите за тяхното приятелство бяха намерили отражение дори в хрониките на Виолетовата цитадела.

Лейн завърши своя разказ и Лотар се разсмя така, че щеше да падне. Медив прикри усмивката си с ръка, преструвайки се, че кашля.

Веселбата тъкмо бе започнала да утихва, когато Медив добави нещо, разтваряйки ръце извинително. Този път Лотар наистина падна,

а Лейн се хвана за корема. Очевидно думите на Медив ги бяха развеселили неимоверно.

Внезапно Каджар долови присъствието на някакво зло същество, спотаено в джунглата край лагера в очакване на сгоден миг за нападение. Тримата младежи притихнаха — явно също бяха усетили опасността.

Лотар грабна огромния меч с плоско острие, който лежеше до краката му. Лейн скочи на крака, стискайки своята огромна бойна брадва. Магьосникът остана привидно безучастен, ала Каджар забеляза познатия пламък в очите му. Макар и с голи ръце, Медив бе най-опасен от тримата млади авантюристи.

Бъдещият крал тръгна през джунглата, отдалечавайки се от лагерния огън. Стъпваше шумно, без да се старае да остава незабелязан. Сигурно целта му бе да накара противникът да се открие.

И отговорът не закъсня. Нещото излетя от храстите.

Съществото бе много по-високо от хората и за момент младият чирак си помисли, че тримата са нападнати от великански орк. После си спомни, че бе виждал рисунка на подобно създание в бестиариите, които бе изчел заради Алонда.

Беше трол от вида, който се среща в джунглите, със синкава кожа, която лъщеше мазно на лунната светлина. Имаше дълга чорлава коса, която се спускаше чак до раменете му. Подобно на орките, от долната челюст на чудовището стърчаха грамадни бивни. Ушите и носът бяха силно издължени и приличаха на подигравка с нормалните човешки пропорции. Съществото бе облечено в кожи, а на гърдите му потракваше ризница, направена от човешки кости.

Тролът оголи зъби, нададе предизвикателен рев и замахна с копието си. Лейн успя да избегне острието, ала това разяри съществото още повече. Лотар побърза да се притече на помощ, а по ръцете на Медив затанцува мистична светлина.

Чудовището се наведе ловко под брадвата на Лейн, после отстъпи няколко крачки назад, за да избегне и меча на Лотар. Стъпките му бяха широки и двамата бойци хукнаха след него, за да не му позволят да се измъкне.

Тролът стискаше дръжката на копието с две ръце и го ползваше по-скоро за отбрана, отколкото за нападение. Каджар осъзна, че

създанието не иска да влезе в пряка схватка с хората, а се опитва да ги увлече навътре в джунглата.

Явно Медив бе стигнал до същото заключение, защото извика някакво предупреждение към другарите си.

Ала го направи прекалено късно. Иззад дърветата изскочиха още два трола и се хвърлиха върху младежите. Почти веднага един от тях успя да прободне изненадания Лейн в дясната ръка. Бъдещият крал изкрещя диво проклятие и изтърва широката си брадва на земята.

Това позволи на другите двама нападатели да съсредоточат усилията си върху Лотар. Воинът въртеше меч си със завидно умение, отбивайки ожесточените удари, ала постоянно му се налагаше да отстъпва назад, притискан от по-дългите оръжия на своите противници.

Най-сетне тактиката на чудовищата бе станала ясна — те се опитваха да разделят младежите един от друг. Така на Медив му се налагаше да избира на кого да помага по-напред.

Магьосникът избра Лейн. Каджар предположи, че постъпва по този начин, защото бъдещият крал беше ранен. Медив вдигна ръце, около тях се заизвиваха светкавици...

И внезапно получи съкрушаващ удар от дръжката на копие то на единия трол. След като нокаутира магьосника, чевръстото създание се завъртя и нанесе елегантен удар с юмрук право в челюстта на ранения Лейн. Бъдещият суверен се строполи на земята, изтървавайки брадвата си за пореден път.

Тролът се поколеба за миг, сякаш се чудеше кого да убие пръв. Явно Медив му допаднаше повече. Чудовището се надвеси над него и вдигна копие то си. Обсидиановият връх засия злокобно на лунната светлина.

Младият магьосник излая задавено поредица от неразбираеми слова. От земята се надигна малко прашно торнадо, завихри се в лицето на трола и го заслепи. Чудовището посегна към очите си с лапа.

Медив се нуждаеше от точно толкова време, за да се озове отново на крака, готов не със заклинание, а с най-обикновен нож. Острието се вряза в бедрото на трола, чудовището изрева и се запрепъва неуверено. Копие то прониза пространството, където допреди миг бе стоял магьосникът, ала той бе отскочил встрани, а около пръстите му отново припукваше енергия.

Промърмори някаква дума, между дланите му се оформи кълбовидна мълния и полетя напред. Тролът се разтресе, поразен от мощния електрически заряд. Строполи се на колене, но дори сега не искаше да се признае за победен. Разтърка своите насълзени от прахоляка червени очи, пламтящи от дива омраза, и понечи да се изправи.

Ала не успя. Зад гърба му се възправи сянка и брадвата на Лейн проблесна за кратко сред сумрака на джунглата. Острието ѝ разцепи главата на чудовището като зряла любеница. Създанието се просна по очи, а младежите (в това число и Каджар) се обърнаха, за да видят какво става с Лотар и останалите тролове.

Бъдещият първи рицар на Азерот със сигурност заслужаваше своята слава на ненадминат боец, но си личеше, че силите го напускат. Чудовищата бяха успели да го изтласкат чак до другия край на лагера.

Чули предсмъртния писък на своя другар, троловете се разделиха бързо, като единият продължи да атакува Лотар, а другият се впусна към неговите приятели. Връхлетя ги с рев, понесъл копието си като рицар на кон.

В последния възможен миг Лейн отскочи, за да избегне дългата пика. Повлечено от инерцията на огромното си тяло, създанието пристъпи още няколко крачки напред, които го отведоха в непосредствена близост до лагерния огън и изпълнения с очакване Медив.

Сега вече магьосникът изглеждаше напълно подготвен. Жаравата осветяваше чертите му, придавайки на лицето му демоничен вид. Беше протегнал ръце напред и рецитираше нещо с ритмичен глас.

Внезапно огънят подскочи и мигом придоби формата на огромен лъв, който се хвърли към трола. Нещастното създание изквича ужасено, когато въглените, горящите съчки и пепелта го обвиха като дреха и стегнаха хватката си. Хвърли се на земята и започна да се търкаля, опитвайки да угаси изгарящите пламъци, ала напразно. След мъчителна дълга агония чудовището най-сетне замря; гладният огън запраця по-силно и го погълна за секунди.

Междувременно Лейн се беше хвърлил в помощ на Лотар. Брадвата му се спусна безмилостно към оцелелия трол. Звярът изкрещя и отстъпи. Краткият миг на колебание бе достатъчен за шампиона на кралството. Той се шмугна под копието, мечът му описа

прецизна дъга и гладко отдели главата на трола от раменете му. Грозното лице се мярна още веднъж-дваж, докато се търкаляше към храстите, после изчезна в тях.

Въпреки че кървеше от нанесените рани, Лейн потупа рицаря по гърба. Явно се опитваше да го подразни, задето се е замотал толкова дълго с някакъв прост трол, обаче Лотар го усмири с жест, сочейки Медив.

Магьосникът продължаваше да стои край огъня с протегнати ръце, ала пръстите му се бяха изкривили като ноктите на граблива птица. Очите му отразяваха пламъците, а челюстта му беше стисната здраво. Внезапно тялото му омекна и Медив се строполи по гръб. Двамата мъже се втурнаха към него.

Магът започна да диша тежко, взирайки се в бледата луна с разширени зеници. Когато воините се наведоха над него, а заедно с тях и призрачният им наблюдател, Медив се напрегна и произнесе едва чуто:

— Грижи се за мен. — Странно, но не гледаше към някой от своите другари, а право в Каджар.

Сетне магът се отпусна безжизнено. Лотар и Лейн започнаха да правят опити да го съживят, ала чиракът отстъпи назад и се замисли. Кого бе имал предвид Медив? И защо молбата му беше прозвучала толкова ясно, след като всички останали звуци бяха съвсем приглушени?

Внезапно видението изчезна като рязко дръпната завеса. Отново се намираще в библиотеката на кулата и едва не се препъна в самия Медив от плът и кръв.

— Добре ли си, млади ми доверенико? — попита магьосникът, вече далеч по-възрастен от онзи, който лежеше на земята във видението. — Повиках те, но не ми отговори...

— Съжалявам, Мед... сър — отвърна Каджар, като си пое дълбоко въздух. — Имах видение...

Тъмните вежди на Медив се склочиха.

— Надявам се, че не са били поредните орки и червени небеса? — попита той сериозно и младежът долови зараждащата се буря в зелените му очи.

Чиракът поклати глава. Подбра внимателно думите си, преди да отговори:

— Този път бяха тролове. От джунглата. А небето беше досущ като нашето.

Напрежението на Медив се разсея.

— Срещал съм такива на юг, в долината Стрънгълторн^[2].

За кратко лицето на магьосника се отпусна, сякаш самият той се беше изгубил в някакво свое видение. Помълча за миг, после поклати глава и попита:

— Но този път нямаше орки, нали?

— Не, сър — отговори Каджар.

Не му се искаше да разказва за битката, на която бе станал свидетел. Предполагаше, че споменът е твърде мъчителен за неговия учител, защото беше твърдо убеден, че именно тези събития бяха довели до изпадането му в кома.

Гледайки мъжа пред себе си, лесно можеше да забележи колко много от предишния младеж е останало в него. Сега бе по-висок, но леко прегърбен от годините напрегната работа. И все пак от него продължаваше да струи все същото момчешко излъчване. Сякаш зад маската на възрастен мъж се криеше палав юноша.

„Все пак ще трябва да му разкажа всичко“ — помисли си Каджар. Зачуди се дали появата на видението беше чиста случайност, или то бе възникнало под въздействие на разговора с Лотар. Може би самият факт, че младежът беше научил за болестта на своя учител, бе предизвикал ответна реакция...

Магьосникът зададе някакъв въпрос, прекъсвайки размишленията на Каджар.

— Извинете, сър?

— Питам къде е „Песен за Игуен“. Поема, посветена на майка ми — повтори Медив раздразнено. — Кълна се, че откакто те пуснах да влезеш в библиотеката, не мога да намеря нищо!

— Сигурно е при останалата епическа поезия, сър — сети се младежът. — Ей там, на онзи рафт.

Медив прекоси помещението и противно на собственото му изявление веднага намери ръкописа, който му трябваше. Разви го и сравни нещо вътре с написаното на парче хартия, което извади от джоба си, после заяви:

— Трябва да тръгвам. Още тази нощ.

— Къде ще ходим, сър? — поинтересува се Каджар.

— Този път ще пътувам сам — обясни по-възрастният магьосник и се запъти към вратата. — Ще инструктирам Мороуз за това как трябва да продължи обучението ти, докато отсъствам.

— А кога ще се върнете? — извика младежът подире му.

— Когато успея — долетя отговорът иззад вратата. Медив пое нагоре, прескачайки по две стъпала наведнъж. Каджар беше сигурен, че на покрива на кулата го очакват старият кастелан, понесъл руническата свирка, и опитоменият грифон, готов за път.

— Добре тогава — промърмори младежът. — Просто ще си седя тука и ще се опитам да открия как мога да променя хода на пясъчния часовник.

[1] Бестиарий (лат.) — средновековно литературно произведение е алегоричен характер, в което се описват различни зверове. — Б.пр. ↑

[2] Stranglethorn (англ.) — от strangle (задушавам) и thorn (трън). — Б.пр. ↑

ШЕСТ

ИГУЕН И САРДЖЕРАС

Този път Медив се забави малко повече от седмица и Каджар се постара да оползотвори времето добре. Беше се установил в библиотеката и бе помолил Мороуз да му носи храната там. Понякога дори не си правеше труда да ходи до стаята си, а спеше седнал в някой стол. В края на краищата нали търсеше видения...

От това ново увлечение най-много пострада личната му кореспонденция. Целодневно се ровеше из древните томове и ръкописи в търсене на отговори за природата на времето, без да обръща внимание на нищо друго. По-ранните му писма бяха предизвикали светкавични отговори от Виолетовата цитадела: Гузба искаше препис на епическата поема за Игуен; лейди Делт не бе могла да разпознае нито едно от заглавията, които ѝ беше пратил, и настояваше да ги получи отново, този път заедно с първия абзац от съответното произведение, за да добие по-пълна представа за какво става дума; Алонда пък беше сигурна, че трябва да има пета порода тролове, и твърдеше, че Каджар не е прегледал правилните бестиарии. Младият магьосник си достави удоволствието да пусне нарежданията им в кошчето за отпадъци. В момента единствената му задача бе да открие ключа към виденията.

Беше уверен, че е необходима съвсем проста магия, вероятно най-обикновено заклинание за ясновидство, осигуряващо поглед към отдалечени обекти и местности. В един стар ръкопис, посветен на някакъв забравен култ, младежът бе открил описание на вълшебство за предизвикване на свещен транс, което също можеше да свърши работа. Кой знае, може би заклинанието, действащо през разстояние, щеше да проработи и през времето...

Естествено, Каджар осъзнаваше, че в една ясно дефинирана вселена, работеща на принципа на механичния часовник, преодоляването на времето би било невъзможно. Ала по всичко личеше, че между стените на Каразан реалността се беше объркала

изцяло и се подчиняваше на други закони. Младият чирак бе изградил своя собствена теория и беше сигурен, че ако човек сполучи да се свърже към дадена частица от времето, след това лесно би могъл да я премести в настоящето.

Ако въобще някой бе опитвал да постигне подобно нещо, то записките му се бяха изгубили или стояха заключени сред кориците на сериозно защитените томове, наредени по най-високите лавици. Или пък Медив пазеше тази информация на друго място.

Така или иначе, Каджар бе решен да провери своята хипотеза, но за целта трябваше да свърши още много работа. Промяната на едно заклинание не се заключава в прости действия, като използването на друга дума или на различно движение. Изискваше се дълбоко разбиране за същността на магията, за начина, по който тя общува с реалността. Съставките трябваше да се изчислят съвсем точно, иначе всичко можеше да завърши с пълен провал. Най-често единствената неприятна последица от това бе, че магьосникът си скубеше брадата от яд, но в други случаи заклинанието можеше да излезе извън контрол.

От лекциите Каджар бе запомнил, че когато някое вълшебство завърши с шумна експлозия, това обикновено означава, че заклинателят е съвсем близо до успеха. Магическите сили се опитваха да запълнят зейналата празнина и поне по някакъв начин да отговорят на призива, макар и невинаги с желания краен резултат. Разбира се, не всички експериментатори получаваха възможност да направят повторен опит, коригирайки съставките — доста често такива хора губеха живота си по време на различни злощастни инциденти.

На всичкото отгоре Каджар се страхуваше, че Медив може да се появи в най-неподходящия момент, търсейки някоя поема или друга незначителна дреболия. Не беше съвсем сигурен дали учителят му щеше да одобри тези импровизирани научни занимания.

След пет дни младежът разбра, че е готов. Като цяло заклинанието си оставаше същото — ясновидство на големи разстояния, но сега в него беше вплетен стабилизиращ фактор, който му позволяваше да се справя с непоследователността, съществуваща в кулата. Според хипотезата на Каджар, магията трябваше да намери търсените късчета разместено време по дребните разлики, които съществуваха между тях и реалността. С други думи, те бяха малко по-светли или пък по-тъмни, мъничко по-горещи или в съвсем

незначителна степен по-странни от обкръжаващата ги действителност, ала това бе достатъчно, за да позволи на заклинанието да ги проследи.

Освен това магията щеше да събере всички звуци и да премахне онези от тях, които си пречеха взаимно, след което щеше да ги концентрира със същия резултат, който постига старец, поставил длан до ухото си, за да чува по-добре. Така младежът щеше да разбира какво казват хората, присъстващи във видението.

Късно вечерта Каджар завърши изчисленията си и ги подреди в спретнати колонки, съдържащи необходимите съставки и техните количества. Всичко това бе изписано грижливо върху готовия пергамент. По този начин, ако нещо се объркаше, поне Медив щеше да е наясно какво се бе опитал да направи чиракът му.

В кулата имаше богата колекция от съставки за заклинания, включително цял шкаф с ароматни билки и множество гърнета, пълни с натрошени скъпоценни камъни. Младежът бе подбрал аметисти и розови кварцови кристали, за да положи магическия си кръг върху пода на библиотеката. Още веднъж прегледа думите, които трябваше да произнесе (повечето от тях му бяха познати още от обучението в Даларан), после направи няколко сухи тренировки, упражнявайки съответните жестове. Накрая облече церемониалната си роба — повече за късмет, отколкото поради някаква необходимост — и пристъпи в кръга.

Постара се да успокои дишането си и да подготви съзнанието си за предстоящата задача. Този път не ставаше дума за някоя бърза и груба магия по време на сражение, нито за импровизирано вещерско врачуване. Беше на път да направи нечувано досега заклинание, което би вдигнало накрак всички преподаватели във Виолетовата цитадела.

Пое си дълбоко дъх и започна да рецитира думите.

Магията започна да се оформя в ума му — топло, нагорещено кълбо от енергия. Усещаше нюансите, които се разливаха по повърхността му, като леки вълнички по водата на спокойно езеро. Това бе ядрото на заклинанието. Оставаше му само да го освободи и щеше да получи възможност да надникне в най-съкровениите тайни на миналото.

Бързо довърши сферата в ума си, придавайки ѝ свойствата, от които имаше нужда, за да пресее блуждаещите песъчинки време и да избере онези, които носеха желаното видение. В отговор

въображаемото кълбо се нагорещи още повече, готово да бъде насочено.

— Донеси ми видение — прошепна Каджар. — Видение за младия Медив.

Разнесе се експлозия и магията изтече от ума му, за да се подчини на дадената заповед. Въздухът се раздвижи и библиотеката взе да губи очертанията си. Както и предния път, когато го беше връхлетяло видението от джунглата, реалността започна да се трансформира, измествайки се постепенно във времето и пространството.

Внезапно го лъхна студена вълна, сякаш някой бе отворил прозореца на помещението. Младежът започна да се опасява, че е допуснал някаква досадна грешка и няма да види онова, което бе пожелал. Течението премина бързо през всички степени от лек хлад до арктически мраз и макар да знаеше, че е илюзия, Каджар започна да трака със зъби.

Стените на библиотеката пропаднаха и отстъпиха място на ослепителна белота. Леденият вятър започна да обръща страниците на манускриптите, навявайки едри снежни парцали. Масите и столовете потънаха бързо, затрупани от дебелия преспи.

Младежът се озова върху склона на някакъв хълм, затънал до колене в сняг, ала без да оставя следи в него. За реалността на видението той бе като призрак. Въпреки това от устните му излизаха облачета пара и се кълбяха около главата му.

Каджар се огледа. Вдясно от него имаше малка горичка от мрачни борове, чиито клони бяха провиснали под снежния товар. От лявата му страна хълмът се спускаше към подножието на огромна бяла скала. Отначало младежът помисли, че е от някакъв вид светъл варовик, но бързо осъзна, че вижда стена от лед — сякаш някой бе изправил замръзнала река. Беше по-висока от повечето планини в Даларан, а във висините над нея се мержелееха малки черни точици. Вероятно бяха орли или други грабливи птици, ала сигурно имаха огромни размери, щом се виждаха от такова далечно разстояние.

А пред него имаше долина, през която прииждаше страховита армия.

Бойците бяха облечени в червено, с черни плащове и големи рогати шлемове. Носеха най-разнообразни оръжия и имаха

целестремения вид на воители, тръгнали да преследват някого. Снегът се топеше под нозете им и зад дългата, плътна колона оставаше зловеща черна дия, изпускаща пара.

Предводителят носеше пика, върху която бе побита прясно отрязаната глава на огромен звяр със зелени люспи. Главата на дракон.

Каджар бе изучавал черепа на подобно създание във Виолетовата цитадела, но никога не беше предполагал, че ще срещне чудовището наяве. Зачуди се колко ли назад във времето го бе заправило неспокояното му заклинание.

Приближаващите бойци крещяха нещо — може би маршова песен или просто бойни викове и предизвикателства. Гласовете им стигаха до него неясно, сякаш от дъното на дълбок кладенец, но поне можеше да ги чува.

Когато наближиха достатъчно, юношата започна да придобива по-ясна представа за воините. Създанията бяха направо огромни и определено не бяха хора. Изобщо не носеха шлемове — рогата изникваха направо от главите им. И плащове нямаха. Илюзията за тях се дължеше на големите ципести крила, които израстваха от гърбовете им. А онова, което беше взел за червено облекло, всъщност се оказа голата им кожа, нажежена и разтапяща снега под краката им.

Не ги бе виждал досега, но мигом разпозна чудовищата, чиято кръвожадност и садизъм надминаваше дори тази на орките. Беше слушал за тях на лекциите, които изнасяше Гузба, беше чел за делата им в тайните свитъци на Кориган.

Пред него бе Пламтящият легион.

Огромните мечове с широки остриета бяха обагрени с кръв и вече можеше да види ясно, че телата на демоните са целите окъпани в нея. Бяха тук, където и да бе това, и бяха тръгнали на лов за дракони.

Зад Каджар се разнесе тихо шумолене от леки стъпки върху дебелия снежен килим. Обърна се и видя, че не е сам на хълма.

Дори да го бе забелязала, предпочиташе да не му обръща внимание. Ботушите ѝ от бяла кожа оставяха едва забележими следи по снега, сякаш не ходеше, а се носеше над повърхността му. И тя като демоните беше обвита от мистична енергия, но за разлика от тяхното нездравео излъчване, нейната аура искреше жизнерадостно.

Беше висока и силна жена и очевидно не се страхуваше от гнусните твари в долината. Облеклото ѝ бе също толкова чисто и

светло като белия сняг наоколо. Носеше лека ризница, изработена от сребристи люспи. Широкото ѝ наметало от зелена коприна беше поръбено с пухкава кожа, а закопчалката бе изработена от красив изумруд, който съответстваше на цвета на очите ѝ. Русата ѝ коса беше прихваната със сребърна диадема. Изглежда студът не я притесняваше ни най-малко.

Вниманието на Каджар бе привлечено най-силно от очите ѝ — зелени като лятна гора, като океан след буря. Веднага разпозна този изумруден поглед. Често беше изпитвал всепроникващата му сила, макар и от страна на сина ѝ.

Игуен. Майката на Медив, могъщата и почти безсмъртна магьосница, която бе живяла толкова дълго, че се беше превърнала в легенда.

Най-сетне младежът съобрази къде се намира. Беше попаднал на мястото, където се бе провела легендарната битка между Магна Игуен и ордата на демоните. Събитието беше описано в една старинна поема, която чиракът бе изровил измежду останалите предания, песни и всякакви други литературни фрагменти, пазени в библиотеката на Каразан.

Едва сега започна да му просветва защо се беше провалило грижливо подготвеното му заклинание. Последния път, когато бе виждал Медив, учителят му беше търсил именно тази поема. Навярно магията бе пропуснала целта си, подчинявайки се на далеч по-силната воля на неговия наставник.

Игуен се намръщи, докато наблюдаваше ловните отряди на демоните. Между веждите ѝ се появи лека бръчка. Очите ѝ проблеснаха и добре школуваният чирак безпогрешно долови зараждащата се буря.

Магьосницата вдигна ръка и произнесе няколко фрази. По пръстите ѝ затанцуваха искри.

Дори най-ужасната лятна мълния не би могла да се сравнява с електрическата дъга, която разсече студеното пространство и се заземи сред изненаданите демони. По протежението ѝ въздухът се разцепи на елементарните си частици. Разнесе се оглушителен грохот. Замириса на озон. Въпреки всичките си знания, въпреки своята увереност, че всъщност не присъства на това място, независимо че звуците

достигаха до него силно приглушени, Каджар подскочи от тътена на разреждащата се мистична мълния.

Ударът бе насочен право към знаменосеца, понесъл обезобразената глава на зеления дракон. Демонът изчезна сред облак пара, а взривната вълна отхвърли неговите другари надалече и ги натъркаля като парцалени кукли. Някои не се изправиха повече.

Все пак по-голямата част от чудовищата се оказаха незасегнати от заклинанието, независимо дали бе станало случайно, или се бяха предпазили по някакъв начин. Объркването сред техните редици продължи само един миг. Най-едрият демон произнесе няколко команди на език, който звучеше като дрънченето на счупени камбани, и част от армията му се издигна във въздуха, за да нападне Игуен. Другите се прицелиха с тежките си лъкове и скоро облак от черни стоманени стрели се понесе към билото на хълма. Острите им наконечници се възпламениха от триенето във въздуха и отстрани изглеждаше така, сякаш огнен дъжд се кани да се изсипе върху магьосницата.

Без да ѝ трепне окото, Игуен просто махна с ръка и цялото небе между нея и демоничните създания изригна и бе погълнато от синкав пламък, който скри оранжево-черните стрели.

И все пак атаката на лъконосците целеше единствено да прикрие напредването на техните другари, които влетяха през разсейващата се огнена стена и се спуснаха върху самотната жена на хълма. Трябва да бяха поне двайсетина, всеки един от тях бе огромен и закриваше небесата с разперените си криле.

Каджар погледна към Игуен и забеляза, че магьосницата се усмихва по същия начин, по който се бе усмихвал и Медив по време на сражението с орките. Беше уверена в себе си.

Когато разбраха, че е недосегаема за лъковете им, стрелците се скупчиха в плътна група и започнаха да напъват с нисък глас. Въздухът около чудовищата се изкриви и в самата тъкан на реалността се появи дупка — злокачествено образуване на фона на девствената белота.

От пролуката се изсипаха още демони — неописуеми създания с глави на животни, горящи очи, с крила като на прилепи или на лешояди. Новодошлите се присъединиха към напевите на призовалите ги събратя и цепнатината се разшири още повече, засмуквайки нездравите обитатели на пъклените дълбини през себе си.

Игуен не обърна внимание на новопристигналите изчадия, а се концентрира върху онези, които я атакуваха отгоре. Вдигна ръка с дланта нагоре, промълви нещо и половината от тях се превърнаха в стъкло и изпопадаха от небето. Достигайки земята, телата им се разбиха с нестроен звън.

Останалите се приземиха тежко в снега и измъкнаха покритите си със съсирена кръв мечове.

Игуен постави юмрук в изпънатата си длан и четирима от оцелелите се стопиха като восъчни свещи, забравени пред камината. Имаха време точно колкото да издадат по един последен приглушен писък, преди яркочервената им плът да се отдели от костите и да се свлече в снежните преспи.

Оставаха още шестима.

Магьосницата замахна във въздуха и трима от демоните експлодираха. Вътрешностите им се бяха превърнали в рояци хищни насекоми, които мигом си прогризаха път навън. Този път жертвите дори не можаха да извикат. Телата им буквално се разлетяха, извиха се във въздуха като тънка мараня и се понесоха към гората.

Оставаха трима.

Игуен събра дланите си и после рязко ги раздели. Крайниците на единия отхвъркнаха, откъснати от тялото. Без да губи време, магьосницата кръстоса пръсти и вторият се разсипа на пясък, разнасян от вятъра.

Остана само най-едрият. Онзи, който беше ръководил атаката.

Вече бе съвсем близо и Каджар можеше да забележи множеството белези по оголените му гърди. Едната му очна яма бе празна. Единственото му око гореше от омраза.

Чудовището не бързаше да атакува. Игуен също не предприемаше нищо. Вместо това двамата стояха безмълвни един срещу друг, а долината се изпълваше с демони.

Най-сетне огромният звяр изръмжа. Гласът му, макар и далечен, звучеше съвсем ясно:

— Колко си глупава, Пазителко на Тирисфал — произнесе той, произнасяйки с мъка думите на непривичния за него човешки език.

Смехът на Игуен зазвъня в студения въздух:

— Нима ти развалих удоволствието от лова на дракони?

— Самоуверена глупачка — изсъска чудовището. — Докато се биеше с неколцина, моите събратя доведоха цял легион!

— Зная — отвърна магьосницата спокойно.

— *Знаеш?* — изсмя се демонът гърлено. — Че си съвсем сама в пустошта и срещу теб са изправени всички чада на Ада? И ти го *знаеш?*

— О, да — рече Игуен с усмивка. — Знаех, че ще доведеш всички свои съюзници. Един Пазител винаги може да те изкуши да го сториш.

— *Знаела си?* — изрева отново звярът. — И все пак си дошла сама на това забравено място?

— Да, знаех. Защо обаче реши, че съм сама? — Магьосницата щракна с пръсти и внезапно небето потъмня, сякаш към слънцето се бе издигнало ято разтревожени птици, закривайки го с крилата си.

Само че не бяха птици. Бяха дракони. Повече отколкото Каджар си беше представял, че могат да съществуват изобщо.

— Кой е глупакът сега, изчадие?

Водачът на демоните изкрещя и вдигна високо окървавения си меч. Ала Игуен го беше изпреварила. Магията се изви около разтворените й пръста. Покритият с белези гръден кош на врага избухна в кървав облак. Мускулестите му ръце отхвърчаха, краката му се прегънаха безсилно и паднаха, а главата му, по чието лице се четеше единствено изненада, се изтърколи в разтопения сняг и потъна в една кална локва.

Това бе сигналът, който очакваха драконите, за да се хвърлят върху събраните в долината демони. Огромните крилати левиатани пикираха рязко и обляха чудовищата с огненото си дихание. Изчадията от предните редици мигом бяха принесени в жертва и се превърнаха в пепел, докато онези отзад все пак успяха да извадят оръжията си и да приготвят подходящи заклинания.

От самия център на армията се надигнаха ритмични напеви, вещаещи смърт. Най-умелите в магията демони започнаха да концентрират мистична енергия край себе си, плетейки своите черни заклинания, докато събратята им гинеха по фланговете.

Изчадията се прегрупираха и отвърнаха на удара. Скоро от небето започнаха да падат мъртви дракони, превърнати в решето от

железните стрели и пламтящите мълнии на воините, подлудени от виденията и отровата на вещерите.

И все пак кръгът около ядрото на демоничната армия се стесняваше и лека-полека драконите започнаха да надделяват, отмъщавайки за отвратителния лов, на който ги бяха подложили. Напевите откъм центъра ставаха все по-отчаяни и неразличими в общия вой.

Каджар погледна към Игуен. Магьосницата стоеше неподвижно в снега, с искрящи очи и стиснати юмруци, и също редеше могъщи слова — бореше се със заклинанието, което конструираха демоните. Опитваше се да отнеме неговата енергия, да пречупи мистичната му сила и да приобщи остатъците ѝ към собствената си магия, за да я заздравя.

Виковете на демоните в центъра достигнаха връхната си точка. Сега и самата Игуен започна да крещи. Около тялото ѝ се образува блестящ ореол, косата ѝ сякаш оживя от пращящата енергия. Магьосницата вдигна високо ръце и произнесе последните думи на своето заклинание.

В сърцето на мрачната армия, там, където нареждаха вещерите, нещо заблестя. Вселената се разкъса отново, но този път пробивът беше светъл, все едно се бе отворил портал към центъра на слънцето. Енергията започна да се излива спираловидно навън. Демоните не успяха дори да изкрещят. Телата им припламнаха и изчезнаха мигновено, като оставиха след себе си само пепел, която беше единственото доказателство, че са съществували някога.

Изгоряха всички, включително и няколко дракона, оказали се прекалено близо до центъра на експлозията. Огромните крилати левиатани бяха уловени като молци в пламъка на свещ и засмукани в огнения ад, сътворен от магьосницата.

Игуен изпусна стаения си дъх и се усмихна триумфално. Там, където бе стояла армията на демоните, сега се издигаше димен стълб.

Каджар го проследи с поглед и забеляза, че пушекът се задържа над бойното поле, образувайки голям облак. Кълбеше се, потъмняваше и се изпълваше с напрежение. Скоро стана толкова наситен, че през сърцевината му не можеше да проникне никаква светлина. В периферията си придоби пурпурни оттенъци.

И от този мрачен облак изплува Бог.

Фигурата му бе титанична, много по-голяма от всеки дракон. Плътта му изглеждаше като излята от бронз. Носеше черна ризница от разтопен обсидиан, дългата му брада и разрошените коси бяха от ярък пламък, а над тъмните вежди израстваха два дълги рога. Очите му имаха цвета на Великата празнота.

Страховитият демон прекрачи облака и земята потрепери от неговите стъпки. В ръката си държеше копие, гравирано с руни, от които капеше кръв. Имаше дълга опашка, която завършваше с огнена топка.

Оцелелите дракони напуснаха полесражението панически, отлитайки обратно към високата ледена стена. Каджар не можеше да ги вини за внезапното бягство. Колкото и могъща да бе майката на Медив, силата ѝ можеше да се оприличи единствено на пламъчето на свещ в сравнение със суровата енергия, която се излъчваше от Повелителя на демоните.

— Сарджерас — изсъска Игуен.

— Пазителю — прогърмя огромното изчадие с глас, дълбок като океана. Част от ледените скали в далечината се сгромолясаха от ударната му вълна.

Магьосницата се изправи в цял ръст, отметна кичур руса коса от челото си и каза:

— Счупих всичките ти играчки. С теб е свършено, Повелителю на демоните. Бягай, докато все още разполагаш с живота си.

За момент Каджар си помисли, че магьосницата е загубила ума си. Изглеждаше съвсем изтощена от преживяното, почти изпразнена, както се бе чувствал самият той след сблъсъка с орките. Огромният демон със сигурност щеше да прозре дребната ѝ хитрост. Епическата поема бе посветена на победата на Игуен, ала чиракът се зачуди дали все пак няма да стане свидетел на смъртта ѝ.

Сарджерас се изсмя, а ехото се затъркаля над земята и почти повали уплашения чирак:

— Времето на Тирисфал е към края си! Скоро този свят ще се преклони пред силата на Пламтящия легион!

— Не и докато има Пазител! — извика магьосницата. — Не и докато съм жива аз или някой от моите наследници! — Магьосницата сплете пръсти и Каджар усети как жената призовава всичките си умения, воля и енергия за предстоящата атака.

Младежът започна да отстъпва назад несъзнателно. Увереността, че е неуязвим в това свое въплъщение, внезапно го беше напуснала. Оставаше му единствено надеждата, че е твърде незначителна цел за тези две могъщи създания.

— Предай се! — настоя Сарджерас. — Мога да използвам могъществото ти.

— Не! — отвърна Игуен и сви юмруци.

— Тогава умри, Пазителю! И нека светът ти умре заедно с теб! — каза титаничният демон и вдигна кървящото си копие.

Магьосницата вдигна ръце и изкрещя — проклятие и едновременно с това молитва. От дланите ѝ изригна пламтяща дъга от светлина, невиждана от самото зараждане на света, и се изви като живо същество, за да порази Сарджерас в гърдите.

На Каджар това му се стори като да хвърляш камъчета срещу бойна галера — толкова незначително и безрезултатно. И все пак демонът се олюля от удара и направи крачка назад. Копието му се заби в земята и я разтърси като метеорит. Младежът падна на колене, но продължи да гледа към демона.

Там, където бе ударила мълнията на Игуен, се беше образувала мрачна, разширяваща се дупка, изпълнена с космически студ. Около нея нагорещената бронзова плът на титана започна да се превръща в хладна, инертна маса. Пораженията се разливаха бързо и оставяха след себе си огромно опустошено пространство.

Сарджерас огледа растящата рана с изумление, а после и със страх. Ръката му се надигна, за да я докосне, но заразата се прехвърли и върху нея, оставяйки я неподвижна като мъртъв метал.

Демонът започна да реди магически слова и да реорганизира останалите си сили в опит да запуши прилива на смъртта. Напевите му ставаха все по-разгорещени и страстни и това като че ли успя да накара незасегнатата му плът да загори с още по-силен блясък. Грееше като слънце и отправяше проклетия към мрачния студ, който превземаше тялото му и бързо се насочваше към неговото сърце.

После нещо заблестя също толкова силно, колкото и в мига, когато бе изпепелена ордата от демони, но този път вътре в самия Сарджерас. Каджар извърна поглед и се взря в Игуен, която стоеше мълчаливо и наблюдаваше как пламъците изяждат остатъците от

нейния враг. Ярката светлина затъмни дори деня и зад магьосницата се протегнаха дълги сенки.

След това всичко свърши. Младежът примигна няколко пъти, докато очите му се адаптират отново, после се обърна към долината и съзря останките на Сарджерас — огромно парче инертен метал, извисяващо се в небето. Замръзналата от арктическия студ земя започна да поддава под тежестта на чудовищното тяло. Накрая туловището на демона се стовари напред с протяжно скърцане.

Игуен се изсмя високо и тръгна към поваления гигант. Каджар забеляза, че беше престанала да се плъзга грациозно по преспите, а си проправяше пътя през тях с усилие.

Щом магьосницата се отдалечи, библиотеката започна да се материализира отново. Снегът се отдръпна и познатите форми на рафтовете, столовете и масите отново заеха местата си.

Младежът изпусна шумна въздишка и потърка челото си. Все още му беше студено.

Замисли се за своето почти успешно заклинание. Беше успял да призове видение, макар и не точно онова, на което бе искал да стане свидетел. Сега трябваше да установи какво точно се беше объркало и какво все пак се бе получило, за да може да поработи допълнително върху магията.

Посегна към торбичката си с принадлежности и извади отвътре парче пергамент. Прикрепи нов писец към перодръжката, приготви малко мастило от октопод в паничката и бързо започна да записва всичко, което се беше случило. Започна с това как бе направил началното заклинание и завърши с начина, по който Игуен затъваше в снега към края на видението.

Час по-късно все още работеше, когато откъм вратата се чу тихо покашляне. Беше се задълбочил до такава степен, че не му обърна внимание, докато Мороуз не се изкашля за втори път.

Накрая, леко раздразнен, младежът вдигна поглед. Имаше нещо важно, което се канеше да запише, ала сега бе загубил нишката на мисълта си.

— Магьосникът се върна — заяви Мороуз. — Иска да се качиш в обсерваторията веднага.

За момент погледът на Каджар остана празен, сетне думите достигнаха до съзнанието му.

— Медив се е върнал?

— Мисля, че казах именно това — измърмори икономът, произнасяйки думите с нежелание. — Ще летите за Стормуинд^[1].

— Стормуинд ли? Защо аз?

— Защото си чиракът, ето защо — отвърна Мороуз навъсено. — Качвай се горе. Вече призовах грифоните.

Каджар погледна към записките си — гъсто изписани редове текст, описващи всеки детайл от случилото се. Беше сигурен, че е трябвало да добави към тях нещо много важно.

— Добре, идвам. Само да довърша това...

— Не бързай! — подхвърли кастеланът саркастично. — Някакъв си магьосник иска от теб да летите до замъка Стормуинд. Нищо важно. — Старецът му обърна гръб и се скри в мрака на коридора. — Покрива! — долетя безплътният му глас, сякаш току-що се беше сетил за това.

„Стормуинд! — помисли си Каджар. — Замъкът на крал Лейн“.

Какво толкова важно се беше случило, че искаха и той да бъде там? Може би щяха да изискат от него доклад за инцидента с орките?

Отново погледна своите записки. Новината, че магьосникът се е завърнал, както и мисълта за предстоящото посещение в палата на краля го бяха разсеяли напълно. И все пак нещо продължаваше да го гложди.

Прочете последните думи върху листа:

„Игуен хвърляше две сенки“.

Поклати глава. Каквато и нишка да бе следвала мисълта му, вече я беше изгубил.

Внимателно попи мастилото, за да е сигурен, че няма да се размаже, и остави страниците настрана. После събра принадлежностите си и бързо се отправи към своята стая. Щом се налагаше отново да язди грифон, поне щеше да се облече подходящо. Освен това трябваше да изчетка и опакова церемониалната си тога — нали щеше да се среща с кралска особа...

[1] Stormwind (англ.) — от storm (ураган) и wind (вятър). — Б.р. ↑

СЕДЕМ СТОРМУИНД

Отново летяха през нощта, прекосявайки мразовитото небе върху гърба на своите грифони. Познанието, вложено от Медив в главата на неговия ученик, продължаваше да действа безотказно. Каджар беше престанал да изпитва пареща болка в онази част от съзнанието си, където се намираха новите му умения, и сега усещането приличаше по-скоро на лек сърбеж, сякаш тъканта на мозъка му бе започнала да заздравява след грубото вмешателство. Вече се чувстваше толкова уверен, че дори бе започнал да насочва крилатия звяр само с коленете си.

До разсъмване оставаха едва няколко часа, но Каджар започна да задрямва, омаломощен от приключенията през изминалия ден. Събуди се тъкмо когато слънцето бе започнало да се показва над хоризонта.

В първия момент младежът се паникьоса — огромният звяр под него се беше наклонил и падаше към земята. Оказа се, че бяха достигнали своята цел и сега се спускаха плавно към нея. Пред очите им, блестящ на утринната светлина, се издигаше Стормуинд.

Най-голямата постройка, която бе виждал Каджар до този момент, беше Виолетовата цитадела, издигната на Крос Айлънд^[1] недалеч от Даларан. Дори кулата на Медив не можеше да се сравнява с величествените шпиллове на Кирин Тор, с огромните зали и сините покриви, покрити с дебели плочи лазурит. Младежът беше убеден, че е невъзможно да съществува по-внушително и по-красиво нещо от тази древна крепост.

Ала това бе, преди да види Стормуинд.

Градът на краля изглеждаше като направен от злато и сребро, а стените му грееха на слънчевата светлина. Покривите искряха ослепително и за момент младежът си помисли, че са обсипани със скъпоценни камъни.

Примигна, разтърси глава и постепенно приказната илюзия започна да се разсейва. Златните стени се оказаха направени от

обикновен камък, макар и полиран и украсен с причудливи орнаменти. Среброто по покривите се превърна в слюдени плочи, а скъпоценните камъни — в капки утринна роса, проблясваща в светлината на зората.

И все пак размерите на града поразяваха. Беше огромен, по-голям от всичко, което бе виждал младежът досега. Дори от такава голяма височина Стормуинд изглеждаше необятен. Каджар преброи цели три защитни стени около вътрешната цитадела, както и множество по-малки съоръжения за отбрана около административните сгради край нея.

Независимо от ранния час градът не спеше. Във въздуха се носеше дим от огънове, а по откритите пазари и площи вече се тълпяха хора. През огромните порти трополяха коли и се точеха върволици от земеделци, поели към нивите, простиращи се до самия хоризонт.

Каджар не беше наясно с предназначението на повечето от сградите, които виждаше. Високите кули пред очите му можеха да бъдат както убежища на магьосници, така и силози за зърно. Водите на разпенената река, протичаща през града, бяха уловени и задвижваха чудовищни по размер воденични колела, но с каква цел — младежът не можеше да отгатне. Вдясно от него в небето периодически се издигаха високи пламъци. Нямаше как да узнае дали огънят се дължеше на работата на някоя леярна, на уловен дракон или причините за него бяха още по-мистериозни.

Ала безспорно това бе най-великолепният град на света.

И в сърцето му се издигаше замъкът на крал Лейн. Тази сграда поне не можеше да бъде сбъркана. Тук стените наистина бяха покрити със злато, а первазите на прозорците — с чисто сребро. Покривът бе застлан със син камък, чийто цвят беше толкова дълбок и изящен, че не можеше да бъде нищо друго освен сапфир, а по върховете на многобройните кули се развяваха разкошни знамена с лъвската глава на Азерот — символ едновременно на държавата и на кралската фамилия.

Сам по себе си дворецовият комплекс можеше да мине за малък град. Във вътрешността му имаше множество отделни постройки и резиденции, свързани помежду си с ефирни въздушни мостове, които бяха толкова дълги, че изглеждаше невъзможно да се крепят във въздуха без помощта на магия. Всъщност нищо чудно това да бе една

от причините, поради които кралят на Азерот ценеше Медив толкова много, помисли си Каджар.

В този момент неговият учител вдигна ръка и посочи една от кулите, чийто последен етаж бе оформен като платформа. Махна му веднъж, после втори път, малко по-нетърпеливо. Явно искаше неговият чирак да се приземи пръв.

Ползвайки чуждите спомени, които магьосникът беше натъпкал в главата му, младежът поведе грифона си в плавна спирала. Миг преди да достигнат платформата, големият звяр изпъна широко крила, въздухът ги изду като платна и двамата кацнаха съвсем леко върху каменния покрив.

На платформата го очакваше цяла делегация посрещачи. Неколцина мъже в сини ливреи се втурнаха напред, поеха юздите и сложиха тежка качулка на главата на грифона. Каджар се досети, че го правеха, за да ограничат зрението на хищника и по този начин да избегнат възможните неприятни инциденти. Някакъв мъж довлече кофа с топли кравешки карантии, които поднесе предпазливо към щракация заострен клюн на звяра.

Каджар се плъзна от гърба на своето добиче и бе приветстван топло от самия сър Лотар. В своите дворцови одежди — къса пелерина и богато украсена тога — големият мъж изглеждаше дори още по-огромен.

— Чирако! — възкликна той. Ръката на младежа се изгуби в месестата му длан. — Радвам се да видя, че все още имаш работа!

— Милорд — рече Каджар официално, мъчейки се да не показва колко го е заболяло от юнашкото ръкостискане на рицаря, — летяхме цяла нощ, за да дойдем навреме. Не...

Думите му бяха отнесени от резкия порив на вятъра, който се надигна при кацането на Медив. Неговото животно се приземи доста по-тромаво от грифона на Каджар. Магьосникът опъваше юздите бясно, ала огромното същество се плъзна по каменната площадка и едва не падна от другата страна. В последния миг ноктестите му предни лапи се вкопчиха в парапета, а Медив за малко не изхвъркна от седлото.

Каджар не дочака коментара на сър Лотар и се хвърли към своя учител, следван по петите от облечените в ливреи мъже.

Медив се свлече от седлото и подхвърли юздите на един прислужник.

— Проклет насрещен вятър! — заяви раздражено. — Разправях аз, че това е възможно най-неподходящото място за летателна площадка, ама кой ще ти слуша мнението на някакъв прост магьосник... Ти се справи далеч по-добре, момко — добави Медив сякаш след кратък размисъл, докато слугите се тълпяха около животното му и се опитваха да го успокоят.

— Мед. — Лотар подаде ръка за поздрав. — Радвам се, че успя да дойдеш.

Магьосникът се намръщи:

— Пристигнах веднага щом можах. — В тона му се долавяше обида, чиято причина убягваше на Каджар. — Добре би било понякога да се опитвате да се справяте със своите затруднения и без моята помощ.

Дори да бе изненадан от отношението на Медив, Лотар не го показва с нищо.

— Така или иначе, радвам се да те видя. Негово величество...

— ... може да почака — довърши магьосникът. — Първо ме заведете до въпросната стая. Всъщност не, и сам зная пътя. Хуглар и Хугарин, нали така каза? Насам, тогава. — Медив се насочи енергично към стълбите, които се спускаха спираловидно към вътрешността на кулата, като продължаваше да мърмори: — Десет етажа над земята... щеше да е неприятно падане... какво ужасно място за летателна площадка...

Каджар и рицарят се спогледаха. Едрият воин потърка оплешивялото си теме и поклати глава. Сетне двамата поеха надолу по дългото стълбище.

Когато стигнаха до основата, магьосникът се беше скрил от погледите им, макар все още да чуваха нестихващите му оплаквания и проклетия.

— Май не е в много добро настроение — отбеляза Лотар и посочи към друга висока кула. — Лабораторията на маговете е в тази посока. Предполагам, че е тръгнал натам.

— Още от снощи е раздражителен — рече младежът извинително. — Тъкмо се беше върнал в Каразан и явно е искал да почине малко, преди да се впусне в поредното пътуване.

— Той не ти ли каза за какво става дума, чирако?

Каджар поклати глава.

Първият рицар на Азерот се намръщи:

— Този път случаят не търпеше отлагане. Двама от най-могъщите магьосници в кралството са обгорели до такава степен, че е трудно човек да ги разпознае. Сърцата им са изтръгнати от гърдите. Мъртви са, естествено. Освен това има доказателства за... — Лотар се намръщи, сякаш търсеше подходящи думи — за демонична активност. Тъкмо затова пратих най-бързия си вестоносец. Вероятно Медив е единственият, способен да открие какво се е случило.

— *Къде са телата?* — извика магьосникът, когато рицарят и Каджар най-после успяха да го догонят.

Намираха се близо до върха на една от най-високите кули на двореца. През огромните прозорци, изрязани в дебелите стени, градът се виждаше като на длан.

В стаята цареше невероятен хаос. Изглеждаше така, сякаш вътре бяха търсвали орки, при това от най-усърдните в племето. Всички книги бяха съборени от рафтовете. Пергаменти и свитъци се въргаляха по земята и много от тях бяха нахъсани на ситни парченца. Навсякъде се виждаха натрошени стъкла от изпочупените алхимични прибори, както и всевъзможни магически съставки и прахове, изсипани от своите шишенца и кутийки.

Върху каменния под близо до прозореца личаха две обгорени петна с човешки размери, но самите останки липсваха.

Насред помещението беше очертан магически кръг. За разлика от по-простия символ, ползван от младежа предишната вечер, този тук бе съставен от две окръжности, между които бяха изписани заклинания. Каджар се вгледа по-внимателно и установи, че очертанията не бяха нарисувани, а всъщност бяха врязани дълбоко в камъка и после бяха запълнени с някаква тъмна, лепкава течност.

Доколкото му бе известно, подобни пръстени се използваха с една-единствена цел...

— *Къде са телата?* — повтори Медив застрашително. Младежът беше доволен, че този път от него не се очаква да даде отговор. — *Къде са останките на Хуглар и Хугарин?*

— Наредих да ги преместят — отговори Лотар спокойно. — Не знаех кога ще дойдеш, а не можех да ги оставя тук да се вмирисват.

— Не си знаел дали ще дойда... — поправи го магьосникът остро. — Да се надяваме, че твоите хора не са съсипали всичките следи. Кой друг е влизал в помещението преди тях?

— Първо, двамата магьосници... — започна рицарят.

— За тях ми е ясно. Все пак е трябвало да наминат оттук, за да могат да ги убият. Кой друг?

— ... един от прислужниците, който ги е открил — продължи Лотар невъзмутимо. — Веднага след това ме повикаха. Дойдох с няколко гвардейци и ги накарах да изнесат телата. Все още не сме ги погребали, ако случайно искаш да им хвърлиш един поглед.

Магьосникът се беше замислил дълбоко.

— Ммм? Телата или гвардейците? Няма значение, ще се погрижа за това по-късно. Значи прислужникът, ти и неколцина войници? А сега аз и моят чирак. И никой друг?

— Никой, за когото да ми е известно.

Магът затвори очи и промърмори нещо. Нямахше как да разберат дали бе изрекъл проклетие или заклинание. После отново отвори очи.

— Интересно. Доверенико?

Каджар си пое дъх дълбоко:

— Лорд магус?

— Нуждая се от твоята младост и липса на опит. Навярно моите уморени очи ще ми покажат тъкмо онова, което искам да видя. Трябва ми необременен поглед към събитията. Не се страхувай да задаваш въпроси. Ела тук и застани в центъра на стаята. Не, не пресичай окръжността. Все още не сме сигурни дали в нея не е останала някаква магия. Застани тук. А сега... Какво долавяш?

— Виждам напълно разрушена стая — започна Каджар.

— Не казах „виждаш“ — поправи го Медив нетърпеливо, — а „долавяш“.

Младежът се стегна и призова едно незначително заклинание, което изостряше сетивата и служеше за намиране на изгубени предмети. Беше го ползвал стотици пъти по време на престоя си във Виолетовата цитадела. Магията се справяше особено добре с откриването на неща, които някой друг би искал да останат далеч от погледа на любопитните.

Още докато произнасяше първите думи, чиракът усети, че този път е различно. Имаше нещо мудро и провлачено в мистичното поле, обгърнало стаята. Усещането бе като от застоен въздух в помещение, непроветрявано от години. Каджар се опита да обхване потоците от енергия и да ги събере в едно, но срещна силна съпротива.

Младежът се напегна. Заклинанието, което прилагаше, бе съвсем обикновено. Ако не друго, поне трябваше да не се затруднява при използването му на място, където правенето на магия бе всекидневна практика.

Внезапно изпита неприятно усещане. Магическото поле го обля — беше навсякъде около него, сякаш бе измъкнал най-долната тухла от стената и целият зид се беше срутил върху него. Силата на мрачната и тежка магия го обгърна като одеяло и го застави да падне на колене. Против волята си чиракът изкрещя.

Тутакси Медив се озова до него и му помогна да се изправи.

— Чудесно — каза. — Не очаквах да се справиш толкова добре. Отлична работа.

— Какво стана? — попита Каджар задъхано. — Досега не бях срещал подобно нещо...

— Значи си почувствал онова, което трябваше — увери го Медив. — Магическото поле тук е особено силно, ала се опасявам, че освен него си доловил и следите от нечие противно присъствие.

— Искате да кажете, че мястото е обсебено? Нещо като призраците в Каразан?

— Не, този път е много по-лошо. Двамата магьосници са призовали демон. На това се дължи развалата, която долавяш, тежестта в магията... А после чудовището ги е убило, бедните глупаци Хуглар и Хугарин.

За момент се възцари тишина, след това Лотар се обади:

— Демони? В двореца на краля? Не мога да повярвам...

— По-добре повярвай — отвърна Медив. — Без значение колко добре обучени, могъщи и изтъкнати са били тези двамата, за такива хора винаги остава по някое предизвикателство, трошичка знание, което им убягва. Магьосниците обожават неразкритите тайни. Мисля, че случаят е именно такъв. Хуглар и Хугарин са се занимавали със

сили, които произлизат направо от сърцето на Мрака. И са платили с живота си за своето любопитство. Със съжаление трябва да отбележа, че сред моите колеги има много глупаци.

— Но как? — зачуди се Лотар. — Нали са имали защита? В края на краищата това е двоен пръстен на силата...

— Който може да бъде преодолян съвсем лесно, както изглежда — изсумтя магьосникът и се наведе над изпълнените с кръв окръжности. Посегна и вдигна малка сламка, която дотогава бе лежала напъряко на очертанията. — А-ха! Ето ти едно възможно обяснение! Най-обикновена клечка от метла, но ако е била тук по време на ритуала, нито едно заклинание и никой талисман не биха могли да опазят онези двамата. Кръгът е бил нарушен и демонът е проникнал в нашия свят, а после е избълвал върху тях всичките огньове на ада. И друг път съм виждал резултата от подобни глупави постъпки...

Каджар поклати глава. Струваше му се, че теорията на Медив издиша. Дори ако малката сламка наистина беше станала причина за трагичния инцидент, как така не бе издухана след това? В яростта си чудовището беше разкъсало, изпотрошило и стъпкало всичко, което бе попаднало пред очите му, и помещението изглеждаше така, сякаш вътре беше вилняло торнадо.

— В каква поза са били телата? — попита той.

— Какво? — не можа да схване магьосникът. В гласа му се долавяше острота, която накара младежа да подскочи.

— Съжалявам — рече бързо Каджар. — Казахте, че мога да задавам въпроси...

— Да, да, разбира се — съгласи се Медив, смекчавайки малко тона си. После се обърна към рицаря: — Е, Лотар, в каква поза бяха телата?

— Заварих ги да лежат на пода. Прислужникът каза, че не ги бил докосвал.

— По гръб ли лежаха, или по корем? — попита Каджар, опитвайки да запази хладнокръвие. Направо можеше да почувства, как леденият поглед на магьосника дълбае дупки в черепа му. — Главите им към окръжността ли сочеха или към прозореца?

Рицарят се опита да си припомни.

— Бяха по корем, а главите им сочеха към магическия кръг. Толкова зле бяха обгорени, че се наложи да ги обърнем, за да ги

разпознаем.

— Какво точно се опитваш да докажеш, млади доверенико? — поинтересува се Медив. Говореше с измамно благ тон, поглаждайки бавно прошарената си брада.

Каджар погледна още веднъж двете изгорели петна край прозореца. Стараеше се да не мисли за тях като за останки от хора. Накрая изрече:

— Когато удариш някого отпред, обикновено той пада по гръб. И обратното. Сър Лотар, беше ли отворен прозорецът, когато пристигнахте?

Рицарят се замисли.

— Май да. Но може да го е отворил и слугата — вонята беше направо нетърпима. Ще пратя да го извикат, за да го разпитаме.

— Не е необходимо — намеси се Медив. — Най-вероятно прозорецът вече е бил отворен, когато прислужникът е дошъл.

Магьосникът се изправи и отиде при двата отпечатъка от изгорено.

— Значи ти, млади доверенико, смяташ, че Хуглар и Хугарин са стояли тук и са гледали към кръга, когато нещо е дошло през прозореца и ги е нападнало в гръб? — За по-голям ефект той се плесна по врата. — После са паднали по корем и са изгорели?

— Да, сър — потвърди Каджар. — Такава е моята теория.

— Добър опит — съгласи се магьосникът. — Все пак опасявам се, че си на погрешен път... Първо, абсолютно е сигурно, че двамата магьосници са призовали демон. Убеден съм, че дори в Кирин Тор сте чували за какво се ползва двойният пръстен на силата.

— Но... — започна Каджар, ала занемя от острия поглед, който му отправи магьосникът.

— Второ, подобно нападение в гръб повече се връзва с някой нападател, ползващ нож или тояга — продължи Медив, — а не с тъмните енергии, които обладава един демон. Когато е издишало огън срещу тях, чудовището ги е заварило съвсем неподготвени. Обхванати от пламъци, двамата са се свлекли на пода и са издъхнали почти мигновено.

Магьосникът се обърна към Лотар:

— Нали каза, че са обгорени и отпред, и отзад?

— Да — потвърди рицарят.

Медив вдигна ръка пред себе си, демонстрирайки предполагаемите събития:

— И така, демонът издишва огън. Изгаря ги отпред. Хуглар и Хугарин падат по лице, пламъците се разпространяват и ги изгарят отзад. Разбира се, съществува и вероятността чудовището да ги е нападнало в гръб, после да ги е обърнало, за да е сигурно, че са се опекли добре, и накрая да ги е положило отново по корем, желаейки да ни озадачи. Все пак това е твърде малко вероятно. Демоните не са толкова методични в действията си.

Каджар се изчерви от срам:

— Съжалявам, сър. Беше просто една теория...

— И то добра — отсече Медив, — но изградена върху погрешни предпоставки. В едно си прав, обаче. Прозорецът е бил отворен. Именно това е пътят, по който демонът е напуснал кулата. И в този момент е на свобода в града.

Лотар изруга и попита:

— Сигурен ли си?

Магьосникът кимна:

— Напълно. Но вероятно ще кротува за известно време. Убийството на двама души, пък били те и лековерни глупаци като Хуглар и Хугарин, е способно да засити и най-кръвожадания демон на света.

— Отивам да организирам отряди за преследването. Ще сме готови най-много след час — заяви рицарят.

— Не — спря го Медив. — Ще свърша тази работа сам. Безсмислено е да губим още хора. Но първо искам да видя останките. Само така мога да разбера с какъв точно демон си имаме работа.

— Преместихме ги на хладно в избата — каза Лотар. — Ще те заведа веднага.

— След малко. Преди това ще огледам лабораторията още веднъж. Имаш ли нещо против да ни оставиш насаме за десетина минути?

Воинът се поколеба за миг, след което рече:

— Разбира се, че не. Ще ви чакам отвън.

Рицарят хвърли остър поглед на Каджар, врътна се и напусна стаята. Резето на вратата изщрака и в помещението се възцари тишина.

Медив започна да оглежда наоколо, прокарвайки пръсти през разкъсаните документи и книги. Вдигна едно писмо с червен восъчен печат и поклати глава замислено. Съвсем бавно смачка парчето хартия в ръката си.

— В цивилизованите страни — започна магьосникът тихо — чираците не противоречат на своите учители. Поне не на публично място.

Ужасен, младежът видя, че лицето на Медив е потъмняло от гняв.

— Съжалявам — запелтечи чиракът. — Казахте, че мога да задавам въпроси... Разположението на телата ми се стори странно, но след като ми разяснихте как са изгорели...

— Достатъчно! — Магьосникът вдигна ръка и Каджар млъкна. — Постъпи съвсем правилно, независимо дали съм те молил за това или не. Ако не го беше направил, едва ли щях да забележа, че демонът се е измъкнал през прозореца. Щяхме да изгубим време, претърсвайки замъка. — Медив въздъхна. — Обаче цялата ти теория бе провокирана от факта, че не знаеш нищо за демоните, а това е невежество. Не мога да търпя невежеството.

Тъй като бурята бе започнала да отминава, Каджар се успокои и рече:

— Сър Лотар е отвън...

— Ще почака — отсече Медив. — Андуин Лотар умее да чака. А сега ми кажи какво знаеш за демоните. Не може да не сте учили за тях във Виолетовата цитадела...

— Чувал съм легендите за тях. Бродели по земята в първите дни след Сътворението. Срещу тях се изправили могъщи герои и ги прогонили. — Пред очите на младежа се появи образът на Игуен. Припомни си начина, по който майката на Медив се беше разправила със самия господар Сарджерас, но не го спомена. Нямаше смисъл да гневи магьосника отново.

— Това го знае и простолюдието — изсумтя учителят му. — Какво друго си научил?

Каджар продължи да декламира:

— В Кирин Тор твърдят, че демонологията трябва да бъде ограничавана, избягвана и дори преследвана. Всеки опит за призоваване на демони трябва моментално да бъде издирван и

възпиран, а онези, които практикуват забраненото изкуство, да бъдат прогонвани или наказвани по още по-ужасен начин. Сред учениците се разказваха много истории за подобни случаи.

— Несъмнено основаващи се на реални събития... Но ти си любопитен момък. Сигурен съм, че си издирил повече сведения по темата?

Каджар наклони замислено глава и продължи, подбирайки думите си внимателно:

— Кориган, нашият библиотекар, разполагаше с богата колекция от ръкописи...

— И се нуждаеше от някой, който да му я подреди? — вметна Медив иронично. Младежът сигурно бе подскочил, защото магьосникът се постара да го успокои: — Нищо лошо, млади доверенико, очевидно тази работа ти се удава.

Каджар преглътна и продължи:

— Текстовете съдържаха предимно легенди и доклади на градската стража, свързани с поклонниците на различни демонични култове. Повечето се отнасяха до отделни личности, извършили гнусни дела в името на един или друг демон. Нямаше никакви конкретни подробности, като например какви техники са били ползвани за призоваването. Не се съдържаха никакви заклинания — тук младежът посочи към пръстена на силата, очертан на пода, — нито описание на символите и ритуалите.

— Естествено — съгласи се Медив. — Дори заваян книжен плъх като Кориган не би показал подобно нещо на някой любопитен студент. Сигурен съм, че държи подобни описания отделно от останалите ръкописи.

— Все пак имаше достатъчно обща информация. Повечето източници твърдяха, че демоните били победени и прокудени окончателно от нашия свят. Понастоящем обитавали своите първоначални владения, нямащи никакъв досег със светлината.

— Великата празнота^[2] — произнесе магьосникът тържествено.

— Също така книгите твърдяха, че демоните все още таели мечтата си да се завърнат. Понякога се появявали в сънищата на слабите и ги подтиквали да извършват мрачни ритуали и да правят жертвоприношения. Често тази тактика успявала и това им позволявало да се материализират сред нас. Според други автори целта

на ритуалите била светът отново да заприлича на мястото, каквото е бил преди, изпълнен с кръв и жестокост. Едва тогава демоните щели да могат да се завърнат.

Медив подръпваше брадата си замислено. Накрая попита:

— Нещо друго?

— О, чел съм още доста неща, фрагменти и цели разкази. Виждал съм литографии на демони, картини, диаграми... — Младежът отново се поколеба дали да не разкаже на учителя си за демоничната армия от своето видение. Вместо това рече: — Освен това съм чел и онази стара поема за Магна Игуен и нейното сражение с ордата на демоните.

Последното изявление предизвика лека усмивка по устните на Медив:

— Да, „Песен за Игуен“. Едва ли можеш да намериш копие от нея в повечето библиотеки.

— Моят учител Гузба се интересуваше от нея. Даже искаше препис, обаче не ми остана време да го направя.

— Нима? При цялото ми уважение, не съм сигурен дали Гузба е готов за нея. Не и в пълната ѝ версия. — Магьосникът вдигна вежди. — Казано в най-общи линии, схванал си нещата вярно. Демоните съществуват и са огромна заплаха за нас, а също и за обитателите на всички останали светове, огрявани от лъчите на някое слънце. Като стана въпрос за това, вече съм напълно сигурен, че онова твоё видение с червеното небе е било картина от друг такъв свят, намиращ се отвъд Великата празнота. Самата тя е като затвор, място, напълно лишено от светлина и мистична енергия. Това кара демоните да ни завиждат отчаяно...

Каджар кимна и Медив продължи:

— Обаче твоёто предположение, че жертвите им имат слаба воля, е погрешно. Вярно е, има твърде много глупаци, които са склонни да призоват чудовище, за да отмъстят загубата на любим човек, или пък алчни търговци, които изгарят разписките на своите длъжници над пламъка от черна свещ, мълвейки изопачено името на някое древно изчадие. Ала освен тях има и такива, които пристъпват в бездната по своя собствена воля, чувствайки се уверени и изпълнени с решимост да нарушат всички забрани, за да подчинят могъществото на демоните на своята воля. В много отношения те са далеч по-опасни от първите,

понеже, както и сам си разбрал, в едно заклинание дребната грешка може да бъде много по-пагубна от голямата.

Каджар кимна, чудейки се дали не е подценил могъществото на самия Медив. Вероятно беше глупаво да прави заклинания в собствената му библиотека и да се надява, че учителят му няма да разбере. Все пак се осмели да попита:

— А нима Хуглар и Хугарин не са били достатъчни могъщи и без това?

— Бяха най-могъщите в Азерот — рече учителят му. — Най-мъдрите и изтънчените, съветници на самия крал Лейн. Имаха лека и доходна работа.

— Не са ли знаели, че е опасно...

— Първото, което би помисли човек, нали? И все пак стоим сред останките на тяхното могъщество, а овъглените им трупове са в избата.

— Все пак защо са постъпили по този начин? Щом са знаели толкова много, защо са се опитали да призват демон?

— Поради много причини. — Медив въздъхна. — Високомерието, тази прокълната гордост, която неизбежно води до падение. Самоувереността им, която се е умножила по две, когато са се събрали да работят заедно. А също и страхът, предполагам, най-вече страхът.

— Страхът? — озадачи се Каджар.

— Страхът от по-силните, пред които си беззащитен.

Младежът тръсна глава:

— Че кой би могъл да бъде по-силен от двамата най-могъщи магьосници на Азерот?

Медив се усмихна:

— Аз, например. Не бих се учудил, ако Хуглар и Хугарин са се забъркали в тази опасна игра със сили, за които е по-добре дори да не помисляш, само защото са се страхували от мен.

— От вас? — Каджар бе толкова изненадан, че изтърси тази реплика, без изобщо да се замисля, а после се уплаши да не е обидил магьосника отново.

Ала вместо да избухне, неговият учител въздъхна тъжно и рече:

— Да, от мен. Те бяха глупаци, но виня за случилото се преди всичко себе си... Лотар може да почака още малко. Време е да ти

разкажа историята за Пазителите и за Ордена на Тирисфал, който е единственото, което стои между нас и тъмнината на Великата празнота.

[1] Cross Island (англ.) — от cross (кръст, пресечна точка) и island (остров). — Б.пр. ↑

[2] The Great Dark Beyond (англ.). — Б.пр. ↑

ОСЕМ УРОЦИ

Магьосникът се настани удобно на един от все още здравите столове, върху който като по чудо бе останала съвсем цяла възглавница, и започна:

— За да разберем по-добре същността на Ордена, трябва да научим повече за демоните и да вникнем в същността на магията...

— Учителю Медив — осмели се да попита Каджар, — ако в Стормуинд действително броди демон, не трябва ли да се концентрираме върху залавянето му, вместо върху уроците по история?

Магьосникът сведе очи и младежът предположи, че току-що беше предизвикал още едно от неговите избухвания. Вместо това учителят му поклати глава и се усмихна:

— Оценявам твоята загриженост, но в случая чудовището не представлява заплаха за околните. Давам ти дума, че е така. Дори да е измежду най-могъщите водачи на Пламтящия легион, демонът е изразходвал значителна част от силите си, докато се е разправял с двамата магьосници. Затова можем да го приемем за относително безопасен, поне за момента. Сега е по-важно да разбереш какво представлява Ордена, какво представлявам аз и защо останалите проявяват толкова голям интерес към тези въпроси...

— Но, господарю... — прекъсна го Каджар отново.

— И колкото по-бързо свърша, толкова по-скоро ще мога да се заема с този жалък демон, нали така?

Младежът понечи да възрази, но бързо размисли. Въздъхна и се отпусна върху широкия перваз на отворения прозорец. Въпреки всички усилия на прислугата, отвратителната воня на изгорена човешка плът продължаваше да се носи из въздуха.

— И така. Какво наричаме магия? — попита Медив, връщайки се към професорския тон.

— Енергийно поле, което ни заобикаля и което прониква в същността на света — отвърна Каджар, почти без да се замисля.

Знаеше дефиницията наизуст; имаше я в катехизиса, който изучаваха още при постъпването си като послушници. — На определени места е по-силно изразено отколкото другаде, но съществува във всяка една точка от пространството.

— Вярно е — съгласи се по-възрастният магьосник, — поне в днешно време. Обаче какво те кара да мислиш, че винаги е било така?

— Магията е универсална — рече младежът неуверено. — Като въздуха или водата.

— Да, като водата... Добре, а можеш ли да си представиш, че в началото на Сътворението цялата налична вода на света е била събрана на едно-единствено място? Един огромен кладенец, съдържащ всички морета, реки и поточета, а също и облаците, дъжда и сълзите?

Каджар кимна бавно.

— А сега си представи, че вместо за вода говорим за магия. Един-единствен първоизточник, съдържащ цялата мистична енергия на света. А също и проход към другите измерения; блещукаща врата към земите отвъд Великата празнота. Някои от първите хора се заселили около този кладенец и започнали да извличат сурова енергия направо от него. Така се появили заклинателите. По онова време ги наричали калдореи. Не зная под какво название са известни сега.

Медив погледна своя чирак изпитателно, ала Каджар остана безмълвен.

— Благодарение на тази сурова магия калдореите ставали все по-могъщи — продължи магьосникът, — но така и не успели да проумеят нейната същност. Нямали дори най-малка представа за огромните енергии, които съществували във Великата празнота. А там бил домът на отвратителните, злосторни сили, които ние съвсем простичко наричаме демони. Чудовищата непрекъснато търсели начини да проникнат в поредния непокован свят, където магията е в изобилие. Единствената им цел била да го унищожат и да заграбят енергиите му. А най-великият измежду тях, господарят на Пламтящия легион, бил Сарджерас.

Младежът си спомни за своето видение и потрепери. Медив се направи, че не е забелязал, и продължи да разказва:

— По онова време повелителят на демоните бил могъщ и неуязвим. Наумил си да подчини калдореите на злата си воля и успял да го стори, без да срещне никакви спънки. Над душите на първите

магьосници легнала тъмна сянка, а сърцата им се изпълнили с копнеж за богатства и власт. Започнали да изграждат своята покварена империя, поробвайки останалите раси.

Магьосникът въздъхна, сякаш му беше тежко да разказва за този кървав период от историята на света. Помълча за миг, после подхвана отново лекцията си:

— Но дори чудовищното робство не могло да възпре прогреса на човечеството. Скоро се появили хора с далеч по-широк светоглед, които съумели да прозрат чии мрачни сили стояли зад всичко. Станало ясно, че Сарджерас е успял да поквари света още в зародиш, полагайки върху него гнусния си отпечатък... Ала калдореите не пожелали да изслушат предупрежденията на мъдреците. Напротив, дори отворили още по-широк проход за демоничния Пламтящ легион. Тогава свободомислещите люде започнали да кроят планове как да отхвърлят потисничеството и да сломят нарасналата мощ на повелителя на прокълнатите... В крайна сметка, благодарение на героичните усилия на малцината бунтовници, порталът към Великата празнота бил запечатан, а Сарджерас — пропъден в изгнание заедно със своите последователи. Но победата била удържана на висока цена — кладенецът на Вечността избухнал. Експлозията откъснала самото сърце на нашия свят, унищожавайки земите на калдореите. Всъщност тогава изчезнал целият им континент. А онези от героите, които били поели тежката задача да запечатат прохода, никога повече не били видени живи.

— Калимдор! — възкликна развълнувано младежът. Медив го изгледа въпросително и Каджар обясни: — Това е една стара легенда, която съм слушал като дете в Лордерон. Някога имало зъл народ, който се занимавал с черни, безчовечни магии. За наказание земите му били потопени под вълните на морето. По-късно хората нарекли катаклизма Разделението на света. Калимдор се наричал изчезналият континент.

— Калимдор — повтори магьосникът замислено. — Това, което си чувал, е съвсем опростен преразказ на действителните събития. Сигурно е възникнал от детската приказка, която магьосниците разказват на децата си, за да им втълпят колко е опасно да си играят със сили, които не разбират. Ала все пак в основата на преданието лежат действителни събития. Калдореите са съществували наистина, постъпили са глупаво и са били унищожени. Кладенецът на Вечността

също не е измислица. Когато е избухнал, съдържанието му се е разпръснало по четирите посоки на света и оттогава насетне над нас се сипе вечен дъжд от мистична енергия. Ето защо магията е универсална. Това е резултат от древната експлозия.

— Но, господарю — рече Каджар, — това се е случило преди хиляди години...

— Десет хиляди, ако трябва да бъдем точни — поясни Медив.

— И все пак по какъв начин е достигнала до нас легендата за Калимдор? Хрониките на Даларан обхващат едва последните двайсетина века, а най-ранните истории са забулени в неясноти и догадки...

Магьосникът кимна, но вместо да отговори на въпроса на чирака си, продължи да разказва:

— Мнозина загинали при потъването на Калимдор, ала имало и такива, които оцелели, за да пренесат познанието със себе си. Неколцина от тях основали Ордена на Тирисфал. Никой, и тук включвам дори себе си, никой не знае със сигурност какво означава наименованието Тирисфал. Може да произлиза от името на личност, на местност или на някаква древна религия... Ала едно е сигурно — основателите на Ордена искали да запазят живи спомените за падението на Калимдор и се заклели никога повече да не допуснат ужасът да се повтори.

Медив помълча кратко, после продължи:

— Расата на хората успяла да преживее онези ужасни дни, съвзела се от удара и скоро отново отправила взор към мощта на магията. Сега мистичната енергия била навсякъде, пропита в самата тъкан на света, и това я правело още по-желана и достъпна. Не след дълго отделни заклинатели на свой ред достигнали границите на реалността и също се заели да призовават създания от Мрака. Някои дори успели да надникнат отвъд портите на затвора, в който бил заключен повелителят на демоните... Виждайки новата заплаха, надвиснала над света, оцелелите калдореи събрали най-изтъкнатите между младите магьосници и им припомнили тъжната история за грешките, допуснати от изчезналата империя. Хората схванали бързо същността на разказа. Станало им ясно, че заплахата от Пламтящия легион продължавала да виси като сянка над човечеството, защото винаги щяло да има алчни, продажни или просто глупави люде, готови

да пуснат демоните обратно в нашия свят... Именно тогава били изковани новите правила на Ордена на Тирисфал. Най-могъщите от младите заклинатели се втели в тайното общество и възприели неговите традиции. Избирали най-изтъкнатия маг и го провъзгласявали за Пазител. Този човек получавал огромна власт и се превръщал в защитник на целия свят. А това е най-тежката отговорност, която можеш да си представиш...

Медив замлъкна, сякаш задавен от вълнение. Тръсна глава, ала не каза нищо повече.

— И сега вие сте водач на Ордена на Тирисфал — каза простишко Каджар.

— Да — кимна магьосникът. — Могъществото на най-великия Пазител за всички времена ми бе предадено по рождение. За съжаление то се оказа... твърде голямо бреме за мен. Наложил се да заплащам за него с част от младостта си.

— Но нали казахте, че маговете избирали Пазителя измежду самите тях — посочи Каджар. — Защо Магна Игуен не е посочила друг за свой наследник? Защо е избрала за тази роля собственото си дете?

Медив пое дълбоко дъх:

— Отначало магьосниците наистина избирали своите водачи от собствения си тесен кръг. Съществуването на Ордена било пазено в дълбока тайна, съгласно желанието на неговите основатели. Ала с времето политиката и личните интереси започнали да надделяват и Пазителите постепенно се превърнали в пазачи на заграбените привилегии. Над Ордена надвиснала сянката на развалата. През стените на реалността успявали да проникнат все повече демони, изпратени от Сарджерас. Това била съвсем нищожна част от истинската сила на Пламтящия легион, но напълно достатъчна, за да покосява армии и да унищожава цели народи.

Каджар си припомни отново своето видение за Сарджерас. Нима бе станал свидетел на една нищожна част от реалното могъщество на демона? Беше му трудно да го повярва.

— Магна Игуен — започна Медив и преглътна мъчително, сякаш не беше свикнал да произнася тая фраза, — моята майка, се е родила преди близо хиляда години. На младини притежавала уникален талант, ала все още едва бледа сянка на невъобразимото могъщество, за което

си чел в поемите. Останалите магове я избрали за Пазител, защото вярвали, че лесно могат да я контролират, да я превърнат в поредната пионка от своите политически интриги... Ала тя ги изненадала. — При тези думи учителят на Каджар се усмихна. — Отказала да бъде манипулирана и повела самотна борба срещу заклинателите, обсебени от Сарджерас. Всички мислели, че делото ѝ е обречено, но тя ги изненадала отново. Научила се да направлява мъдро вродената си сила, успяла да прочисти Ордена от покварените магьосници и спасила хората от участието на калдореите. И за капак надживяла всичките си врагове с цели столетия.

В съзнанието на Каджар изплува образът на безсмъртната магьосница, изправила се дръзко срещу самия повелител на ужаса. Сякаш прочел неговите мисли, Медив продължи:

— В продължение на повече от хиляда години Игуен се борила срещу Мрака, дори предизвикала Сарджерас, когато демонът опитал да унищожи митичните дракони, за да добави силата им към своята. Победила го, а после заключила останките му на незнайно място, отделяйки го завинаги от извора на неговата мощ. Тъкмо за това се разказва в онази поема, която е поискал Гузба, „Песен за Игуен“... И все пак майка ми не била безсмъртна в истинския смисъл на думата. Наистина била могъща, но плътта ѝ стареела, макар и бавно. Всички очаквали от нея да предаде властта си най-после, защото светът не можел да остане без Пазител, ала ето че тя ги изненадала отново... Дарила със син един от магьосниците на Азерот и провъзгласила детето за свой приемник. После заплашила, че ще отнесе могъществото на Пазителя в гроба, ако Ордена не уважи решението ѝ. Маговете отстъпили, решавайки, че детето — всъщност това съм аз — няма да е толкова костелив орех.

Гласът на магьосника трепна отново:

— Но тази власт се оказва тежко бреме. Когато бях съвсем млад, по-млад дори от тебе, нещо вътре в мен се пречупи и аз заспах за повече от двайсет години. Междувременно злото отново пропълзя в света. Първо се появиха орките, а ето че сега дори членовете на моя собствен орден се поддадоха на покварата... Да, Хуглар и Хугарин бяха едни от нас, а също и старият Арексис от Кириин Тор. Ти си любопитен младеж, едва ли си пропуснал да изровиш някоя съмнителна подробност около мистериозната му смърт, макар че съветът се

постара да потули нещата. А те го направиха, защото се страхуваха от мен, точно както са се страхували от Игуен, нищо, че моята задача е да ги предпазвам от наистина страшните неща... Такава е участта на Пазителя на Тирисфал.

Медив въздъхна и стана.

— Време е да тръгвам.

— Да тръгвате? — възкликна Каджар, изненадан от внезапния край на увлекателния разказ.

— Както съвсем правилно посочи, между нас се разхожда демон — заяви магьосникът с усмивка. — Трябва да го намеря, преди да е възстановил силите си, в противен случай още хора ще изгубят своя живот.

Младежът също се изправи:

— Откъде започваме?

Медив изгледа своя чирак с леко объркано изражение:

— Откъде започваме ли чух? От никъде. Имаш голям потенциал, млади доверенико, но още не си готов за среща с демон. Тази битка е изцяло моя.

— Учителю, сигурен съм, че...

Магьосникът вдигна ръка, за да го накара да млъкне, после прошепна съвсем тихо:

— Освен това ще ми бъдеш много по-полезен, ако останеш тук и си отваряш очите на четири. Изобщо не се съмнявам, че старият Лотар е прекарал последните десет минути залепен за вратата. Обзалагам се, че очите му са се зачервили от виждане през дупката на ключалката. Тъкмо затова ти разказах всичко. Нуждая се от човек, на когото мога да разчитам. От човек, който да пази Пазителя.

Медив намигна на своя чирак, после отиде на пръсти до вратата и я отвори рязко. Оказа се прав — Лотар стоеше отпред. Или беше подслушвал, или тъкмо се бе накарал да влезе.

— Мед — рече рицарят с усмивка, — Негово величество...

— ... би одобрил желанието ми първо да се срещна с изтървания демон — заяви магьосникът, докато го подминаваше. — Между другото ще наглеждаш ли моя чирак? — Изстреля всичко това на един дъх и бързо изчезна по стълбите в дъното на коридора.

— Винаги е толкова припрян... — въздъхна старият воин и потърка оплешивялото си теме, после се обърна към младежа: —

Предполагам, че си гладен. Да видим дали ще успеем да си намерим нещичко за хапване.

Обядът им се състоеше от студено пиле, което откриха в килера на кухнята, и две халби бира с размерите на кани, които Лотар понесе в огромните си ръце. Въпреки напрегнатата ситуация, рицарят изглеждаше в добро настроение. Предложи на Каджар да се качат няколко етажа по-нагоре до широк балкон, откъдето се откриваше прекрасна гледка към Стормуинд.

— Милорд, знам, че имате и други задължения — извини се Каджар. — Независимо от молбата на учителя, ще ви разбера, ако се оттеглите...

Лотар махна с ръка:

— Погрижих се за повечето от тях, докато вие двамата с Медив разговаряхте. Подсилих охраната пред покоите на краля и назначих допълнителни патрули, в случай че демонът все пак е решил да се укрие в двореца. В града изпратих шпиони, за да се ослушват за всякакви подозрителни слухове, защото последното нещо, от което се нуждаем сега, е да възникне паника. Освен това моите лейтенанти знаят прекрасно, че по това време на деня обикновено съм на този балкон и се наслаждавам на късния си обед.

„Колко си приличат Лотар и Медив в някои отношения“, помисли си Каджар. И двамата имаха навика да планират действията си с няколко хода напред, но от друга страна направо си умираха да разясняват на околните своите гениални предвиждания.

Младият чирак избра парче бяло месо, а рицарят си откъсна бутче. Известно време двамата се храниха мълчаливо. Пилето бе много вкусно, шпиковано с бекон и запечено до хрупкаво червено. Дори студено, месото просто се топеше в устата. За сметка на това обаче, бирата бе леко вкисната.

Градът се разстилаше под тях, шумен и необятен. Цитаделата се възвисяваше гордо над него и дори само височината ѝ бе достатъчна, за да отделя краля от неговите поданици. Гледани от издадения балкон, жителите на Стормуинд приличаха на хиляди забързани мравки, щъкащи из претъпканите улици. Денят бе пазарен и навсякъде бяха

разпънати ярки сергии, а около тях обикаляха търговци и гръмогласно хвалеха своите стоки.

Запленен от прекрасната гледка, Каджар си бе позволил да забрави за миг тъжния повод, който ги беше довел тук, ала басовото изръмжаване на Лотар го върна към реалността.

— Е — попита рицарят, — как е той?

Каджар зарея поглед над града, чудейки се дали и той като своя учител не може просто да игнорира неудобния въпрос, ала знаеше, че не трябва да постъпва така. Сър Лотар беше ценен съюзник и не биваше да го обижда. Медив залагаше на старото приятелство и доверието, но младежът трябваше да потърси друг начин.

Въздъхна и рече:

— В добро здраве. И сам можахте да се убедите в това, милорд.

— Така изглежда — изсумтя Лотар, — но знам, че Мед може да изиграе всекиго, стига да ся науми... Добър учител ли е?

— Много е взискателен. И направо неуморим. Понякога имам чувството, че съм станал чирак на вятъра.

Лотар се засмя:

— Ха, вятъра... По-скоро на ураган!

Каджар сви рамене от неудобство.

— И той, като всеки друг, също има своите настроения.

— Хм, да... — проточи рицарят. — И все пак, когато един селянин е ядосан, той сритва кучето си. Обаче, ако се разгневи магьосник, може да изчезне цял град. А Медив е най-могъщият измежду тях...

„Кое не ти дава основание да се тревожиш за душевното му здраве“, помисли си Каджар, но на глас изрече:

— Между другото учителят има много високо мнение за вас.

— Така ли? И какво по-точно ти е разказвал за мен? — попита воинът може би малко по-бързо, отколкото искаше.

— О, нищо конкретно — отвърна младежът, подбирайки думите си внимателно. — Само че сте били неотлъчно до него, когато е боледувал.

— Вярно, така беше — измърмори Лотар и откъсна второто бутче на пилето.

— Също спомена, че сте изключително наблюдателен — добави Каджар. Надяваше се, че е успял да отклони темата от своя наставник.

— Радвам се, че го е забелязал — заяви рицарят с пълна уста. За момент се възцари тишина, докато прославеният воин дъвчеше крехкото пилешко месо, ала само миг по-късно чиракът чу въпроса, от който се притесняваше най-много:

— А разговаряхте ли вече за Пазителя?

— Ами... — Сега вече Каджар наистина се почувства така, сякаш се намира на ръба на пропаст. Само една дума бе достатъчна, за да полети в бездната. Медив бе пропуснал да му спомене каква част от истината е известна на Лотар, затова реши да премълчи, макар че по този начин само подчертаваше факта, че не е напълно искрен.

— Смяташ, че чиракът трябва да бъде дискретен, нали? — рече Лотар с усмивка. — Разбирам, все пак идваш от Даларан. Това гнездо на усойници пази повече тайни на квадратен сантиметър от всяко друго място на този свят. Надявам се, че не съм те обидил...

Каджар вдигна рамене и отвърна възможно най-дипломатично:

— Забелязах, че тук съперничеството между магьосниците е далеч по-слабо изразено в сравнение с отношенията в Лордерон.

— Нима искаш да ме убедиш, че учителите ти не са те снабдили с добре обмислен списък от секрети, които да изровиш по време на стажа ти при магус Медив?

Каджар почувства как лицето му се облива от внезапна топлина. Възрастният воин копаяше все по-наблизо и с всеки следващ удар се доближаваше до заветното съкровище.

— Още с пристигането си информирах учителя за всички инструкции, които бях получил. Той прояви разбиране по въпроса.

— Хм — изсумтя Лотар, — явно съветът не е избрал подходящия човек за тази задача. Вярвай ми, познавам много магьосници. Примерно Хуглар и Хугарин. Двамата не оставяха Мед на спокойствие. Вечно го врънкаха за разни услуги, а после идваха да ми се оплакват, че не им съдействал, сякаш мога да му повлияя по някакъв начин.

— Едва ли някой може да го направи — съгласи се Каджар и отпи от бирата.

— Доколкото зная, същото е важало и за майка му — вметна рицарят съвсем небрежно, ала младежът се почувства така, сякаш го бяха пронизали с кама. Прииска му се да зададе цял куп въпроси за Игуен, но се въздържа:

— Боя се, че съм твърде млад, за да съм в течение. Само Съм чел за нея. Доколкото зная, била е могъща магьосница.

— И това могъщество сега е в *него* — натърти Лотар. — Знаеше ли, че той е син на магьосник от Стормуинд? А това, че майка му го е откърмила с чиста магия? Да, известни са ми доста неща, ала повечето от тях само ме карат да се притеснявам още повече.

— Нима се опасявате, че е прекалено силен? — попита Каджар и си спечели смразяващ поглед от страна на своя домакин. За кой ли път младежът прокле своята простосърдечност, караща го да говори онова, което мисли.

— Дори напротив, млади момко, тревожа се, че не е достатъчно силен! Напоследък из земите на Азерот се навъдиха доста неприятни създания. Орките, които видях преди месец, се множат като гъби след дъжд. Смятахме троловете за изчезнали, а ето че сега ги забелязват едва ли не всеки ден. И докато ние двамата с теб си бъбрим сладко, Медив преследва избягал демон. Задават се лоши времена и се надявам, не, моля се, да не се случи нещо с магьосника. Изкарахме цели двайсет години без Пазител. Не ми се ще отново да преживеем това, особено в такъв напечен момент.

Каджар се изчерви от неудобство:

— Значи затова ме питахте как е той...

— Че защо иначе? — учуди се Лотар. — Неговата слабост може да се окаже опасна в тези времена. Обграждат ни орки, тролове, демони и... — Рицарят го погледна изпитателно: — Надявам се, вече знаеш достатъчно за Пазителите?

— Да кажем, че са ми известни някои подробности.

— Както и за Ордена, нали? — Рицарят се усмихна: — Погледът ти е достатъчно красноречив, млади човече. Никога не играй карти с мен, става ли?

Каджар се вцепени. Медив го беше предупредил да не говори за тези неща пред Лотар, ала воинът очевидно знаеше поне толкова, колкото него, а може би дори много повече.

Първият рицар продължи съвсем спокойно:

— Уверявам те, че никога не бихме си позволили да викаме Пазителя заради някаква дреболия. Дори заради двама магьосници, имали неблагоприятното да надхвърлят своите възможности. Ала Хуглар и Хугарин бяха едни от най-добрите ни заклинатели. Имаше и

трети, още по-могъщ от тях, но с него също се случи неприятност. Преди не повече от месец. Според мен и тримата са били членове на Ордена на Тирисфал.

Каджар усети как по гърба му полазиха тръпки. Събра кураж и заяви:

— Не мисля, че е редно да разговарям с вас за това.

— Недей тогава. — Веждите на Лотар се бяха свъсили като непристъпните хребети на древна планинска верига. — Тримата най-могъщи магьосници на Азерот. Не бяха дори наполовина толкова велики, колкото Мед или майка му, но наистина бяха силни. А сега са мъртви. Да беше един, или дори двама... но цели трима наведнъж? Подобно съвпадение ми изглежда твърде подозрително. Като пръв рицар на кралството не мога да си позволя да го подмина!

Огромният воин изръмжа ядно, но после се опомни и продължи малко по-спокойно:

— Ала това не е всичко... Не се чуди, разполагам с много начини да научавам подобни неща. Наемниците, авантюристите и всички останали хора от този сорт винаги могат да разчитат на цялото внимание на стария Лотар. А слуховете пристигат отвсякъде. От Айрънфорддж^[1], от Алтерак, че даже и от Лордерон. И всичките говорят едно и също. Навсякъде злополуки, навсякъде покушения. Започвам да си мисля, че някой, или по-скоро нещо, е решило да избие един по един магьосниците от Ордена.

Уплашен, Каджар си даде сметка, че думите на възрастния воин напълно потвърждават онова, което беше дочул в коридорите на Виолетовата цитадела. Могъщи магьосници изчезваха внезапно, а в същото време техните колеги предпочитаха да запазят мълчание и да потулят случая. Добре охраняваната срамна тайна на Кирин Тор очевидно бе само парченце от пъзела на далеч по-голям и сериозен проблем.

— Да, явно и в Даларан положението е същото — отбеляза Лотар, разчел безпогрешно реакциите на младежа. — Рядко получавам новини оттам, но се обзалагам, че съветът също се е видял в чудо.

— Мислите ли, че учителят е в опасност? — попита Каджар с тревога.

— Най-вече смятам, че Медив сам по себе си представлява опасност — поправи го Лотар. — И се възхищавам на всеки, който

доброволно е избрал участта да живее под един покрив с него. — Последното прозвуча като шега, но първият рицар на Азерот не се усмихна. — Ала навън наистина броди някаква демонична сила. И ще се почувствам предаден, ако изгубим най-силния си коз.

Каджар изглежда високия воин, опитвайки да разчете израза на лицето му, приличащо на безжизнена маска. За какво по-точно се тревожеше ветеранът? Да не изгуби своя приятел? Да не се лиши от магическата му защита? До този момент бе възприемал мъжа пред себе си като обикновен рицар, посветен на своя крал, но изглежда Лотар беше нещо повече от това. Държеше се така, сякаш решенията до голяма степен зависят от него.

И все пак младежът не можеше да проумее каква бе целта на целия разговор.

„Нуждая се от човек, който да пази Пазителя“ — бе казал Медив. Да го пази от кого?

— С пълно право се тревожите за моя учител — заяви Каджар. — Напълно споделям вашата загриженост. И все пак ви уверявам, че той е добре и се справя чудесно. Съмнявам се, че нещо може да представлява опасност за него.

За момент бездънните очи на стария воин останаха безизразни. После понечи да каже нещо, но откъм коридора се разнесе врява, която отвлече вниманието му.

Медив се появи, следван от група слуги и стражи, които шумно и настоятелно го увещаваха, че нямам право да нахълтва по този начин. И все пак, както забеляза Каджар, никой не беше дотолкова неблагоприятен, че да опита да го възпре.

Странната процесия излезе на балкона и магьосникът се приближи до парапета.

— Знаех си, че не можеш да преодолееш старите навици, Лотар — рече той. — Бях сигурен, че ще те намеря тук да пиеш следобедния си чай! — На лицето на Медив грееше топла усмивка, ала Каджар забеляза несигурната му походка. Държеше едната си ръка зад гърба, сякаш криеше нещо.

Лотар се изправи. В гласа му се долавяше загриженост:

— Мед, добре ли си? Демонът...

— А, да, демонът — кимна магьосникът и извади една отрязана глава иззад гърба си, после я подхвърли небрежно към двамата.

Във въздуха пръснаха остатъци от кръв и мозък. Главата тупна в краката на воина. Очевидно бе принадлежала на демон. Челото беше разцепено сякаш от удар с брадва, попаднал точно между двата извити рога, обаче най-странно впечатление правеше изражението, изписано върху лицето — на страхопочитание и едновременно с това, на възмущение.

— Рекох си, че би искал да я запазиш като трофей — подметна Медив. Стараеше се думите му да звучат небрежно, но за Каджар бе очевидно, че е много напрегнат. Бръчките около очите му като че ли бяха станали още по-дълбоки. — За съжаление се наложи да изгоря останалото. Не ми се мисли какво би могъл да направи някой профан с няколко капки от кръвта му.

— Справи се доста бързо — отбеляза Лотар.

— Детска игра! — възкликна магьосникът. — Щом младият ми довереник посочи вероятния начин, по който демонът е избягал от замъка, оставаше само да проследя дирите му из близките укрепления. Накрая го сгасих в едно празно караулно помещение. Всичко свърши, преди още да е започнало.

— Трябва да известим краля. Сигурен съм, че ще организира пир в твоя чест!

Магьосникът го спря с ръка:

— Боя се, че този път ще пирувате без нас. Трябва да се връщаме. Чака ни много път. Нали така, доверенико?

Рицарят погледна Каджар въпросително. Медив също извърна очи към него, надявайки се поне този път да получи подкрепата му.

Младежът се прокашля:

— Разбира се. Оставихме онзи експеримент недовършен...

— Наистина! — подхвана лъжата учителят му. — Бях забравил за него в цялата тази бъркотия. Дори се налага да побързаме! — Той се обърна и извика на насъбралите се слуги: — Пригответе грифоните! Тръгваме незабавно!

Слугите се пръснаха като ято пъдпъдъци, а магьосникът каза на Лотар:

— Моля те да ни извиниш пред Негово величество.

Воинът ги огледа скептично, сетне въздъхна и рече:

— Както искаш. Нека поне ви изпратя до кулата.

— Води тогава — съгласи се магьосникът. — И не забравяй черепа. Бих го запазил за себе си, но вече имам един.

Лотар погледна замислено главата на демона, заобиколи я и влезе в кулата.

В момента, когато рицарят изчезна, Медив изпъшка и се отпусна изтощено, подобно на часовник, чиято пружина се беше развила докрай. Изведнъж доби много по-уморен и посърнал вид. Каджар се пресегна и го улови под лакътя. Докосването беше съвсем леко, ала магьосникът подскочи стреснато, сякаш го бяха ударили през лицето. Когато вдигна очи към чирака си, погледът му беше премрежен.

— Учителю?

— Сега пък какво има? — попита Медив раздразнено.

— Изглеждате болен...

Магьосникът кимна:

— Бил съм и по-добре. Обаче не искам да оставам тук повече, отколкото е необходимо. Твърде дълго боледувах на това място... По-добре да си почина у дома. — Медив замълча за миг, после добави. — Ще се наложи ти да водиш по обратния път до Каразан, защото аз може и да подремна.

[1] Ironforge (англ.) — от iron (желязо) и forge (ковачница). — Б.пр. ↑

ДЕВЕТ

ДРЯМКАТА НА МАГЪОСНИКА

Това, което ще ти кажа, е много важно — рече Медив, като залитна леко, докато се смъкваше от гърба на грифона. Лицето му беше изпито и Каджар предположи, че битката с демона е била далеч по-трудна, отколкото магьосникът желаше да признае. — В продължение на няколко дни ще бъда... неразположен — продължи той. — През това време искам да следиш кореспонденцията ми.

— Няма проблем — отговори младежът бодро. — Мога да се справя.

— Не, не можеш — отсече Медив и заслиза надолу по стълбите. — Ето защо трябва да ти покажа как да разчиташ писмата с пурпурен печат. Пурпурният печат означава, че писмото съдържа нещо, свързано с делата на Ордена.

Каджар реши да не се обажда повече.

В този миг магьосникът се подхлъзна и загуби равновесие. Чиракът се хвърли напред, за да го улови, но Медив вече бе успял да се подпре на стената. Това обаче не му попречи да продължи да дава наставления:

— В библиотеката има един свитък, „Песен за Игуен“. В него е описана битката между майка ми и Сарджерас.

— Онзи, от който Гузба искаше препис? — попита Каджар. Наблюдаваше учителя си внимателно, докато възрастният магьосник слизаше по стълбите.

— Съвсем същият — отвърна Медив. — А ето и причината, поради която не може да го получи: ползваме го, за да шифроваме кореспонденцията на Ордена. Всеки от членовете има подобен свитък в библиотеката си. За да ти стане ясно на какъв принцип работи, представи си какво би станало, ако вземаш азбуката и изместваш буквите така, че първата да бъде представена от четвъртата, втората — от петата и така нататък. По този начин всичко написано би станало неразбираемо за онзи, който не знае правилния порядък. Разбираш ли?

Каджар понечи да отговори утвърдително, но магьосникът просто продължи, сякаш нямаше търпение да му обясни всичко:

— Свитъкът е ключът — повтори той. — В най-горната част на съобщението винаги има нещо, което прилича на дата, но всъщност е препратка за съответната строфа от поемата, за ред и дума, откъдето да започнеш. Първата буква на думата отбелязва откъде започва кодът на писмото. Оттам нататък азбуката се образува по описания начин.

— Разбирам.

— Не, не разбираш — въздъхна Медив, вече съвсем уморено. — Това е шифърът само за първото изречение. Когато стигнеш до края му, вземаш втората буква от посочената дума и приемаш, че тя се превръща в първа буква от азбуката ти. Препинателните знаци не са кодирани. Същото важи и за числата, но тях ги изписваме с думи, а не с цифри... Май имаше още нещо, което трябваше да ти заръчам, но не мога да си спомня какво.

Намираха се пред вратата на личните покои на магьосника. Мороуз вече го очакваше с халат, праметнат през ръката. На масата димеше огромна паница, пълна с топъл бульон.

— Какво да правя, след като дешифрирам писмата? — попита Каджар.

— Да! — спомни си Медив. — Забавяй. Забавяй колкото можеш. Ден или два. Може би дотогава ще успея да стъпя на крака. Ако ли не, започни да увърташ. Отговаряй, че съм заминал по работа и ще се върна всеки момент. Ако нищо не помага, представи се за мен. Пиши им да действат по тяхно усмотрение и че ще им окажа подкрепа веднага щом успея. Те обожават да получават такива указания. Но в никакъв случай не им казвай, че съм неразположен. Последния път, когато сглупих да го направя, тук се изсипа цял куп кандидати за мястото ми. Още не мога да преценя точния брой на сребърните съдове, които изгубихме тогава.

Възрастният магьосник изпъшка и сякаш се смали, подпрян на рамката на вратата. Мороуз пристъпи към него, за да го подкрепи.

Любопитството продължаваше да гложди Каджар:

— А битката ви с демона. Оказа се трудна, нали?

— Имал съм и по-лоши. Демоните са рогати малоумници. Една част сенки и една част огън. По-скоро зверове, отколкото хора. Чиста злоба и остри нокти. Винаги се пази от ноктите им...

Каджар кимна, после се поинтересува:

— Как го сразихте?

— Голямата кръвозагуба обикновено ги лишава от жизненост — каза Медив. — В този случай се наложи да му отрежа главата.

Младежът примигна.

— Но вие нямахте меч!

— И откъде реши, че ми е необходим? — усмихна се слабо магьосникът. — Стига вече. Ще отговоря на останалите ти въпроси, когато отново бъда в състояние да мисля трезво.

С тези думи Медив влезе в стаята си, а верният Мороуз затвори вратата под носа на Каджар. Последното, което чу младежът, беше доволният стон на изморен старец, най-сетне открил място, където да си почине.

Измина цяла седмица, през която магьосникът така и не се появи. Мороуз всекидневно предприемаше пътешествия нагоре по стълбите, понесъл обичайната купа с топъл бульон. Най-сетне Каджар събра достатъчно смелост и надникна в стаята на Медив. Кастеланът не възрази, но даде едносрични отговори на въпросите на младежа.

Магьосникът бе много блед. Очите му бяха затворени и сякаш цялото напрежение се беше оттекло от неподвижното му тяло. Лежеше облегнат на купчина възглавници с отворена уста и побеляло лице, облечен в дълга нощница, която мъчно можеше да прикрие колко е отслабнал. Мороуз внимателно поднасяше лъжицата с бульон към устата му. Магьосникът преглъщаше, без да се буди. Когато приключи с храненето, икономът смени завивките и се оттегли.

Във всичко това имаше нещо странно познато. Каджар се зачуди дали дните на магьосника не са протичали по същия начин и по времето, когато е бил в кома и Лотар се е грижел за него. Зачуди се колко ли време щеше да му отнеме да се възстанови този път.

Обичайната кореспонденция не секваше. Повечето от писмата бяха на съвсем обикновен език. Някои пристигаха с грифона и неговия ездач, други от вестоносците идваха на коне и само в много редки случаи писмата достигаха до кулата с редовните доставки на минаващите кервани, които попълваха припасите на Мороуз. Общо взето съдържанието им засягаше съвсем светски теми — придвижване

на кораби, военни учения, доклади за изпълнени поръчки. От време на време някой откриваше древна гробница или отдавна забравен артефакт, възстановяваха някоя легенда, съобщаваха за странно атмосферно явление, огромна морска костенурка или кървав прилив. Имаше детайлни описания на различни представители на фауната, които биха заинтересували някой начинаещ, но отдавна бяха класифицирани из многото бестиарии в библиотеката.

Освен това непрекъснато пристигаха съобщения за появата на орки, главно по източните земи и най-вече в областта на блатата. Имаше много нападения, грабежи и мистериозни изчезвания. Керваните вече не тръгваха на път, без да подсилят двойно и тройно охраната си. Забелязваше се и силно увеличаване на броя на бежанците, търсещи закрилата и сигурността на градовете и техните крепости. Най-интересни бяха историите на оцелелите, които разказваха за срещи със създания с ниски чела и масивни челюсти, включително и детайлните описания на мощната мускулатура на съществата, които можеха да бъдат направени само в случай, че някой ги бе подлагал на вивисекция^[1]. Каджар придоби навика да се занимава с кореспонденцията на магьосника в личните му покои. Често му четеше на глас по-интересните и забавни откъси, макар да бе съмнително, че Медив може да ги оцени в сегашното си състояние.

После дойде първото писмо с пурпурен печат. Младежът беше объркан. Успяваше да разчете някои от буквите, но други не му говореха абсолютно нищо. Колкото повече мислеше по въпроса, толкова повече се паникьосваше, уверен, че не е разбрал правилно правилата за дешифриране на кода. След като прекара цял ден сред хаоса на собствените си бележки и провалени опити, най-сетне осъзна какво изпуска — интервалът между отделните думи също се смяташе за буква, която променяше кодовете на следващите знаци. Щом преодоля тази последна трудност, разчитането на посланието му отне само няколко минути.

Сега, когато безсмислените буквени съчетания се бяха превърнали в разбираеми думи, цялата работа не изглеждаше толкова впечатляваща. Съвсем обикновена бележка от далечния юг, от някакъв полуостров, наречен Улмат Тондър. В нея се съобщаваше, че всичко било спокойно и нямало признаци за нашествие на орки, но пък се умножили троловете в джунглата. Освен това се споменаваха и за

появата на нова комета над южния хоризонт. Към бележката бяха приложени резултатите от проведените астрономически измервания. Тъй като писмото не изискваше отговор, Каджар го остави настрана.

Зачуди се защо членовете на Ордена не използват магически шифър. Един от възможните отговори бе, че не всички са магьосници. Другата причина може би се криеше в стремежа им да не привличат вниманието на любопитните странични наблюдатели като Гузба. Едно заклинание лесно би могло да насочи подозренията на шпионите в правилната посока. Ала най-вероятно Медив просто бе използвал властта си, за да накара Ордена още веднъж да признае значимостта на Игуен, като използва за ключ поема в нейна чест.

По някое време пристигна и голяма пратка от Лотар, в която имаше детайлна карта на всички места, където са били забелязани орки. Съдейки по нея, от Черното блато изглежда се изливаха цели армии от противните създания. Придружаващото писмо отново не изискваше непосредствен отговор.

Младежът обмисли идеята да изпрати бележка на Лотар, в която да го уведоми за състоянието на Медив, но след това се отказа. Какъв смисъл имаше да тревожи първия рицар? Все пак му написа няколко реда, благодарейки за информацията. Подписа отговора със собственото си име.

Изминаха почти три седмици, ала нещата си оставаха все същите — учителят спеше непробудно, а ученикът провеждаше занятията си сам. Въоръжен с правилния ключ за шифъра, Каджар се зае да преглежда всички по-стари писма, които успя да издири в библиотеката. Някои от тях все още бяха неразпечатани.

Колкото по-навътре навлизаше в материята, толкова по-ясно разбираше двойственото отношение на Медив към Ордена. В повечето от писмата имаше искания — за съвет, за информация или за незабавна помощ, защото млякото на кравите в дадена околия се било вкиснало. В други от посланията зад словесния водопад от цветисти изрази прозираше явното желание на автора да научи от Пазителя тайната на някое могъщо заклинание или магическа книга. В трети се превъзнасяха несравнимите качества на поредния кандидат за чирак и точно те най-често се оказваха неразпечатани.

Каджар погледна към възрастния мъж и се зачуди какво ли го беше накарало да откликне положително на молбата да приеме ученик

от Виолетовата цитадела.

Докато се приближаваше към по-скорошните писма (макар да липсваха дати, младежът ги беше сортирал по степента на пожълтяване на пергаментата), отегчителните доклади за липсата на новини постепенно бяха заменени от тревожни текстове, свързани с появата на орките и зачестилите нападения над керваните. Но и тук преобладаваха предимно искания — за обяснение, за съвет, за помощ...

Разбира се, имаше и такива писма, които си оставаха загадъчни. От време на време Каджар попадеше на съвсем кратки съобщения — благодарности, отпратки към непознати текстове или лаконични отговори от типа на „Да“, „Не“ и „Разбира се“. Такова бе и посланието, което пристигна към края на третата седмица от бдението му край постелята на неговия учител. Дословното съдържание беше:

„Пратеникът идва. Подгответе място за нощуване“.

Младежът сви рамене и остави пергаментата настрана. Нямаше никаква идея за какъв пратеник става дума.

На другия ден някакъв пътуващ търговец остави още две писма. Първото беше с пурпурен печат, а другото — с най-обикновен червен и бе адресирано до самия Каджар. И двете идваха от Кирин Тор.

Писмото до чирака бе написано с изискан почерк:

С дълбоко прискърбие Ви известяваме за внезапната кончина на учителя Гузба.

Предполагаме, че двамата сте били в близки отношения, предвид кореспонденцията, която сте поддържали помежду си напоследък, и напълно споделяме мъката Ви от огромната загуба.

Ако случайно при Вас са останали някакви вещи на учителя и най-вече книги или други текстове, ще оценим желанието Ви да ги върнете на адреса, даден по-долу.

Следваше нечетлив подпис с множество завъртулки.

Каджар се почувства така, сякаш го бяха ударили право в корема. Гузба мъртъв? Прочете писмото още веднъж, после го остави и

разтвори онова с пурпурния печат. Беше написано със същия почерк, но веднага след като го декодира, нещата започнаха да се изясняват.

Бяха открили магьосника в библиотеката в навечерието на Празника на писарите. Пред него бил разтворен трактатът на Денброуз върху поемата „Песен за Игуен“ (Каджар усети леки угризения, задето не беше изпратил на бившия си учител препис на свитъка). Очевидно някой или нещо го бе изненадало, докато е изучавал книгата. Гръдният кош на учителя бил разпорен от горе до долу. Смъртта настъпила бързо, но по изключително болезнен начин, а описанието на състоянието, в което го бяха намерили, граничеше с лошия вкус. Каджар си даде сметка, че случката твърде много наподобява епизода в Стормуинд. Гузба се беше забъркал с демони.

По-нататък писмото продължаваше в същия студен и анализиращ тон, от който направо го побиваха тръпки. Авторът посочваше, че това е седмата смърт на магьосник от Кирин Тор за последната година, включвайки и архимаг Арексис. После отбелязваше, че това е първият убит, който не е бил член на Ордена на Тирисфал. Освен това искаше да знае дали Медив е поддържал някаква връзка с Гузба, независимо дали непосредствена или чрез своя чирак (странно, но докато гледаше името си изписано на пергамент, Каджар имаше чувството, че всичко това вече му се е случвало). По-нататък в съобщението неизвестният автор стигаше дори още по-далеч в спекулациите си и загатваше, че доколкото Гузба не е бил член на Ордена, вероятно именно той е стоял зад скорошните злощастни инциденти, което пък означавало, че Медив трябва да бъде особено внимателен със своя нов чирак, тъй като в миналото е бил ученик на библиотекаря.

Последното изявление предизвика силния гняв на Каджар. Как смееше този драскач, независимо колко високо седеше в йерархията на Кирин Тор, да злослови така безсрамно по негов адрес и да зачерня името на покойния му учител! Всеки, включително и самият автор на посланието, би могъл да е отговорен за нещастията!

Каджар поклати глава и въздъхна дълбоко. Каква полза имаше да си къса нервите? Прекрасно знаеше какви са порядките във Виолетовата цитадела. Просто съветът на Кирин Тор не можеше да овладее ситуацията и сега си търсеше поредната изкупителна жертва. Седем магьосници бяха загубили живота си, но единственото, за което

се сещаха оцелелите, беше как да сипят клевети с отчаяната надежда, че заплахата ще отмине от само себе си.

За пореден път младежът си припомни бързите и решителни действия на Медив по време на кризата в Стормуинд. Никой от маговете в Кириин Тор, които познаваше, не можеше да стъпи и на малкия пръст на учителя му.

Отново вдигна преписа на кодираното писмо и го изучи на бледата светлина на свещта. Празникът на писарите се беше състоял преди повече от месец и половина. Точно толкова време бе отнело на известието да прекоси морето и да пристигне в Каразан. Цял месец и половина.

Излизаше, че Гузба е бил убит малко преди да се случи нещастieto с Хуглар и Хугарин. Ако между двете събития имаше някаква връзка, ако в цялата работа беше замесен един и същи демон (или пък един и същи заклинател), тогава как бе успял да се придвижи толкова бързо между Кириин Тор и Стормуинд? От видението си Каджар знаеше, че някои от демоните имат криле, но все пак се чудеше дали е възможно подобно чудовище да се промъкне незабелязано на такова разстояние.

Внезапно в помещението появ хлад. Каджар настръхна и вдигна поглед точно навреме, за да забележи как в средата на стаята се материализира зловеща фигура.

Първо се появи пушекът. Червен като кръв, бълбукаше и извираше от съвсем мъничка дупчица в тъканта на вселената. Димът се сгъсти и от него изплува познат силует.

Сарджерас.

Онзи, който не знае страх.

Разбира се, сега имаше далеч по-малки размери от последния път, когато го бе видял в средата на широкото заснежено поле. Сигурно се беше смалил, за да се побере в тясното пространство на спалнята, но плътта му си оставаше все така бронзова, бронята му беше черна и лъскава, а брадата и косата му пламтяха ярко. От челото му изникваха чудовищни извити рога. Не носеше оръжие, ала Каджар не беше уверен, че изобщо му е необходимо.

Младежът го гледаше втрещено. Нима не действаша магическите защиты, които Медив бе поставил навсякъде из кулата? Защото нямаше съмнение, че демонът беше влязъл в самото сърце на цитаделата със

същата лекота, с която благородникът влиза в сламената колиба на обикновения селянин.

Без дори да се огледа, господарят на Пламтящия легион пристъпи към леглото и се втренчи в спящия мъж. Огънят в брадата и косата му се извиваше беззвучно. Магьосникът продължаваше да спи.

Затаил дъх, Каджар огледа работната масичка. Освен разхвърляната кореспонденция, отгоре имаше няколко дебели тома, свещ и малък нож за писма, който беше използвал, за да разчупва печатите. Стараейки се да не привлича вниманието на демона, младежът протегна бавно треперещата си ръка и стисна дръжката на ножа. Кокалчетата му моментално побеляха от напрежението.

Сарджерас продължаваше да стои пред леглото. Изминаха още няколко дълги секунди, докато младежът събираше кураж да помръдне. Не знаеше дали да избяга, или да атакува.

Медив помръдна леко и измърмори едва чуто няколко неразбираеми думи. Демонът вдигна ръка, сякаш се готвеше да благослови магьосника.

Каджар изкрещя задавено и скочи от стола, все така стиснал отвореното писмо. Едва сега забеляза, че е хванал ножа в неправилната ръка.

Демонът погледна незаинтересовано към атакуващия чирак и се усмихна. Миг по-късно младежът заби острия нож в гърдите му...

... и прелетя през него. Инерцията понесе Каджар право към отсрещната стена. В последния момент се извъртя, ала вече бе прекалено късно. Блъсна се силно и падна на пода, а ножът издрънча върху каменните плочи.

Внезапно очите на Медив се отвориха и Пазителят седна в леглото.

— Мороуз? Мороуз? Тук ли си?

Каджар се изправи на крака и се огледа замаяно. Демонът беше изчезнал, сякаш бе сапунен мехур, спукан от върха на камата му. Двамата с Медив бяха съвсем сами в стаята.

— Какво правиш на пода, момко? — попита магьосникът. — Сигурен съм, че Мороуз е можел да ти приготви някакво легло.

— Учителю, магическите ви защиты... — запелтечи младежът. — Пропукали са се... Тук имаше... — за момент се поколеба, чудейки се дали да назове Сарджерас. — Тук имаше демон!

Медив се усмихна. Изглеждаше отпочинал, а лицето му беше възвърнало цвета си.

— Демон? Едва ли... — Магьосникът притвори очи, после кимна. — Не, защитите са на местата си. Изобщо не са изтощени. Какво точно видя?

Каджар описа накратко облака врящ червен дим, появата на демона и начина, по който бе вдигнал ръка над учителя му. Медив поклати глава.

— Мисля, че е било едно от твоите видения — рече накрая. — Изгубена песъчинка време, попаднала случайно в кулата.

— Но демонът...

— Точно този демон не съществува вече — отсече магът. — Бил е унищожен още преди да се родя, а останките му са погребани на дъното на океана. Описанието ти приляга съвсем точно на Сарджерас от „Песен за Игуен“... Аха, виждам въпросния свитък на масата. Сигурно това е призовало видението. — Медив се намръщи, сякаш се чудеше дали има достатъчно основания да се разгневи. — Не е трябвало да работиш в стаята ми, докато спя!

— Съжалявам... Мислех, че е по-добре да не ви оставям сам... — Едва след като бе произнесъл последното изречение, Каджар осъзна колко глупаво бе прозвучало.

Медив се изкиска и усмивката се завърна отново на лицето му.

— Е, никой не ти е забранявал, пък и предполагам, че Мороуз също не е имал нищо против. Отървал си го от досадното задължение да се грижи за мен по цял ден. — Магьосникът поглади брадата си замислено. — Само за да те успокоя, ще проверя още един път защитите на кулата. Дори ще ти покажа как става. А сега, освен за срещите ти с демони, има ли още нещо, за което трябва да ме информираш?

Каджар резюмира накратко съдържанието на писмата, които бяха пристигнали през последните три седмици. Не пропусна да спомене и загадъчното послание за пристигането на пратеника, нито новината за смъртта на Гузба.

Медив изсумтя презрително, когато младежът му разказа за подозренията на съвета.

— Ще забравят за това в мига, когато видят вътрешностите на поредния глупак, призовал демони. — Магьосникът поклати глава и

добави: — Празникът на писарите... Не беше ли малко преди инцидента с Хуглар и Хугарин?

— Да, около седмица и половина по-рано — отговори Каджар. — Достатъчно, за да може един демон да прелети разстоянието между Даларан и Стормуинд.

— А също и за човек, яздещ грифон — вметна Медив. — Млади момко, не всичко на този свят е свързано с магията и демоните. Запомни, че понякога и най-сложните въпроси имат съвсем прост отговор. Нещо друго?

— Изглежда орките стават все по-многобройни и опасни — рече младежът. — Лотар твърди, че напоследък са започнали да нападат и селища, а не само кervани. Малки селца, наистина, но в резултат към Стормуинд и другите по-големи градове са започнали да прииждат все повече бежанци.

— Лотар се тревожи от всяка дреболия.

— Просто е загрижен. Не знае какво да очаква занапред.

— За сметка на това аз знам — въздъхна Медив. — Ако е вярно онова, което ми разказа, нещата се развиват според най-лошите ми предвиждания...

[1] Вивисекция — дисекция на живи същества с експериментални цели; макар да е допринесла много за развитието на науката през 17 и 18 в., в днешно време тази практика е отречена поради морално-етични съображения. — Б.р. ↑

ДЕСЕТ ПРАТЕНИКЪТ

След възстановяването на Медив животът в кулата се върна към нормалния си ритъм, поне доколкото съжителството с мага можеше да бъде определено като нормално.

Каджар се зае да усъвършенства своите магически умения. По време на честите си отсъствия магьосникът му оставяше подробни инструкции, включващи новите заклинания, които да упражнява, а една от първите му работи след завръщането бе да провери докъде е стигнал чиракът в тяхното усвояване.

В началото младежът имаше чувството, че магическите му способности са дрехи с два размера по-големи от онези, които би следвало да носи, но след това започна да придобива увереност в своите сили, сякаш с разширяването на собствените му възможности въпросните широки дрехи се изпълваха.

Вече умееше да подчинява огъня на волята си, не срещаше никакви трудности да призове мълния, без на небето да има нито едно облаче, и можеше да накара разни дребни предмети да танцуват по масата само като си помисли за това.

Освен това учеше и други заклинания. Знаеше как да възстанови събитията около смъртта на даден човек, ползвайки като улика някоя негова кост или дреха, умееше да предизвиква мъгла и да оставя послания по такъв начин, че само онзи, за когото са предназначени, да може да ги разчете.

Особено горд се почувства, когато успя да усвои едно сложно вълшебство, чрез което се променяше хода на времето за неодушевените предмети. С негова помощ можеше да поправи някоя стара вещ или обратното — да превърне току-що изработен предмет в прашина, чуплива и безполезна антика.

Медив изпълни обещанието си и разкри на своя чирак естеството на защитните заклинания около кулата и сега в задълженията на младежа влизаше и това да следи за тяхното правилно функциониране.

Оставаше му съвсем малко свободно време и Каджар го ползваше, за да изучава различни текстове, свързани с демоните, които бе успял да изкопае от библиотеката. Учителят му нямаше нищо против тези занимания, ала му забрани изрично да изпробва каквито и да било ритуали за призоваване. Младежът, от своя страна, нямаше никакво желание да престъпва забраната.

Медив отсъстваше често и всеки път за различно време — ту няколко дни, ту цяла седмица. А когато се връщаше, винаги изглеждаше ужасно посърнал и уморен. Понякога бе толкова изтощен, че просто махваше с ръка, когато Каджар отиваше при него, за да му демонстрира новите си умения и да го осведоми за пристигналата кореспонденция. За щастие непробудният сън не се повтори повече, което даваше на младежа основание да мисли, че сегашните дела на учителя му не са свързани с демони.

Една вечер, докато подреждаше бележките си в библиотеката, Каджар чу шум откъм конюшната. Докато успее да намери прозорец, от който се вижда въпросната част на замъка, групата ездаци, нарушили заниманията му, вече напускаха кулата.

Младежът се намръщи. Кои бяха тези хора? Молители, прогонени от Мороуз, или вестоносци, дошли с поредните известия, които съставляваха тъмната страна от живота на учителя? Младежът реши да слезе долу и да провери.

Още докато слизаше по стълбите, Каджар забеляза светлина на етажа за гости в долната част на кулата. Успя да зърне отдалечаваща се фигура в черно наметало, която изчезна по посока на една от спалните. Пришълецът бе придружаван от Мороуз, който носеше всичко необходимо — свещ, наочници и дежурната си реч по случая. Младежът успя да чуе част от думите му:

— ... имаше други, които не внимаваха. И вече ги няма.

Какъвто и да бе отговорът, той не се чу, когато Мороуз притвори вратата и се завъртя към идващия Каджар.

— Гост? — поинтересува се младежът, опитвайки да надзърне в стаята.

— Аха — отвърна Мороуз.

— Маг или търговец?

— Не зная — отговори икономът изчерпателно и тръгна по коридора. — Пратеникът не каза.

— Пратеникът... — повтори Каджар. Веднага се досети за едно от тайнствените писма, което беше пристигнало, докато магьосникът бе спал непробудно. — Сигурно става въпрос за политика?

— Не попитах. Не е моя работа. Когато стане необходимо, ще научим.

С тези думи икономът изчезна, оставяйки младежа вперил поглед в затворената врата.

През следващите дни нормалният ритъм на живот се промени внезапно. Сякаш в кулата се беше появило ново небесно тяло, което влияеше на гравитацията на всички останали. Новата планета принуди готвачката да дрънчи усърдно с тенджерите и тиганите, а Мороуз — да обикаля неуморно из сводестите коридори на Каразан, зает с бог знае какви задачи. Дори Медив започна да се държи странно. Понякога отпращаше младия си чирак с някаква глупава заръка и веднага след като започнеше да се отдалечава, Каджар чуваше как по каменните стъпала зад гърба му прошумолява черното наметало на загадъчния гост.

Магьосникът продължаваше да мълчи, затова на младежа не му оставаше нищо друго, освен да очаква търпеливо развързката на събитията. Понякога си позволяваше да подхвърли някой въпрос, ала вместо отговор го отпращаха в библиотеката да упражнява научените заклинания.

Догадките го измъчваха. Кого представляваше пратеникът? Дали не бе шпионин на Лотар? Някой таен член на Ордена? Или пък беше информаторът от Кирин Тор, онзи с изискания почерк и жлъчните теории?

Неизвестността тормозеше Каджар, а фактът, че магът не желае да му се довери, влошаваше нещата още повече.

— Значи сме щели да научим, когато стане необходимо... — промърмори той и влезе в библиотеката. Бележките му бяха разпилени навсякъде по масите, където ги беше зарязал последния път. В общи линии те съдържаха повечето от резултатите и идеите, до които бе достигнал в опита си да подобри заклинанието за предизвикване на видения. Беше внесъл няколко съществени изменения в него и се надяваше на по-добри резултати от преди.

Огледа бележките и се усмихна, после взе комплекта от мускали с натрошени скъпоценни камъни и се спусна няколко етажа по-надолу в една от изоставените трапезарии.

Мястото беше идеално. Представляваше елипсовидно помещение с каменни огнища в двата края и един-единствен вход. Голямата маса бе изнесена отдавна, а столовете бяха подредени покрай стените. Подът бе от бял мрамор — стар и напукан, но извънредно чист благодарение на нестихващите усилия на Мороуз.

Докато очертаваше магическия кръг с аметист и розов кварц, Каджар продължаваше да се усмихва широко. Отдавна бе постигнал увереност в действията си и вече не се нуждаеше от разни бабини деветини като церемониалната си роба за късмет. Нанесе шарките за защита и противопоставяне с отмерени движения и се усмихна отново. Започна да оформя магията в съзнанието си. Призова отделните ѝ компоненти и ги постави по местата им. Вече можеше да долови могъщата сила, застинала в очакване на заповедите му.

Младежът привърши с разчертаването и влезе в кръга. Произнесе необходимите думи, направи съответните жестове и освободи енергията от ума си. Почувства как вълшебството се свързва в съзнанието му и го призова към действие:

— Покажи ми какво се случва в кабинета на Медив!

За момент потрепери от мисълта какво би могло да се случи, ако защитите на кулата доловят намеренията му, ала се надяваше магьосникът да не ги е настроил така, че да алармират за любопитството на собствения му чирак.

Заклинанието проработи и почти веднага Каджар разбра, че се е провалил отново. Не с гръм и трясък, хвърляйки всичко наоколо в пламъците на пълния срыв, но достатъчно сигурно и необратимо. Може би все пак защитите бяха сработили и бяха отклонили видението в друга посока.

А беше сигурен поради няколко причини. Първо, във видението беше ден. И второ, знаеше съвсем точно къде е попаднал, макар това да не бе лабораторията на Медив.

Естествено, никога не беше стъпвал в точно тази кула, но бе очевидно, че е в замъка Стормуинд, кацнал над ширналата се столица на Азерот. Помещението наподобяваше онова, в което преди няколко месеца двамата магьосници от Ордена бяха намерили смъртта си,

обаче прозорците бяха по-широки и се отваряха към обширни бели балкони. През ефирните завеси подухваше лек ветреца. Няколко папугаля примигваха сънливо, кацнали на обръчите си покрай стените на стаята.

Точно пред Каджар бе поставена малка маса, отрупана с бели порцеланови чинии със златен ръб. Ножовете и вилиците също бяха направени от ценния метал. В кристалните купи имаше най-различни плодове — съвсем пресни, без едно петънце по тях. Утринната роса все още обгръщаше нежните трапчинки на едрите ягоди. Каджар усети как стомахът му започна да протестира при вида на това изобилие.

Край масата стоеше непознат слаб мъж с тясно лице и широко чело. Имаше деликатни мустаци и козя брадичка. Беше облечен в червен кафтан, пристегнат със златен колан в кръста. Младежът предположи, че дрехата е някакъв вид церемониална роба.

Непознатият докосна една от вилиците, премести я с няколко милиметра встрани и кимна доволно. После явно долови някакъв шум, защото вдигна очи към Каджар и се усмихна.

— Събуди ли се най-сетне? — Гласът на мъжа звучеше някак познато.

За секунда младежът бе убеден, че призракът го е забелязал, но после се досети, че мъжът говореше на някого зад гърба му. Обърна се и видя Игуен — също толкова млада и красива, колкото я помнеше от предишното си видение. Носеше ефирни бели дрехи с втъкани в тях сребристи орнаменти. Вместо ботуши, на краката ѝ имаше леки бели сандали. Русата ѝ коса бе прихваната със сребърна диадема.

— Постарал си се... — промълви магьосницата. На лицето ѝ бе изписано странно изражение.

— С малко магия и достатъчно желание няма нищо невъзможно — отговори мъжът и вдигна длан. Над нея разцъфтя бяла орхидея.

Игуен взе цветето и вдъхна аромата му, а после го постави върху масата.

— Нилъс...

— Нека първо закусим — предложи магьосникът. — Виж на какво е способен един придворен маг дори толкова рано сутринта. Тези ягоди са набрани преди по-малко от час...

— Нилъс...

— Сигурно предпочиташ крехка шунка, задушена в масло? — продължи магьосникът.

— Нилъс!

— Тогава може би яйца от врока, сварени направо в черупките, благодарение на едно просто заклинание, което научих още докато живеех на островите...

— Тръгвам си.

През лицето на магьосника пробяга сянка.

— Тръгваш си? Толкова скоро? Дори без да закусиш? Искам да кажа... Мислех, че поне ще ми дадеш шанс да те опозная.

— Тръгвам си — повтори Игуен. — Очакват ме безброй задължения и просто нямам време за обичайните глезотии на следващата сутрин.

Придворният магьосник изглеждаше съвсем объркан:

— Мислех, че след такава бурна нощ ще пожелаеш да останеш в Стормуинд поне за известно време...

— Няма причина да го правя — отвърна тя. — Получих онова, за което бях дошла. Безсмислено е да оставам повече.

Каджар трепна изненадано, когато най-сетне започна да разбира. Чак сега си обясни откъде му е познат гласът на магьосника.

— Но аз мислех... — заекна Нилъс, ала Пазителката поклати глава.

— Ти, Нилъс Ерн, си идиот — изрече тя с равен тон. — Вероятно си един от най-могъщите идиоти в Ордена на Тирисфал, но това не променя нещата...

Магьосникът се наежи. Сигурно му се искаше да изглежда строг, ала объркването му го правеше просто сприхав:

— Я чакай малко...

— Нали не смяташ, че си успял да ме доведеш тук само с помощта на чара си? Сигурно ти е ясно, че не съм селски говедар и не можеш да ме впечатлиш особено със службата си в двора на краля? Не си чак толкова голям идиот, надявам се...

— Не — отвърна уязвено придворният маг, опитвайки да прикрие смущението си. — Просто смятах, че като цивилизовани хора бихме могли да споделим една съвсем обикновена закуска.

Игуен се усмихна снизходително.

— Нилъс, по-стара съм от повечето кралски династии, за които си чувал. Престанах да се чувствам като момиче още преди векове.

— Но аз мислех, че... — мъжът запъна, опитвайки да намери правилните думи.

— Че единствен от Ордена си успял да покориш великата и необузdana Пазителка? — попита магьосницата подигравателно. — Че можеш да я подчиниш на волята си само с помощта на няколко салонни трика? Да впрегнеш могъществото на Тирисфал в собствената си колесница? Стига глупости, Нилъс Ерън. И бездруго си пропилял голяма част от таланта си, остави ми поне някаква надежда, че изборът ми е бил правилен.

— Но щом не съм успял да те впечатля... Щом като не ме желаеш... Защо...

Игуен отговори прямо:

— Дойдох в Стормуинд, за да си осигуря единственото, което не мога да бъда сама: достоен баща на своя наследник. Да, Нилъс Ерън, можеш да се похвалиш пред приятелите си от Ордена, че си вкарал в леглото самата Пазителка, ала не забравяй да им споменеш, че точно благодарение на теб съм се сдобила с начин, по който да ви заобиколя и да предам могъществото си на правилния човек.

Явно магьосникът бе започнал да осъзнава резултата от своите действия:

— Не би посмяла! Не си мисли, че на членовете на Ордена ще им хареса да бъдат...

— Измамени? Оставени с вързани ръце? — запита Игуен с иронична усмивка. — Да, така е. Но не се притеснявай. Едва ли ще предприемат нещо срещу теб. Не ще посмеят да навредят на човек, към когото проявявам романтичен интерес... Поне едно може да ти послужи за утеха. От всички магьосници, вещици и вълшебници, в теб открих най-голям потенциал. Семето ти ще усили моето дете и ще го превърне в достоен приемник на могъществото ми. А когато се роди и го отбия, ще ти предоставя честта да го отгледаш.

Нилъс Ерън поклати глава:

— Но аз... Но ти... — Магьосникът замълча, а когато заговори отново, в гласа му се долавяха стоманени нотки: — Сбогом, Магна Игуен.

— Сбогом, Нилъс Ерън. За мен беше... удоволствие.

С тези думи великата Пазителка се обърна и напусна стаята.

Нилъс Ерн, главен придворен магьосник на Азерот, конспиратор от Ордена на Тирисфал и баща на следващия Пазител Медив, седна край идеално подредената маса. Взе машинално една от златните вилици, повъртя я в ръце, въздъхна дълбоко и я пусна да падне на пода.

Видението избледня още преди да се чуе извъняването на метала върху мрамора, ала вместо него Каджар долови друг шум точно зад гърба си. Изскърцаха ботуши, тихо прошумоля пелерина... Някой го наблюдаваше!

Младежът се извъртя мигновено, но успя да види единствено гърба на онзи, който го бе шпионирал. И все пак го позна. Пратеникът! Не стига, че го отпращаха всеки път, когато Медив разговаряше с този човек — ето че сега натрапникът беше започнал да си завира носа и в личните му дела!

Каджар се втурна към изхода, но когато стигна до вратата, непознатият бе изчезнал. Чувахе се само шумът от стъпките му по посока на стаите за гости.

Младежът го последва тичешком. Надяваше се стръмното стълбище да принуди пратеника да се движи от външната страна, където стъпалата бяха по-широки и по-сигурни. От своя страна, чиракът бе минавал оттук толкова често, че сега прескачаше уверено по две-три стъпала наведнъж, придържайки се към вътрешната стена.

Когато наближи етажа за гости, вече можеше да види сянката на натрапника — спускаше се бързо, устремен към вратата на своята стая, и беше на път да се изплъзне. С един-единствен скок Каджар преодоля последните четири стъпала, хвана пратеника за ръката и го завъртя към себе си.

— Сигурен съм, че учителят ще иска да научи как... — започна той, ала занемя, когато качулката на пелерината се плъзна назад, откривайки лицето отдолу.

Пратеникът бе с черни панталони, черна копринена блуза и високи ботуши за езда. Имаше набита мускулиста фигура и зелена кожа, а качулката бе разкрила масивна зъбата челюст. От абаносовочерната коса стърчаха дълги зелени уши...

— Орк! — изкрещя Каджар. Оттам нататък реакцията му бе напълно автоматична. Вдигна ръка и промълви няколко думи, за да

призове мистична мълния към врага си.

Така и не успя да довърши. Още докато си отваряше устата, пратеникът се извъртя и кракът му отхвърли ръката на младежа като камшик, а следващият ритник се стовари през лицето му и го накара да залитне.

Усети вкуса на кръв — вероятно си беше прехапал устната. Отново направи опит да атакува със заклинание и отново не сполучи. Непознатият бе много по-бърз от бронираните воители, с които се беше сблъскал в тресавището.

В следващия миг пратеникът заби тежкия си юмрук в корема му. Младият заклинател изръмжа, принуден да изостави магията за сметка на директната атака. Сграбчи врага за ръката и успя да го извади от равновесие. За момент по нефритенозеленото лице се изписа изненада, но после воинът стъпи здраво на крака, измъкна се от хватката и придърпа Каджар към себе си. Странно, ала вместо очакваната воня на леш младежът усети лек аромат на екзотични подправки. Не му остана много време да размишлява над това откритие, защото противникът изви ръката му и го преметна, използвайки собствената му инерция.

Каджар се затъркаля по коридора, после се плъзна по каменния под, и най-сетне спря в нечий крак.

Вдигна очи и срещна леко разтревожения поглед на кастелана.

— Мороуз! — извика. — Веднага извикай учителя! В кулата има орк!

Икономът не помръдна. Вместо това се втренчи в непознатия и попита:

— Добре ли сте, пратеник?

Натрапникът се усмихна със зеленикавите си устни и се уви отново в пелерината.

— Благодаря, чувствам се прекрасно. Тъкмо имах нужда да се поразкърша малко.

— Мороуз! — кресна Каджар. — Това е...

— Пратеникът. Гост на магьосника — поясни икономът. — Търсех те. Искан да се качиш.

Младежът се изправи на крака и хвърли предизвикателен поглед на непознатия:

— Не забравяй да му разкажеш как си пъхаш носа, където не му е работа!

— Иска да види теб, чирако — поправи го Мороуз.

— В кулата има орк! — почти извика Каджар.

— Всъщност полуорк — поясни Медив разсеяно, докато човъркаше нещо, приведен над работната си маса. — Сигурно произхожда от някое място, където хората и орките живеят заедно. Подай ми онзи прибор, ако обичаш.

— Но те се опитаха да ви убият! — продължи да настоява Каджар.

— Орките ли имаш предвид? Май някои от тях наистина имаха подобно желание... Но Гарона няма нищо общо с това. Тук е в качеството си на посланик на своя народ. Или поне на част от него.

„Гарона. Браво, чудовището си имало и заглавие“, помисли младежът язвително, после каза:

— Да, но те ни нападнаха! Освен това в едно от моите видения орките ни атакуваха със стотици хиляди! А докато си почивахте, през ръцете ми минаха десетки писма, в които се описваше безмерната им жестокост и склонност към насилие! И броят им се увеличава с всеки изминал ден! Това е дива и опасна раса!

— Напълно заслужена репутация... Доколкото разбирам, тя се е справила с теб съвсем лесно — подхвърли магьосникът небрежно и вдигна очи.

Каджар замръзна:

— Тя?

— Впрочем Гарона е жена. Доста млада при това.

Младежът посегна неволно с ръка, за да докосне разцепената си устна, после тръсна глава и продължи упорито:

— Дори това няма значение...

— А кое има значение?

— Тя е орк! И е опасна! А вие сте ѝ позволили да се разхожда напълно свободно из кулата.

В гласа на Медив се прокраднаха стоманени нотки:

— Тя е полуорк. И не е по-опасна от теб, имайки предвид конкретната ситуация. Освен това, нека не забравяме, че е гост. Млади доверенико, очаквам от теб да се държиш възпитано с гостите ми, а не да се биеш с тях по коридорите на кулата.

Ала Каджар не се предаваше:

— Тя е пратеник, така ли?

— Да.

— *Чий* пратеник?

— На някои от клановете, обитаващи Черното блато — отвърна Медив. — Все още не съм сигурен на кои точно. Не сме разговаряли по този въпрос.

Младежът примигна от изненада:

— Допуснали сте я в кулата ни, без да знаете кой я изпраща?

Магьосникът остави работата си настрана и въздъхна уморено:

— Представи се за посланик на някои от орските кланове, дошли напоследък. Ако искаме да разрешим проблема по начин, който не включва огън и меч, все някой трябва да се нагърби със задачата да започне преговори. Няма никакво значение дали ще ги водим тук, или на друго място. И между другото винаги съм смятал, че това е *моята* кула, а не *нашата* кула. Тук си като мой ученик, защото съм ти разрешил да останеш. И като мой ученик очаквам от теб да гледаш на нещата малко по-разкрепостено.

— И все пак кого представлява тя? Някого, никого или всички едновременно?

— За момента представлява себе си — отвърна Медив раздразнено. — Както ти е известно, не всички хора имат едни и същи идеали. Нищо не пречи подобен принцип да важи и за орските. Имайки предвид колко си любопитен, защо не се заемеш да научиш подробностите от самата нея? — Магьосникът поглади брадата си и продължи: — Чудя се и още нещо... Да не би да се съмняваш в мен? Нима мислиш, че не мога да се справя с някакъв си полуорк?

Внезапно младежът се засрами от своето непочтително поведение. Всичките му подозрения започнаха да му изглеждат съвсем безпочвени. Нима бе възможно магьосникът да действа против интересите на собствения си орден? Объркан, Каджар си припомни разказа на Лотар и мистериозната поява на Сарджерас над постелята на Медив. Струваше му се, че трябва да предупреди своя учител за нещо важно, но не беше наясно за какво.

— Понякога се притеснявам за вас — промълви чиракът след дълго мълчание.

— Аз пък се притеснявам за теб — отвърна магьосникът разсеяно. — Напоследък се събра цял куп неща, за които да се притеснявам...

Каджар реши да направи един последен опит:

— Сър, смятам, че тази Гарона е шпионин. Сигурен съм, че е тук, за да събере информация, която да бъде използвана срещу вас.

Медив се усмихна иронично:

— Ситуацията е доста странна, не мислиш ли? Крадецът вика „дръжте крадеца“... Млади доверенико, нима си забравил за списъка от задачи, които ти възложиха от Кирин Тор, преди да тръгнеш насам?

Ушите на Каджар горяха от срам, докато напускаше лабораторията.

ЕДИНАДЕСЕТ ГАРОНА

Младежът се завърна в своята (добре де, на Медив) библиотека и свари жената орк да преглежда бележките му. В душата му се надигна горчив гняв, ала той го потисна, сещайки се за нейните тежки юмруци и строгите забележки на магьосника. Все пак попита рязко:

— Какво си мислиш, че правиш?

Пръстите на пратеницата трепнаха едва забележимо.

— Пъхам си носа, където не ми е работа, струва ми се. Спокойно, просто ми е интересно с какво се занимаваш. Беше зарязал всичко ей така. Надявам се, че нямаш нищо против.

„Имам нещо против“ — помисли чиракът, но на глас изрече:

— Учителят нареди да се отнасям с подобаващо уважение към неговите гости. Не зная дали е имал предвид точно това, но лично аз нямам нищо против да вдигнеш цялата библиотека във въздуха с някое от заклинанията, които четеш в момента. И бездруго ми омръзна да я подреждам непрестанно.

Лицето на Гарона не изразяваше нищо, ала Каджар забеляза, че жената отдръпна ръката си.

— Магията не ме интересува изобщо — увери го тя.

— Печално известни последни думи — подигра ѝ се младежът. — Мога ли да ти помогна за нещо по-специално, или просто си вреш носа, колкото да се намираш на работа?

— Казаха ми, че разполагате с книга за кралете на Азерот — рече пратеницата. — Бих искала да я прегледам.

— Нима можеш да четеш? — учуди се Каджар.

— Мога, колкото и да ти се вижда странно — отвърна Гарона сухо. — През годините развих доста неочаквани таланти.

Младият магьосник се замисли за секунда:

— Четвърти стелаж, втори ред от горе на долу. Червена корица със златен обков.

Гарона изчезна между лавиците. Чиракът се възползва от възможността и събра бележките си. Явно щеше да се наложи да ги държи под ключ, щом орката бе получила разрешение да се разхожда свободно из кулата.

Поне не беше попаднала на кореспонденцията на Ордена. Дори Медив щеше да възрази, ако се окажеше, че е сложила ръка на „Песен за Игуен“. Младежът погледна лавицата, където държаха свитъка, но той изглеждаше недокоснат. Не искаше да прави сцени, ала по-късно трябваше да премести и него.

Гарона се върна с тежък том в ръка.

— Да, това е — кимна чиракът.

— Човешките езици са толкова... многословни — рече жената орк, оставяйки книгата там, където до преди миг бяха стояли бележките на Каджар.

— Само защото винаги имаме какво да кажем — отвърна младежът с лека усмивка. Зачуди се дали орките имат книги. И дали изобщо четат? Вече бе разбрал, че сред тях има магьосници, ала това не означаваше, че непременно разполагат със записано познание.

— Надявам се, че не съм била прекалено груба с теб преди малко в коридора. — Тонът на пратеницата звучеше така, сякаш би предпочела да го види с избити зъби и изкормени вътрешности. Това ли минаваше за извинение в средите на орките?

— Ни най-малко. Тъкмо имах нужда да се поразкърша.

Гарона го изглежда мълчаливо, после се настани удобно на един стол и започна да прелиства тежкия том. Намери раздела, отнасящ се до управлението на крал Лейн, и се задълбочи в него. Каджар забеляза, че устните ѝ помръдват, произнасяйки беззвучно непривичните думи.

Сега вече имаше възможност да я огледа по-добре. Оказа се, че чертите ѝ наистина се различават от тези на орките, с които се беше сблъскал в тресавището. Гарона беше слаба и мускулиста — пълна противоположност на грубите и тромави воители. Кожата ѝ бе по-гладка и съвсем леко по-светлозелена от техните. Бивните ѝ не бяха толкова огромни и противни. Имаше по-големи очи, много по-изразителни и не толкова кървясали. Младежът се зачуди каква част от всичко това се дължеше на човешкия ѝ произход и каква — на факта, че е жена.

Всъщност, ако се опиташе да не забелязва зелената кожа, безобразното лице и надменното ѝ поведение, в известен смисъл

Гарона дори бе привлекателна. И все пак се разхождаше съвсем свободно в *неговата* библиотека и сред *неговите* книги (точно така, в края на краищата магьосникът му ги беше поверил).

— Значи си пратеник, така ли? — рече Каджар най-сетне.

Жената орк кимна мълчаливо и продължи да се мъчи със съдържанието на книгата.

— Чий пратеник по-точно?

Този път Гарона го погледна раздразнено. Младежът изпита задоволство, че бе успял да наруши желязното ѝ спокойствие, но в същото време се чудеше доколко е безопасно да продължи да я предизвиква. Не му се искаше върху главата му отново да завалят удари, нито да търпи укорите на магьосника.

Този път поне се надяваше да получи някаква информация преди битката...

— Искам да кажа, ако наистина си посланик, все някой трябва да ти дава заповеди. Кого представляваш всъщност?

— Сигурна съм, че твоят господар с радост ще ти разкаже всичко това — отвърна Гарона непринудено.

— Несъмнено — излъга чиракът. — Стига да бях достатъчно безочлив, че да го безпокоя за подобни дреболии. Вместо това реших да питам теб. Кого представяш? Какви правомощия имаш? Защо си дошла?

Гарона затвори книгата (Каджар се усмихна, доволен от малката си победа) и попита:

— Всички хора ли са като теб?

— Щеше да е доста скучно, ако беше така.

— Друго имам предвид... Всички ли мислят еднакво?

— Разбира се, че не. Повечето хора имат собствено мнение по всеки един въпрос. Тъкмо това е причината в библиотеката да има толкова много книги.

— Значи можеш да допуснеш, че сред орките също има различни мнения? Ордата е съставена от много кланове, ръководени от различни вождове. Всеки орк принадлежи на някой клан и се подчинява само на собствените си водачи.

— Как се наричат тези кланове?

— Сормрийвър^[1], Блекрок^[2], Туайлайтс Хамър^[3], Блийдинг Холоу^[4] — изброи Гарона. — Това са някои от по-големите.

— Имената им звучат доста войнствено — отбеляза младежът.

— Земите на орките не са особено приятно място за живот. Оцеляват само най-силните и най-добре организирани.

Каджар се замисли за кървавочервеното небе от своето видение. Такава ли бе родната земя на орките? Пустош в някакво далечно измерение на вселената... Но как бяха стигнали дотук?

— А кой е твойт клан? — поинтересува се той.

Орката изсумтя като булдог:

— Няма такъв.

— Но нали каза, че всеки от вашите принадлежи към някой клан?

— Казах всеки орк — подчерта тя. Когато младежът повдигна вежди въпросително, тя протегна ръката си напред. — Виж това. Какво забелязваш?

— Ами... ръка.

— Човешка или оркска?

— Оркска, естествено — отвърна Каджар. Беше очевидно: зелена кожа, остри жълтеникави нокти, масивни кости... Никой човек не притежава подобни крайници.

— А един орк би казал, че е човешка. Прекалено нежна, за да бъде полезна. Твърде слаба, за да размахва брадва. Бледа, непотребна и грозна. — Гарона свали ръката си и го погледна изпод вежди. — Ти виждаш оркското в мен, а моите господари виждат човешкото. Аз съм мелез, никому непотребен изрод...

Младежът се изчерви, спомняйки си за своята собствена първоначална реакция. Изобщо не беше помислил, че е възможно тя да е гост на Медив. Просто бе нападнал.

— Сигурно ти е трудно. Без клан, без приятели и другари...

— Отдавна съм го преодоляла — отговори тя. — Дори го смятам за предимство. Позволява ми да снова между племената необезпокоявана. Понеже нямам собствен клан, останалите орки са склонни да вярват, че гледам на нещата безпристрастно. Тъкмо поради тази причина някои вождове ценят високо моите услуги. Считат ме за добър парламентьор и незаменим шпионин.

— И кой от вождовете представяш в момента?

Гарона се усмихна криво.

— Ами ако ти река, че с тази мисия ме натовари самият Хикапик Кървавата отплата? Тази информация стига ли ти?

— Вероятно — рече Каджар уклончиво.

— Едва ли — поклати глава полуорката. — Понеже току-що си измислих това име. Сигурна съм, че названието на племето, което ме прати тук, няма да ти говори абсолютно нищо. По същия начин имената Лейн и Лотар са напълно непознати за нашите вождове. Преди да говорим за мир, преди изобщо да седнем да преговаряме, трябва да научим повече за вас.

— Това ли е причината да дойдеш тук?

Гарона въздъхна дълбоко.

— Това е причината, поради която се моля на всички богове да ме оставиш да чета. Ще ми се най-сетне да схвана за какво ми говори магьосникът по време на нашите срещи.

Каджар се умълча, а пратеницата вдигна книгата и запрелиства страниците към мястото, докъдето беше стигнала.

— Не мислиш ли, че същото важи и за нас? — обади се младежът след кратък размисъл. Гарона хлопна книгата разгневено. — Искам да кажа, хората също трябва да научат нещичко за орките, вместо да се сражават с тях...

Жената се втренчи в него и за миг младежът се почуди дали няма да скочи през масата и да го нападне. Ала внезапно ушите ѝ се изправиха и тя попита:

— Чакай малко... Какво става?

Каджар също долови промяната. Хладен повей премина през прашната зала, сякаш някъде в кулата бяха отворили прозорец.

Чу се звук от нокти, стържещи в камък...

И после чудовището пристъпи в библиотеката.

Състоеше се от огън и сенки, с тъмна кожа, през която прозираха пламъците, бушуващи в неговите вътрешности. Вълчето му лице беше обградено от извити абаносовочерни рога. Ходеше превито на две и се подпираше на дългите си, възлести ръце. Металическите му нокти стържеха нетърпимо по мраморния под.

— В името на предците, какво е това... — изсъска Гарона.

— Демон — отвърна Каджар задавено, отстъпвайки припряно от масата.

— Икономът каза, че в кулата имало призраци... Сигурно е един от тях.

Младежът понечи да отговори, че призраците избягват да скърцат с нокти по пода, ала само поклати глава. Моментът не бе подходящ за остроумия. Звярът беше застинал в рамката на вратата и душеше въздуха, обръщайки глава във всички посоки. Огнените му очи горяха зловещо.

— Тичай към върха на кулата — нареди Каджар тихо. — Трябва да предупредим Медив.

С крайчето на окото си видя как Гарона кимна и започна бавно да заобикаля масата. Уви, това се оказа напълно достатъчно, за да привлече вниманието на демона. Той се извърна към жената, приклекна и се хвърли през помещението.

Най-после младежът дойде на себе си. Пое дълбоко дъх, завихри около ръката си достатъчно енергия и запрати мълния към тялото на звяра. Пращящата искра разцепи гръдния кош на чудовището и изригна откъм гърба му, разпръсквайки горяща плът във всички посоки, ала демонът не обърна никакво внимание на раната, сякаш го бе ужилило насекомо. Приземи се върху масата, забивайки нокти в твърдото дърво, след което скочи отново, но този път към Каджар. Умът на младия магьосник отново отказа за секунда — точно колкото бе необходимо на звяра, за да преполови разстоянието помежду им.

В този миг някой сграбчи младежа и го отместил от пътя на чудовището. Чиракът долови мускусния дъх на канела и чу гърлено проклетие. Демонът прелетя през празното пространство, където бе стоял Каджар преди секунда, и на свой ред изкрещя от ярост. От лявата му страна беше зейнала дълбока рана, от която се процеждаше пламтяща кръв.

Гарона пусна младежа на пода (слаба била... как пък не; беше му изкарала всичкия въздух) и се завъртя чевръсто. В ръката си стискаше огромен нож, окървавен чак до дръжката. Чиракът се зачуди къде го беше крила по време на разговора.

Създанието се завъртя към тях и ги нападна отново. Огромните му хищни нокти се протегнаха напред, устата се разтвори и от нея изригнаха пламъци. Каджар се хвърли по очи на пода. Приземи се право върху тежкия том на „Родословие на кралете на Азерот“. Книгата му се стори подходящо оръжие и без да се двоуми дълго,

младежът я запрати в лицето на демона. Това бе достатъчно, за да извади чудовището от равновесие. Звярът се изтърколи тежко до вратата, а от дясната му страна се беше отворила нова огнена рана — Гарона бе нанесла поредния си удар.

— Повикай Медив! — изкрещя Каджар. — Ще се опитам да му отвлека вниманието от вратата.

— Ами ако иска мен? — За първи път младежът долови страх в гласа ѝ.

— Не иска теб! Напоследък демоните преследват само магьосници.

— Но ти...

— Тръгвай!

Каджар се хвърли наляво и за негов ужас демонът го последва моментално. Гарона се възползва от това, ала вместо да се насочи към вратата, започна да се катери по най-отдалечената лавица за книги.

— Доведи Медив! — извика чиракът отчаяно и се стрелна между редиците стелажи.

— Няма време... — изсумтя жената орк, продължавайки да се изкачва. — Виж дали можеш да го задържиш между лавиците.

Каджар достигна края на тесния проход и се обърна. Демонът бе прескочил масата и се приближаваше към него. В сумрака между рафтовете очите му горяха като адски огньове, а от раните по гърдите му се извиваше смрадлив пушек.

Младежът прочисти съзнанието си, потисна напирания страх и отново изстреля мистична мълния. Вероятно едно огнено кълбо или пък вълна от пламък биха имали далеч по-добър ефект, ала звярът бе заобиколен от купища безценни тонове.

Светкавицата се заби в лицето на създанието и го забави за миг, но уви — съвсем за кратко. Чудовището изръмжа гърлено и продължи да напредва.

Каджар повтори всички движения, следвайки правилната последователност за заклинанието, сякаш изпълняваше свещен ритуал: прочисти съзнанието, преодолей страха, произнеси точните думи... Поредната мълния се разпиля по абаносовите рога и рикошира в тавана над книгите. Звярът пак спря, но само за частица от секундата. На лицето му се беше настанила налудничава, пламтяща усмивка.

Създанието бе дошло съвсем близо, когато го порази третата мълния. Единственият ефект от нея бе, че озари за миг чертите на развеселеното му лице. Каджар надуши гадната миризма на плътта му и чу басово бълбукане. Чудовището се смееше.

— Дръпни се оттам! — изкрещя Гарона някъде отгоре.

— Какво, по дяволите... — започна чиракът.

— Бягай! — кресна тя и събори рафта под себе си. Беше се качила върху първия стелаж от редицата и сега масивните дървени конструкции започнаха да падат една след друга, като всяка събаряше следващата. Грохотът стана нетърпим; тежките книги помитаха всичко по пътя си.

Последната лавица се удари в стената и стана на хиляди трески, които се разпиляха по пода. Гарона скочи от напречната греда, за която се бе заловила, и отново измъкна своя дълъг нож. Започна да се озърта през стелещия се прах.

— Каджар?

— Тук съм — чу се гласът му.

Младият чирак изпъзля от развалините край стената. Лицето му беше преbledняло.

— Убихме ли го? — попита орката. Продължаваше да стои нащрек, очаквайки поредната атака на демона.

Каджар посочи мълчаливо една особено внушителна купчина от натрошени дъски и разкъсани книги. Отдолу се подаваше безжизнена ръка от стихващ пламък и нечисти сенки. Металните ѝ нокти бяха започнали да ръждясват, а на пода се бе образувала огромна локва кръв.

— Значи се свърши... — въздъхна Гарона облекчено и плъзна дългото острие на оръжието си в скритата ножница под своята блуза.

— Трябваше да ме послушаш — тросна се Каджар раздражено, кашляйки от прахоляка. — Трябваше да повикаш Медив!

— Да, бе! И демонът щеше да те е нарязал на филийки, още преди да съм изкачила първите два етажа — заяви полуорката. — Тогава какво щях да обяснявам на стареца?

Каджар бе принуден да се съгласи с нея, ала следващата мисъл го накара да се намръщи отново:

— Магьосникът! Трябва да е чул данданията и...

— Вероятно е тръгнал насам — съгласи се Гарона. — Вдигнахме толкова шум, че сигурно сме събудили и духовете на предците.

— Друго имах предвид... — Каджар вече тичаше към вратата. — Ами ако не е бил само този демон? Да побързаме!

Гарона измъкна отново ножа и последва младия чирак по стълбите.

Откриха магьосника наведен над работната му маса. Каджар си помисли, че го заварват в почти същото положение, в което го бе оставил преди повече от час. Единствената разлика беше в това, че сега златният прибор, върху който работеше, бе разпилян на съставните си части, а до него се мъдреше тежък чук.

Когато Каджар и Гарона се втурнаха в лабораторията, Медив ги погледна стреснато. Изненадан, младежът се запита дали магьосникът не беше проспал нападението.

— Учителю! В кулата има демон! — избърбори чиракът на един дъх.

— Пак ли? — попита Медив уморено, разтърквайки очите си. — Първо, бе Сарджерас, после, ни нападна орк...

— Каджар е прав, господине — намеси се Гарона. — Бях с него в библиотеката, когато демонът ни нападна. Беше огромно създание с лукавството на дявол. Изглеждаше като направено от огън и мрак, а раните му отделяха пушек.

— Имали сте видение — отсече магьосникът и се върна към работата си. Вдигна един от смачканите златни чаркове и го огледа изненадано, сякаш го виждаше за първи път. — Виденията в кулата са често явление. Мислех, че Мороуз ви е предупредил за тях.

— Не беше видение, учителю — настоя Каджар. — Беше демон от същия вид като онзи в Стомуинд. Някак е успял да проникне през защитните заклинания.

Посивелите вежди на Медив се надигнаха:

— Почваш да ми досаждаш с тези вечни натяквания, че някой е успял да проникне през защитите ми. — Магьосникът затвори очи и изрисува някакъв сложен символ във въздуха. — Няма такова нещо. Всичко е наред. Защитите са непокътнати. Ние сме тук, готвачката е в

кухнята, а точно в този момент Мороуз е в коридора пред библиотеката. В кулата няма никой друг.

Каджар и Гарона се спогледаха, после младежът рече:

— В такъв случай трябва да дойдете с нас, учителю.

— Трябва!? В момента *трябва* да се грижа за далеч по-важни неща!

— Моля ви, елате и вижте сам...

— Мисля, че звярът е мъртъв — добави Гарона, — ала не бива да рискуваме живота на вашата прислуга въз основа на подобно предположение.

Медив огледа тъжно разбитото устройство на масата, после поклати глава и стана.

— Дявол да го вземе, не знаех, че чираците са чак толкова досадно бреме...

Когато стигнаха до библиотеката, завариха там Мороуз. Икономът стърчеше мълчаливо сред развалините, стиснал лопата и метла. Изглеждаше потресен от щетите.

— Е, моите поздравления — рече Медив сухо. — Няма съмнение, че сега хаосът е многократно по-голям в сравнение с деня, когато пристигна. Тогава поне разполагах с рафтовете си... И къде е предполагаемият ви демон?

Каджар отиде до мястото, където беше стърчала ръката на звяра, ала под строшената лавица бяха останали само купища боклуци. Дори кръвта бе изчезнала.

— Беше тук — настоя Гарона, изненадана почти колкото младежа. — Влезе в библиотеката и ни нападна. — Тя опита да помести съборения стелаж, обаче масивната дъбова конструкция се оказа прекалено тежка дори за нея. След като се мъчи известно време, орката отпусна ръце и промърмори: — И двамата го видяхме с очите си...

— Имали сте видение — рече магьосникът строго. — Мороуз не ви ли предупреди?

— Казах им — потвърди икономът и посочи наочниците си като доказателство.

— Учителю, наистина бяхме нападнати от демон! — извика Каджар. — Борих се срещу него с мистични мълнии, а пратеникът го намушка два пъти с ножа си!

— Хммм... — проточи магът. — Според мен сте преиграли, виждайки призрака, и сами сте причинили всички щети. Забелязвам пресни драскотини по масата... И те ли са от демона?

— Имаше железни нокти. Следите са от тях — поясни младежът.

— Или пък от мистичните ти мълнии, които си разхвърлял наоколо като конфети на карнавала в Стормуинд. — Медив поклати глава тъжно.

— Сигурна съм, че ножът ми потъна в нещо твърдо и веществено — настоя Гарона.

— В някоя книга, несъмнено — съгласи се магьосникът печално. — И къде е тялото? Да не би някой да е почиствал след вас? Мороуз, случайно в чувала ти за боклук да има демон?

— Не ми се вярва — рече икономът, — но мога да проверя.

— Не е необходимо, Мороуз, върви да си почиваш. Не, остави метлата и лопатата тук. Имам предчувствието, че на тези двамата може да им потрябват... — Медив се обърна отново към своя чирак: — Млади доверенико, трябва да оправдаеш своето име. Ще трябва доста да се постараяш, за да възвърнеш блясъка на това място, но вярвам, че ще се справиш.

Ала Гарона не желаше да се предава:

— Но аз видях...

— Видяла си призрак — прекъсна я магьосникът с авторитетен тон. Съсените му вежди не търпяха възражение. — Видяла си къс от друга реалност. Нямало е да ти навреди по никакъв начин. Досега не се е случвало. А що се отнася до твоя приятел — тук Медив посочи Каджар, — на него му се насъбра твърде много. Надявам се, че поне докато чистите, ще се постарая да не вижда разни неща... Не желая да ме притеснявате, преди да сте свършили!

Магьосникът се въртна и излезе, следван по петите от Мороуз.

Младежът огледа стаята с отчаяние. Едва ли щеше да има голяма полза от метлата и лопатата. Повечето лавици бяха преобърнати и много от тях бяха натрошени. Навсякъде имаше разпилени книги, голяма част разкъсани или с повредени корици.

Възможно ли бе наистина да са станали жертви на видение?

— Сигурна съм, че не бяхме атакувани от призрак — произнесе Гарона мрачно.

— Така е — съгласи се Каджар.

— Защо тогава старецът не можа да го види?

— Не зная — отвърна чиракът, — ала взех да се притеснявам от възможния отговор, който можем да открием.

[1] Stormreaver (англ.) — от storm (буря) и reaver (грабител). — Б.пр. ↑

[2] Blackrock (англ.) — от black (черен) и rock (скала). — Б.пр. ↑

[3] Twilight's Hammer (англ.) — от twilight (здрач) и hammer (чук). — Б.пр. ↑

[4] Bleeding Hollow (англ.) — от bleeding (кървящ) и hollow (кухина). — Б.пр. ↑

ДВАНАДЕСЕТ ВОЙНА

Отне им няколко дни, за да възстановят библиотеката. Сравнително лесно събраха и слепиха разкъсаните томове, пък и поценните книги така или иначе стояха на горния етаж и бяха останали непокътнати. Ала възстановяването на лавиците изискваше доста повече труд и се наложи временно да превърнат конюшната в работилница, където да ги поправят. Дори успяха да измайсторят няколко нови рафта, с които да заменят най-тежко пострадалите.

Естествено, от демона нямаше никаква следа. Така и не можаха да премахнат драскотините от нокти по масата, а страниците на „Родословие на кралете на Азерот“ бяха разкъсани и надъвкани като от огромни челюсти. Но най-лошото бе, че не разполагаха с никакво доказателство, което да ги оневини пред Медив.

— Може би някой го е спасил — предположи Гарона.

— Беше съвсем мъртъв, когато го видях за последно — отвърна Каджар, докато се опитваше да си припомни дали епичните поеми бяха над романтичните или обратното.

— Нещо е прибрало останките му — продължи да настоява тя. — Може би тъкмо онзи, който му е помогнал да влезе в кулата.

— Хм... А защо е почистил кръвта?

— Знам ли — сви рамене тя. — Може пък да е бил демон чистофайник.

— Магическите сили не действат по този начин — отбеляза младежът.

— Откъде си сигурен, че познаваш всички видове магически сили? Щом хората са различни, какво пречи и заклинанията им да са различни? Вземи например старите шамани на орките. Те правят вълшебствата си по друг начин в сравнение с вещерите^[1]. Може би тук е замесена магия, за каквата не си чувал.

— Това е невъзможно — възрази Каджар. — Даже и след най-добрия заклинател щяха да останат някакви следи. Разсеяни мистични

енергии, които щях да почувствам, дори ако не съм способен да ги идентифицирам. Освен това единствените магьосници в кулата сме аз и Медив. Лично проверих защитите. Учителят е прав, нищо не ги е докосвало. Абсолютно никой не е влизал или излизал, било по магически или по друг начин.

Гарона сви рамене:

— Обаче знаем, че тук открай време се случват странни неща, нали? Възможно е добрите стари правила просто да не работят така, както си мислиш.

Сега беше ред на Каджар да свие рамене:

— Ако случаят е такъв, значи сме в по-голяма беда, отколкото предполагахме.

От скучната работа по възстановяването на библиотеката имаше и една неочаквана полза — отношенията между младия магьосник и пратеницата се подобриха. Макар да не можеше да я нарече приятел, Каджар изпитваше някакво особено съпричастие към жената орк. А най-странното бе, че понякога, когато работеше с гръб към нея, направо забравяше, че тя не е човек. Гласът ѝ беше съвсем нормален и дори приятен.

Но все пак Гарона си оставаше представител на своята раса и младежът не си позволи да се отпусне напълно. Старателно следеше какво чете полуорката и обмисляше внимателно отговорите на нейните въпроси. Освен това се опита да следи връзките ѝ с външния свят, като за целта обгърна района около крилото за гости със свои собствени заклинания.

Ала тук удари на камък — тя или не общуваше с никого, или го правеше много умело. Вместо да го успокои, това откритие (или по-скоро — тази липса на открития) изнерви младежа. Дори да вадеше никакви заключения от придобитите в кулата познания, Гарона ги пазеше за себе си.

Вярна на дадената дума, младата жена започна да споделя с Каджар собствените си познания за орките. Чиракът постепенно започна да добива представа за начина, по който живееше народът, сред който бе отрасла тя; за разделението на воините както по сила и мъжество, така и посредством системата от кланове.

Гарона не пропускаше да сподели и своето мнение за техните вождове, голяма част от които според нея бяха просто шумни простаци, чиято единствена цел в живота бе поредната битка и грабежа след това.

Докато картината на оркския начин на живот лека-полека се разкриваше пред него, младежът все повече си даваше сметка, че ордата се подчинява на динамични и вечно променящи се правила.

Най-влиятелната фракция сред орките беше кланът Блийдинг Холоу — могъща група с дълга и кървава история, която напоследък бе започнала да запада поради нежеланието на нейния вожд Килрог Кървавото око да жертва безсмислено живота на воините си в битки. Доколкото можеше да схване Каджар, предпазливостта на възрастните водачи често им докарваше обвинения в страхливост и малодушие от страна на младото поколение. Килрог беше убил собственоръчно трима от своите синове и двама от внуците си, след като младежите бяха опитали да узурпират властта му.

Другият могъщ клан, който оказваше сериозно влияние при вземането на решения в ордата, беше Блекрок. Негов предводител бе Черната ръка — огромен орк, чиято власт се крепеше на грубата сила и склонността му да спуква от бой всеки потенциален претендент. Недоволните от тази тирания се бяха отцепили в самостоятелно племе (макар да не беше минало без известно количество избити зъби) и подобаващо се бяха нарекли с очарователното име Блек Туут Грин^[2].

Имаше и други големи кланове: Туайлайтс Хамър, чиято представа за забавление се изчерпваше с унищожаването на чужда собственост; Бърнинг Блейд^[3], които пък, изглежда, нямаха водач и свободолюбиво и анархистично се носеха по течението на всеобщия хаос в ордата; както и редица по-малки, като Стормрийвър, например, чийто вожд бе някакъв могъщ заклинател. Каджар започна да подозира, че Гарона е изпратена именно от него, тъй като беше пропуснала да издекламира обичайните си злословия по негов адрес.

Младежът си водеше бележки упорито, за да може по-късно да докладва на Лотар. Според последните вести, донесени от грифона, ордата беше предприела офанзива извън пределите на Черното блато. Орките, за чието съществуване допреди година се носеха само слухове, вече представляваха сериозна заплаха и Стормуинд се готвеше за решителен отпор.

При всеки сгоден случай Каджар пращаше на първия рицар цялата информация, която бе успял да изкопчи от пратеницата. Описваше в детайли числеността на клановете, техните предпочитани тактики и всякакви други значителни и незначителни подробности, чак до цветовете на знамената на различните племена.

Правеше опити да разговаря на тази тема и със своя учител, ала той не проявяваше особен интерес. Напоследък Медив бе започнал да отбягва дори Гарона, а на няколко пъти двамата откриваха, че е напуснал кулата, без да каже нито дума преди това.

В редките случаи, когато бяха заедно, магьосникът се държеше резервирано. Неведнъж Каджар заварваше учителя си да седи в обсерваторията, съзерцавайки мълчаливо звездното небе над Азерот. Постоянно беше мрачен, хокаше го за щяло и нещяло и все по-често не желаше изобщо да говори със своя чирак.

Настроението на магьосника не оставаше незабелязано и от другите в кулата. Мороуз ходеше на пръсти и избягваше да влиза в стаята на своя господар, а готвачката се беше затворила в кухнята и не си подаваше носа оттам. Вярна на своя нрав, Гарона се правеше, че не забелязва, ала най-сетне нервите ѝ не издържаха и тя повдигна темата пред Каджар.

Този ден двамата бяха седнали да разглеждат карти на познатия свят, рисувани в Стормуинд (което, естествено, ги правеше ужасно непълни дори по отношение на Лордерон). Младата жена изглеждаше неспокойна. В един момент тя не се сдържа и попита:

— Винаги ли е такъв?

— Магьосникът е човек на настроенията — отвърна младежът.

— Да, но когато го срещнах за първи път, изглеждаше жизнерадостен и енергичен. А сега е...

— Разсеян?

— По-скоро объркан — рече тя с присвити устни.

Каджар бе принуден да се съгласи с нея.

По-късно същата вечер младежът се качи в стаята на своя учител, за да му прочете няколко нови писма с пурпурен печат, които бяха пристигнали междувременно. Всичките без изключение го умоляваха за помощ срещу ордата.

— Орките не са демони — отсече Медив. — Те са същества от плът и кръв и следователно са грижа на воините, а не на магьосниците.

— Хората са отчаяни — позволи си да изкаже мнение Каджар. — Вече са изоставили напълно земите до Черното благо. Към Стормуинд и другите по-големи градове се стичат хиляди бежанци. Назряват проблеми с изхранването им...

— И какво очакват? Пазителят да долети на гърба на грифон и да ги избави от нещастията? Ще имат да вземат! Стига ми, че трябва постоянно да следя пролуките в стените на реалността за демони, а когато някой аматьор допусне грешка — и да ги преследвам. Какво повече искат? Да ги спасявам от нашественици? Сигурно после ще изпитат затруднения в търговските преговори с Лордерон и пак аз ще трябва да им оправям кашите... Тази страна на живота не е наш проблем, млади доверенико!

— Ами ако единствената надежда на Азерот е именно във вас? Лотар е...

— Лотар е глупак — промърмори Медив. — По цял ден кудкудяка пред краля като стара квачка над пилците си. И Лейн е същата стока. До ден-дневен не можа да проумее, че стените на двореца му не го правят неуязвим. И кой остава? Орденът? Всичките могъщи магьосници с техните вечни караници и интриги? Тези закърнели славолубци, неспособни да преодолеят и най-дребната външна заплаха? Не, младежо, безпокойството ти е неоснователно. Дори да успеят да покорят Азерот, орките също ще се нуждаят от Пазител, който да ги защитава.

— Учителю, това е...

— Какво? Коцунство? Предателство? — Магьосникът въздъхна дълбоко и поглади брадата си. — Може би. Ала аз остарях преждевременно и отдавна съм платил цената за нежеланото си могъщество. Позволи ми да се опълча срещу всичките нещастни лигльовци, които се опитват да направляват живота ми. А сега върви... Ако съм в настроение, утре заран ще те извикам, за да ми дочетеш твоите притчи за нещастия и бедствия.

Докато затваряше вратата, Каджар чу как Медив измърморва:

— Уморих се да се тревожа за останалите. Кога най-сетне ще мога да обърна внимание на себе си?

— Орките са атакували Стормуинд — рече младежът и остави писмото на масата пред Гарона. Бяха изминали три седмици от последния му опит да разговаря с магьосника.

Полуорката се втрени в пурпурния печат, сякаш беше отровна змия.

— Съжалявам... — рече най-накрая. — По правило не взимат пленници.

— За щастие хората на краля са ги разгромили още преди да достигнат портите на града — подсмихна се Каджар — Голяма сеч ще да е паднала него ден. Съдейки по описанията, в нападението са участвали орки от клановите Блийдинг Холоу и Туайлайтс Хамър, но явно не са се сработили добре и това им е коствало позорна загуба.

Гарона изсумтя:

— Орките от Блийдинг Холоу не се занимават с обсади. Вероятно Килрог води двойна игра и е ползвал нападението, за да намали броя на непокорните бойци в клана си.

— В известието се казва, че по време на нападението бойците от двете племена са имали противоречия помежду си — вметна Каджар. Зачуди се дали неговите собствени доклади не бяха помогнали на Лотар по някакъв начин.

Пратеницата сви рамене:

— Досущ като хората, нали? — посочи масата и струпаните върху нея книги. — Навсякъде в хрониките ви откривам доказателства за ужасни злодеяния и братоубийствени войни, геноцид, зверства и кланета в името на наследствени права и претенции за тронове. Орките поне са напълно откровени и не се опитват да прикрият жаждата си за власт. — За момент жената замълча, после добави: — Мисля, че моето присъствие тук не може да помогне с нищо.

— На кого? На орките или на Стормуинд?

— И на двете страни. Нямах представа за планираната атака срещу столицата на Азерот, ако таиш подобни съмнения, но всеки можеше да се досети, че рано или късно това предстои да се случи. От нашите разговори би трябвало да ти е станало ясно, че Ордата няма търпение да нападне в самото сърце на тези земи. Освен това сигурно разбираш, че няма да се откажат лесно. Даже и да бъдат отблъснати, орките ще се оттеглят временно, ще сменят един-двама от вождовете

си, ще се прегрупират и ще се върнат дори още по-многобройни отпреди.

— Предполагам, че е така — съгласи се Каджар.

Гарона му намигна:

— И вероятно вече си изпратил писмо до първия рицар на Азерот, съдържащо тези твои размишления?

Младежът се помъчи да запази каменно изражение, ала пратеницата се усмихна широко:

— Направил си го, не ме лъжи.

Лицето му вече пламтеше от неудобство, ала чиракът реши на свой ред да се възползва от ситуацията:

— Всъщност въпросът, който ме занимава повече, е защо ти не си докладвала на своите господари?

Зеленоликата жена се облегна назад в стола си.

— Кой твърди, че не съм?

— Аз — подчерта Каджар. — Освен ако не си по-добра магьосница от мен самия. — Съвсем лекото трепване на устните ѝ я издаде. — Не си докладвала нито думичка, нали?

В продължение на цяла минута Гарона остана мълчалива, а младежът се наслаждаваше на настъпилата тишина. Най-сетне орката се обади:

— Нека просто приемем, че имам проблеми с лоялността...

— Нали разправяше, че не си подчинена никому?

— Всъщност тогава не ти казах цялата истина. Дойдох тук по чужда заповед. Изпрати ме един вещер на име Гул'дан. Той е вожд на клана Сормрийвър и има голямо влияние сред предводителите на ордата. Освен това е силно заинтригуван от магьосниците в твоя свят.

— А както знаем, орките обичат да атакуват първо най-голямото и най-силно укрепление по пътя си... Медив.

— Гул'дан ми довери, че старецът е специален. Не зная как се е сдобил с тази информация. Заклинателите винаги намират начин да си напъхат носа, където не им е работата, ще ме прощаваш за плагиатството. На няколко пъти двамата с Медив се срещаме на открито, а после се съгласих да му гостувам. Задачата ми бе да докладвам на Гул'дан за силите и способностите на магьосника, разкривайки на свой ред възможно най-малко информация. — Гарона сведе очи, избягвайки настойчивия поглед на чирака. — В крайна

сметка ти беше прав за мен още от самото начало. Дойдох тук като шпионин.

Каджар се усмихна кисело:

— Не си чак толкова уникална в това отношение. Самият аз дойдох в Каразан със същата задача. И все пак не можах да разбера защо не си докладвала?

Пратеницата помълча известно време, после рече тихо:

— Старецът... веднага прозря истината, разбира се, и все пак ми каза всичко, което исках да зная. Или поне по-голямата част.

— Разбирам те — въздъхна младежът. — И с мен се случи нещо подобно.

Гарона кимна и продължи:

— Отначало помислих, че просто се държи самодоволно; че е прекалено самоуверен, досущ като някои от вождовете, с които съм разговаряла. Едва по-късно проумях, че ми е заложил капан. Като ми разкри познанието, от което се нуждаех, старецът ми гласува доверие. Не мога да го предам току-така.

— Да, доверието... То означава много за Медив. Понякога имам чувството, че направо струи на вълни от него. Винаги изглежда толкова сигурен в действията си...

— Именно — съгласи се тя. — А орките са генетично предразположени да се подчиняват на такива лидери... По едно време дори обмислях възможността да напиша на Гул'дан, че съм опознала Медив и не мога... просто не мога...

— Да му навредиш — довърши Каджар вместо нея.

— Да. Прекалено голямо доверие ми гласува проклетият старец... — Гарона въздъхна и продължи: — Ала същото важи и за теб. На другия ден след онази занимателна случка в библиотеката аз му разказах за твоята магия за видения, която бях наблюдавала скришом. Тогава ми се струваше, че именно ти си предизвикал появата на демона. Обаче Медив отговори, че знаел с какво се занимаваш и това не го притеснявало ни най-малко. Дори напротив, твоето любопитство трябвало да бъде поощрявано, защото щяло да ти служи добре занапред. Тъкмо това изказване ме накара да се замисля по-сериозно.

— И реши, че не можеш да го предадеш?

— Да. Той събуди човешката ми половина, дремеща дълбоко в мен. Много отдавна не се бях чувствала по този начин. Според мен старецът вижда нещо повече от обикновен сблъсък между две раси в сегашните събития. Достатъчно могъщ е, за да помете орките с един замах, стига да поиска, обаче така и не го е направил досега. Мисля си, че вярва в нещо различно, нещо далеч по-добро. Ще ми се и аз да знаех какво е...

В библиотеката се възцари тишина, нарушавана единствено от тътренето на Мороуз в коридора.

— Ала напоследък взех да се чудя... — проговори Гарона най-накрая. — Държал ли се е по този начин и друг път?

Загриженият тон на пратеницата напомни на Каджар за разпита, на който го бе подложил Лотар. Поклати глава:

— Винаги е бил непредсказуем, наречи го ексцентричен, ако щеш, но никога досега не съм го виждал толкова... потиснат.

— И мрачен — добави тя. — Дори апатичен. Винаги съм смятала, че ще застане на страната на Азерот, но ето че сега нападат самия Стормуинд, а той не възнамерява да си мръдне дори малкия пръст...

— Навярно това се дължи на... особения му светоглед — рече Каджар, подбирайки думите си изключително внимателно. Не искаше да разкрива пред Гарона истината за Ордена на Тирисфал, независимо от всичките й приказки за доверие и лоялност. — Неговите действия се диктуват от дългосрочни планове. Затова понякога на нас, страничните наблюдатели, ни е трудно да ги разберем.

— Сигурно си прав. Може би това го кара да страни от нас — продума орката замислено.

Мълчанието се проточи отново. Всеки бе зает със собствените си мисли.

— Все пак не се учудвам, че Стормуинд е успял да отблъсне нападателите — обади се Гарона накрая. — Никак не е лесно да унищожаш такава голяма крепост. Първо трябва да отслабиш позициите на защитниците зад стените ѝ.

— Радвам се, че не си главнокомандващ на вашата армия — усмихна се Каджар.

— При нас го наричат „боен вожд“ — поправи го Гарона. — Не че имам реален шанс да стана такъв някога...

— Знаеш ли, има нещо, което се каня да те питам отдавна... — започна младежът колебливо.

Тя го погледна въпросително.

— Във всички доклади нашите офицери споменават своето изумление от огромния брой орки, които срещат по пътя си. Вярно, успели са да ги отблъснат, но човек започва да се чуди как така в Черното бласто могат да се скрият толкова много воини.

— Не зная нищо за разположението на войските ни — каза Гарона, — ако имаш предвид това. Нали бях тук през цялото време, за да те шпионирам.

— Да, така е — съгласи се той, — но си мислех за друго. Когато ми разказваше за вашите обичаи, пропусна да споменеш откъде идвате. Какъв е вашият роден свят? И как се озовахте тук? Някакво заклинание ли използвахте?

Върху лицето на пратеницата се изписа странно изражение. Каджар можеше да се закълне, че жената орк се двоуми дали да му отговори. Почти очакваше Гарона да смени темата и затова остана безкрайно изненадан, когато тя започна да разказва:

— Наричаме нашия свят Дренор. Той е див и негостоприемнен, с непристъпни планини и безкрайни пустинаци. Растителността е рядка и уродлива, обезобразена от честите бури...

— И небето е червено — добави Каджар.

Тя го погледна изненадано.

— Нима си говорил с други орки? Не знаех, че хората вземат пленници.

— Не, имаше го в едно мое видение. Подобно на онова, на което стана свидетел при първата ни среща. Тогава видях орки за първи път. Спомням си, че ми се сториха безброй.

Гарона изсумтя:

— Явно твоите видения разкриват повече, отколкото желаеш да признаеш. Все пак си добил вярна представа. Орките са плодовити същества. Семействата с двајсетина деца са нещо съвсем обикновено. Това се дължи на факта, че мнозина умират, преди да са достигнали зрялост. Животът на Дренор е труден. Само най-силните и най-умните оцеляват...

Погледът ѝ се зарея в миналото, после орката се сепна и продължи:

— По онова време все още принадлежах към клана Сормрийвър. Бях вечният аутсайдер, винаги мразена и винаги в периферията... Но после дойде заповедта.

— Каква заповед?

— Наредиха ни да се готвим за поход. Бойци и пеони, мъжки и женски, на всички, годни да носят оръжие или сечива, беше заповядано да приготвят личните си вещи и да се насочат към Адския полуостров. Гул'дан и още неколцина могъщи вещици бяха издигнали огромен портал на това място. Портал, свързващ световите ни през тъканта на вселената. Приличаше на чудовищна арка, изсидана от камъни, ала през отвора ѝ не се виждаше пущинакът от другата страна... Вместо това вътре се преплитаха всички нюанси на мрака, подобно на пъстроцветни отражения от мазната повърхност на замърсено езеро.

— Хм... За пръв път чувам за такъв голям разлом в тъканта на вселената — промърмори Каджар.

— Наистина беше огромен. Не мога да ти обясня защо, но имам натрапчивото усещане, че този пробив не е дело на вещиците. Някой друг, много по-могъщ от всичко, което можех да си представя, беше създал портала, а на тях бе наредил само да се грижат прехвърлянето да протича гладко и бързо. — Гарона сви рамене. — Мнозина се страхуваха и не желаеха да влязат в дупката. Тогава вождовете започнаха да произнасят дълги речи, с които се опитваха да ни убедят, че от другата страна ни очаква свят на изобилието, обитаван от мекушави създания, готови да нахранят стоманата на мечовете ни. Ала въпреки това някои от клановете продължиха да се съпротивляват.

Пратеницата пое дълбоко дъх и продължи:

— Тогава Гул'дан побесня. Нареди да посекат непокорните за наизидание, а останалите принуди да преминат с остриета, опрени в гърбовете им... Аз бях в третата вълна, заедно с група пеони. Пазачите ни изблъскаха между огромните колони на портала и тогава се озовахме сред най-гъстия мрак, който можеш да си представиш... — при тези думи орката потрепери. — Наричат го Великата празнота, но има и други имена. Имах чувството, че падам цяла вечност, а после внезапно ме обгърна светлина и се оказах в нов и объркващ свят.

Каджар се обади:

— След обещанията за рай Черното бласто трябва да е било голямо разочарование за вас.

Гарона поклати глава:

— Беше шок. Помня, че се разтреперих от страх, когато очите ми съзряха враждебно-синьото небе и земята, покрита с гъста растителност, докдето стига погледът. Някои не успяха да го понесат и просто откачиха. Други пък решиха да се присъединят към клана Бърнинг Блейд и поведоха своя собствена битка под огненооранжевото знаме. — Тя поклати глава отново. — Страхувах се, но оцелях. Сетне открих, че нечистият ми произход има своите предимства. Него ден бях част от малък отряд, който нападна Медив от засада. Магьосникът избяга всички воители с едно щракване на пръстите, ала мен остави жива... И когато Гул'дан ме натовари със сегашната ми шпионска мисия, внезапно установих, че изпитвам затруднение да предам доверието на стареца.

— Значи това си имала предвид с този твой „проблем с лоялността“...

— Да. И за да предваря следващия ти въпрос — рече Гарона, — не, нямам представа колко от нашите воители са преминали през Великата празнота. Нито пък ми е известно откъде се е взел самият портал. Но ти, Каджар, можеш да откриеш всичко това.

Той примигна:

— Аз ли? Как?

— Чрез твоите видения. Изглежда ти се удава да призоваваш призраците на миналото. Предния път те наблюдавах внимателно. Тогава бяхме в Стормуинд, нали?

— Да. Сега поне разбираш ли, защо твърдах, че демонът от библиотеката не беше призрак? Видението трябва да има фон и да измества цялата реалност...

Гарона махна с ръка нетърпеливо.

— Но ти можеш да ни върнеш обратно до момента, в който е бил предизвикан разломът в пространството, нали? Така ще откриеш кой е довел орките в Азерот.

— Разбира се. — Най-сетне Каджар бе започнал да схваща. — И се обзалагам, че това е същият негодник, който пуска демоните на свобода! Сигурен съм, че двете неща са свързани! — Младежът

погледна Гарона с уважение. — Знаеш ли, досега не се бях замислял над това.

— Винаги можеш да разчиташ на мен за въпросите — кимна тя доволно. — Само се постарай да откриваш отговорите.

Отново се намираха в празната трапезария. Усърдният Мороуз беше помел защитния кръг, затова на Каджар му се наложи да го изрисува още веднъж. Направи очертанието с натрошен розов кварц, а после го повтори с аметист. Гарона остави факлата в стойката на стената и се присъедини към младежа в центъра на ограденото пространство.

— Предупреждавам те — рече чиракът, — че понякога не се получава.

— Ще се справиш. Вярвам в теб.

— Може би, но не е сигурно, че ще успея да извикам правилното видение — обясни младежът.

Извърши необходимите движения с ръце и произнесе съответните думи. Искаше му се поне сега, когато Гарона го гледа, нещата да се получат. Затаи дъх, освободи мистичната енергия от клетката на съзнанието си и извика:

— Покажи ми началото на пробива между Дренор и Азерот!

Нещо във въздуха се промени, може би самото му налягане. Навън беше нощ, ала небето, което се виждаше през прозореца, бе с цвета на засъхнала кръв. Няколко самотни звезди мъждукаха едва-едва през тежкия му покров.

Двамата с Гарона се бяха озовали в нечий покои. Подът бе застлан с нещавени кожи, а в огнището, заело центъра на помещението, тлееше жарава. По каменните стени висяха окачени най-разнообразни оръжия. Ниска платформа в ъгъла служеше за легло.

Внезапно съществото в постелите се размърда и скочи уплашено, сякаш се събуждаше от кошмар. Треперливата светлина на пламъците озари дивашкото, обветрено от хиляди битки лице на възрастен орк. Беше твърде грозен дори по стандартите на собствената си раса.

Гарона възкликна задавено:

— Гул’дан!

— Не може да те види — успокой я Каджар.

„Значи това е вещерът, изпратил ордата при нас...“ — помисли си младежът. Изглеждаше наистина ужасно. Всяко благоразумно оркче

би избягало с писъци при вида му.

Старият магьосник се уви в кожата си и проговори:

— Виждам те, нощно създание. Приближи се към мен, не се спотайвай!

Гарона сграбчи Каджар за рамото и младежът усети как острият нокти се впиват в плътта му. Обаче Гул'дан не говореше на тях; в този миг от сенките изплува друг призрак.

Беше висок и широкоплещест и стърчеше с цяла глава над чирака и пратеницата. Качулката на червения му плащ бе нахлупена и скриваше чертите на неговото лице сред гъсти сенки. Фигурата му беше полупрозрачна — явно непознатият също не принадлежеше към този свят. Ала Каджар забеляза нещо друго, което му се видя далеч по-странно — макар жаравата в огнището да бе единственият източник на светлина в помещението, новодошлият хвърляше две сенки. Едната — в посока, противоположна на пламъците, а другата — малко встрани, сякаш предизвикана от друг източник.

— Гул'дан — произнесе фантомът глухо. — Искam народа ти! Искam армията ти! Искam твоето могъщество!

— Кой си ти, злокобни призрако? — промълви Гул'дан разтреперано. — Призовах духовните си закрилници, обаче те не успяха да те прогонят... Събрах край себе си вещици, но те избягаха... Даже се помолих на мистичния си господар, ала дори той не можа да се справи... Обсебил си сънищата ми... Предизвикваш кошмарите ми... А ето, че сега оскверняваш и личните ми покои. Кой си ти?

— Страхуваш се, защото не разбираш моята природа — прокълнтя гласът на непознатия и Каджар почувства как настръхва, внезапно осенен от страшна догадка. — Виж моя свят и кажи сбогом на страховете си!

При тези думи фантомът оформи във въздуха кълбо, леко и чисто като сапунен мехур. Беше около метър широко и съдържаше в себе си жива картина на земя със синьо небе и зелени поля.

Призракът показваше Азерот.

Първата сфера бе последвана от втора и от трета... Огрени от слънцето златни жита. Тресащицата на Черното блато. Леденият север. Блестящите шпилове на Стормуинд. И една самотна кула, осветена от кристална лунна светлина. Каразан.

Последното кълбо се стопи по-бързо от останалите, разкривайки за миг мрачен декор на дъното на океана. Мисълта бе странна и Каджар я отхвърли бързо, ала сякаш за момент бе изпитал присъствието на нечие несравнимо могъщество. Дълбоко под морските вълни лежеше гробница, пулсираща от титанична енергия. Беше там за миг, а после изчезна.

— Събери съюзниците си — нареди непознатият. — Събери войните и селяните и ги подготви за пътуване през Великата празнота. Подготви ги добре, защото всичко това ще бъде твое, но първо трябва го заслужиш.

Гул'дан падна на колене и вдигна ръце към кървавите небеса:

— Ще сторя всичко, което ми заръча, Велики. Ала кой си ти, все пак?

Непознатият посегна към качулката, а Каджар сведе очи. Вече знаеше какво ще види. Познатото набръчкано лице. Сключените посивели вежди. Зелените очи, в които блести познание и стаена заплаха.

Застанала край него, Гарона възкликна за пореден път.

— Аз съм Пазителят — изрече Медив — и ще проправам път за теб. А после цикълът ще бъде разрушен и аз ще бъда свободен.

[1] Б.р. — Разликата между шаманите и вещерите (warlocks) личи добре от следния цитат („Повелителят на клановете“, Кристи Голдън):

— Нима има разлика между магиите? Не са ли те едни и същи? — попита Трал.

— Не съвсем — отвърна Гром, — макар понякога резултатът да е еднакъв. Например, ако шаманът призове гръмотевица върху враговете си, те ще бъдат изпепелени. Същото ще стане и когато магьосникът изсипе адски огън срещу своите неприятели.

— Значи магията е еднаква.

— Не е, защото гръмотевицата е естествено природно явление и шаманът я призовава чрез молба. А за

адския огън магьосникът сключва сделка с демоните, при която заплаща с частица от себе си.

↑

[2] Black Tooth Grin (англ.) — от black (черен), tooth (зъб) и grin (широка усмивка, ухилване). — Б.пр. ↑

[3] Burning Blade (англ.) — от burning (горящ) и blade (острие). — Б.пр. ↑

ТРИНАДЕСЕТ

ВТОРАТА СЯНКА

Не! — извика Каджар и видението изчезна отведнъж. Отново бяха сами в трапезарията и стояха в центъра на изрисувания кръг. Младежът падна на колене. Зад него прозвуча задавеният глас на Гарона:

— Старецът! Невъзможно...

— Напротив — промълви чиракът на предателя. Имаше чувството, че в стомаха му се извиват змии. Умът му се бореше отчаяно срещу настъпващото просветление, обаче знаеше, че е неизбежно.

— Трябва да е някаква грешка — настоя Гарона мрачно. — Не си уцелил правилното видение. Нали разправяше, че се случвало често...

— Не е същото — поклати глава младежът. — Понякога се случва да не намериш онова, което търсиш, ала виденията показват само истината.

— Дали пък не беше някаква илюзия? — предположи полуорката. — Маскарад, целящ да заблуди любопитните шпиони?

— Не. Сега вече всичко се подрежда — в гласа на Каджар се долавяше униние. — Най-сетне разбрах защо защитните заклинания бяха непокътнати след нападението на демона. Призовал го е от самата кула.

Но пратеницата на Гул'дан продължаваше да се съмнява:

— Сигурно е било някакъв магически трик. Фантомът не приличаше особено на Медив.

— Беше той — заяви младежът и се изправи. — Познавам гласа на учителя.

— Обаче изражението не беше неговото. Жестовете, мимиките... Сякаш някой бе надянал лицето му като маска.

Каджар я погледна. Гласът ѝ трепереше, а очите ѝ бяха изпълнени със сълзи. Личеше си, че отчаяно желае да повярва на своята измислица.

За бога, на него самия му се искаше да е сбъркал...

— Може пък наистина да е било някакъв номер. Сигурно се е опитвал да примами онзи орк в нашия свят...

Сега беше ред на Гарона да поклати глава:

— Не. Гул'дан е тук. Дойде заедно с нас. — Орката въздъхна. — Сигурно си прав. Видението е било частица от миналото. Моментът на първата им среща. И все пак не мога да си обясня какъв интерес има Медив от това да докара орките в Азерот?

— Не зная, но това поне обяснява защо не прави нищо, за да ги възпре.

Каджар тръсна глава. Толкова много необясними факти започваха да придобиват смисъл. Внезапните изчезвания на магьосника. Липсата на интерес към все по-голямата активност на орките напоследък. Дори това, че бе позволил на Гарона да се разхожда свободно из замъка.

Младежът изгледа пратеницата, чудейки се до каква ли степен е замесена в този заговор. Изглеждаше искрено изненадана от неочакваното им откритие и все пак му беше трудно да повярва, че е проста пионка в играта, която бе повел магьосникът.

— Трябва да разберем защо е бил там — рече Каджар накрая. — И какво точно е искал да постигне. Независимо от всичко, той си остава Пазителят. Не бива да го съдим въз основа на едно-единствено видение.

Жената кимна несигурно:

— И какво предлагаш? Просто да отидем и да го попитаме?

Младежът понечи да отговори, но в този миг откъм коридора се чу глас:

— Каква е тази врява?

На вратата се появи самият Медив.

Чиракът се втренчи в него. Опита се да открие някаква разлика в лицето му. В гласа. Дори в походката. Нещо, което да го издаде.

Но нямаше абсолютно нищо. Беше просто Медив.

— Какво сте намислили, деца? — Веждите на магьосника бяха повдигнати въпросително.

Гарона се окопоти първа и отвърна:

— Вашият чирак тъкмо ми показваше едно заклинание, което е научил наскоро.

Въпреки всичките ѝ усилия, гласът на полуорката трепереше.

Медив изсумтя:

— Пак ли някое от твоите видения, млади доверенико? И бездруго си ги имаме в излишък. Хайде, излизайте от там, че ни чака работа.

Каджар понечи да се подчини на познатия глас, ала Гарона го хвана за ръката и изсъска:

— Виж сенките!

Младежът примигна и се вгледа внимателно в магьосника. Беше си все така широкоплещест и висок, въпреки годините. Носеше обичайната си червена мантия със сребърните бродерии. Върху лицето му беше изписано нетърпение.

Ала зад него се проточваха две сенки. Едната бе в посока, противоположна на факлата, но другата, също толкова черна и заплашителна, беше под съвсем различен ъгъл.

Колебанието на Каджар започна да изнервя учителя му.

— Какво има, млади доверенико? Да не са ти поникнали корени?

— Трябва да почистим тук — излъга младежът със свито сърце.

— Не искаме Мороуз да се преуморява. Ще ви настигнем ей сега...

— Колко пъти да ти обяснявам, че чираците не спорят с учителя си? Тръгвай веднага!

Никой не помръдна. Гарона попита:

— Защо не влезе в стаята, магьоснико?

„Защо, наистина?“ — запита се Каджар и после, подобно на светкавица, пронизваща мрака, внезапното просветление го осени.

Все пак реши да направи една последна проверка:

— Мога ли да ви попитам нещо, учителю?

— Казвай каквото си наумил и да приключваме с тези глупости — изръмжа магьосникът.

— Защо посещавахте сънищата на вещера Гул’дан? — Чиракът почувства как струйките пот се стичат по гърба му. — Защо показате на орките как да проникнат в нашия свят?

Пронизващият поглед на Медив се премести върху Гарона:

— Не очаквах, че Гул’дан ще сподели подобно нещо с теб. Нямах впечатлението, че е толкова глупав...

— Не ми го каза той. Току-що го научих.

Медив се намръщи:

— Както и да е. А сега излезте оттам. И двамата.

— Защо доведохте орките в Азерот? — попита Каджар почти умолително.

— Не е твоя работа, дете. Излез оттам! Веднага! — лицето на Медив се изкриви от ярост.

— Не, сър, няма — възрази младежът и думите му прозвучаха като удари с кама: — Не ви вярвам достатъчно, при цялото ми уважение към вас.

Магьосникът побесня.

— Сега ще ти дам да се разбереш, нахално пале такова... — рече той и пристъпи в помещението.

Моментално се издигнаха искри, които го окъпаха в ярка светлина. Медив политна назад, вдигна ръце, за да се предпази, и измърмори някакво проклятие.

— Това пък какво беше? — възкликна Гарона.

— Двойният кръг на защитата — обясни Каджар. — Целта му е да предпазва заклинателя от демоните, които понякога съпътстват неговата работа. По-интересното е, че магьосникът не може да го пресече.

— Но защо? Нали предназначението на защитата е да предпазва единствено от демони? Освен, ако... — Тя погледна Каджар ужасено: — Втората сянка! Ще го удържи ли кръгът?

Чиракът си спомни сламката, паднала напъряко през защитните линии в Стормуинд, и поклати глава. После извика на мага:

— Така ли постъпихте с Хуглар и Хугарин, учителю? С Гузба и останалите?

— В сравнение с теб те бяха твърде далеч от истината, дете мое — отвърна окъпаният в светлина Медив. — Но с тях внимавах... — Магьосникът изръмжа, вбесен от поредния неуспех да преодолее защитното заклинание. — А на теб прощавах любопитството, присъщо на младостта, тъй като смятах, че лоялността все още означава нещо в този свят...

Защитата загоря още по-ярко, когато Медив навлезе в нея за пореден път. Младежът можеше да види как жилавите нишки на магическото поле се нажежават около протегнатите пръсти на магьосника. Явно искрите бяха подпалили брадата му, защото над неговото чело се изви дим, подобен на двойка рога.

Каджар потрепери, внезапно осъзнал, че това не е просто пушек, а друг образ, наложен върху лицето на учителя му. Образ, принадлежащ на втората сянка.

— Ще успее ли да премине? — прошепна Гарона.

Младежът изскърца със зъби.

— Той е Пазител на Тирисфал. Може да направи каквото си поиска. Просто му трябва малко време.

— Как ще се измъкнем оттук?

— Единственият път навън минава край него.

— Взриви някоя стена! Създай нов проход! — орката беше започнала да се паникьосва.

Каджар огледа дебелиите каменни стени на кулата и поклати глава.

— Поне опитай!

— Ще пробвам нещо друго — отвърна младежът.

Помъчи се да се успокои и започна да концентрира магията около себе си. Извърши същите движения, които бе направил няколко минути по-рано, произнесе думите, отдавна забравени от всеки смъртен, и когато най-сетне енергията на заклинанието се събра в една-единствена нажежена точка, заповяда:

— Покажи ми някой, който и преди се е борил със звяра пред нас!

За момент двамата изгубиха ориентация. Каджар вече си мислеше, че заклинанието не е проработило и вместо това ги е прехвърлило в обсерваторията на върха на кулата, когато забеляза, че навън е нощ. Чу се властен, гневен женски глас:

— Как смееш да удряш собствената си майка?!

Лицето на Игуен бе пламнало от ярост.

Магьосницата стоеше в единия край на обсерваторията, а синът ѝ — в другия. Беше онзи Медив, когото младежът познаваше отпреди: висок, горд и явно разтревожен. Двамата не обръщаха никакво внимание на Каджар и Гарона.

Изведнъж чиракът си даде сметка, че Медив от настоящето също присъства, застанал на няколко крачки от тях. Личеше, че е силно заинтригуван от видението.

— Но, майко, помислих си, че губиш контрол... — рече Медив от миналото.

— И реши, че една мистична мълния ще ми върне здравия разум? — изсъска Пазителката. Каджар забеляза, че вече изглежда много по-стара. Русата ѝ коса беше побеляла, а покрай очите и устата ѝ имаше дълбоки бръчки. Независимо от това присъствието ѝ можеше да бъде разпознато безпогрешно. — Е? — настоя тя. — Отговори на въпроса ми!

— Майко, просто не виждаш нещата в правилната светлина...

— Отговаряй! — настоя Игуен. — Защо доведе орките в Азерот?

— Нищо чудно, че старецът се нервирал толкова, когато го попита същото... — обади се Гарона. Каджар ѝ изшътка, без да сваля очи от настоящия Медив. Магьосникът бе престанал да атакува защитния кръг и наблюдаваше сцената потресен.

— Майко? — промълви сегашният Пазител. Приличаше на човек, който се е изгубил внезапно.

— *Нямаш* отговор, нали? — продължаваше да беснее Игуен. — Нима си мислиш, че това е някаква игричка? Поредното предизвикателство, с което да се забавляват Лотар и Лейн? Могъществото на Тирисфал не е игра, дете! Дочух, че нападенията край Черното блато са зачестили напоследък. Някой новак би могъл да не разпознае твореца на портала, откъдето излизат орките, но не си мисли, че родната ти майка яде домати с колците! Отново те питам, дете, какво си мислиш, че правиш?

Гневния тон на старицата накара Каджар да се свие неволно. Вече очакваше Медив от миналото да избяга от стаята посрамен, но вместо това магьосникът се изсмя.

— Нима те забавляват моите обвинения? — изплющя гласът на Игуен.

— Не. — Зъбите на мага проблеснаха в хищна усмивка. — Забавна ми е твоята глупост.

Младежът видя как настоящият Пазител трепва от собствените си думи.

— Как смееш! — кресна Игуен и вдигна ръка. От дланта ѝ изригна нажежен до бяло лъч, ала младият Медив го отклони с небрежно движение на пръстите.

— Смея, майко — заяви призракът от миналото, — защото мога да си го позволя. Благодарение на могъществото, с което си ме

надарила още при самото ми зачеване. Могъщество, за което никога не съм те молил!

Магьосникът изписа сложна руна във въздуха и цялата обсерватория се обля в синкава светлина. Изтреця могъща мълния, която порази Игуен право в гърдите. Пазителката просто попи енергията, но Каджар забеляза, че ѝ се наложи да отстъпи няколко крачки назад.

— Но *защо*? — просъска старицата. — Защо пусна орките в Азерот? Не виждам никакъв смисъл... Излагаш целия свят на опасност! Докъде води всичко това?

— До прекъсване на цикъла, разбира се — отвърна младият Медив. — До разруха на прекрасно смазания часовников механизъм, който си ми завещала. До края на пиесата, в която си ме осъдила да играя безсмислена, пък макар и централна роля...

Магьосникът от настоящето бе паднал на колене и наблюдаваше позорната сцена. Устата му несъзнателно повтаряше думите, които изричаше неговото „аз“ от миналото.

Гарона дръпна Каджар за ръкава и младежът кимна неохотно. Двамата напуснаха центъра на защитния кръг и тръгнаха да заобикалят мага, като се стремяха да стоят колкото се може по-далече от него.

Игуен все още не се беше отказала от опитите си да вразуми своя син:

— Но рискът, който поемаш, дете мое...

— Риск? — засмя се Медив. — За мен не съществува никакъв риск. Не и с цялото могъщество на Тирисфал зад гърба ми.

— Синко, играеш си със сили, които надминават твоите възможности — прошепна старицата. Каджар и Гарона бяха успели да стигнат съвсем близо до вратата. Медив от настоящето не ги забелязваше, погълнат изцяло от видението.

— Вземам пример от теб, майко — отвърна иронично магьосникът от миналото. — Черпя вдъхновение от твоя легендарен опит да премериш сили със самия господар на демоните.

Бегълците се бяха озовали зад коленичилиия Медив и полуорката посегна към ножа си. Каджар я хвана за ръката и поклати глава. Двамата се плъзнаха безшумно зад гърба на сегашния Пазител. В очите на възрастния мъж се виждаха напирещи сълзи.

— Ами ако тези орки все пак успеят да надделеят? — попита Игуен. — Те почитат мрачните богове и сенките. Защо искаш да дадеш Азерот точно на тях?

— Когато успеят да надделеят — подчерта Медив от миналото, — ще ме направят свой водач. За разлика от останалата жалка част от човечеството, те знаят как да боготворят силата. А благодарение на теб, аз съм най-могъщият магьосник, стъпвал някога по тази земя. И смятам да разчупя оковите, които си ми поставила.

В света на видението настъпи мълчание, което накара Каджар и Гарона да замръзнат, затаили дъх. Опасявах се, че настоящият Медив може да се отърси от своя унес и да забележи бягството им.

Обаче Игуен, дори през дългите години, които ги делиха, продължаваше да задържа вниманието му:

— Ти не си мой син!

Сегашният Пазител скри лицето си в шепи и заплака.

— Не, никога не съм бил твой син в истинския смисъл на думата — рече безмилостно младият Медив и се засмя. Каджар беше чувал този ехтящ и гръмогласен смях и преди, когато двамата пред него се бяха срещнали за последен път сред заснежените степи на севера.

Игуен изглежда ужасено изчадието пред себе си.

— Сарджерас!? — разпозна го тя най-сетне. — Но аз те погубих!

— Погуби само тялото ми, вещице! — изсмя се още един път Медив и младежът съвсем ясно видя как образът на съществото вътре в него започна да взема превес над истинския магьосник: демон от сенки и пламък, с брада от огън и огромни, абаносовочерни рога. — Съвсем незначителна победа над тленното... Наистина, заключи тялото ми в оная гробница на дъното на морето за вечни времена, но аз така или иначе бях склонен да направя подобна жертва в замяна на нещо далеч по-ценно.

Игуен несъзнателно притисна ръка към корема си.

— Да, скъпа „майко“ — продължи да издевателства Медив. Пламъците вече изригнаха открито от неговата брада, а рогата се очертаваха съвсем ясно над челото му през виещия се дим. Сега магьосникът бе едновременно и Медив, и Сарджерас. — Скрих се в утробата ти и навлязох в самата тъкан на нероденото ти дете. Като рак, като злокачествено образуване, за което така и не успя да разбереш.

Беше невъзможно да те убия и твърде малко вероятно да успея да те съблазня. Ето защо се превъплътих в твоя наследник.

Игуен изруга грозно и вдигна ръце. Гневът ѝ се изля в думи, недокосвали човешки език. Във въздуха се изви гръбнакът на пъстроцветна мълния, която порази Медив/Сарджерас право в гърдите.

Призракът от миналото отстъпи назад, после вдигна ръка и улови цялата енергия на удара. В помещението се разнесе миризмата на печено човешко месо. Медив/Сарджерас мигом изтъка свое собствено заклинание и запокити Игуен през стаята.

— Не мога да те убия, майко — отсече демонът. — Частица от мен все още милее за теб... Но ще те пречупя! Ще те пречупя и ще те прогоня толкова далеч, че докато се възстановиш и успееш да се върнеш тук, всичко, цялата земя ще бъде моя. Земята и могъществото на Тирисфал!

От гърлото на сегашния Пазител се изтръгна воят на погубена душа, пищяща към небесата за опрощение, което обаче никога няма да я застигне.

— Наш ред е. — Гарона дръпна Каджар за мантията. — Да се измъкваме, преди да е успял да ни попречи!

Младежът се поколеба за миг, но я последва към стълбището.

Втурнаха се надолу, като вземаха по три стъпала наведнъж. Едва не се сблъскаха с Мороуз.

— Изглеждате развълнувани — отбеляза той спокойно. — Проблем ли има?

Гарона го подмина безмълвно и продължи да слиза, обаче Каджар го сграбчи за ръкава и изрече на един дъх:

— Учителят се е побъркал!

— Повече от обичайното? — осведоми се икономът.

— Не се шегувам — отвърна младежът. Внезапно му хрумна перфектен план: — В теб ли е свирката за призоваване на грифони?

Прислужникът извади инкрустираната с руни вещ от джоба си:

— Искате ли аз да ги повикам?

— Остави на мен — отсече младежът и грабна свирката от ръката му. — Медив ще тръгне след нас, ала по-добре и ти да се спасяваш. Вземи готвачката и бягайте колкото ви държат краката!

С тези думи Каджар хукна надолу след Гарона.

— Да бягаме? — запита се Мороуз. — Но къде?

ЧЕТИРИНАДЕСЕТ БЯГСТВО

Бяха изминали само няколко километра, когато грифонът започна да се държи странно.

На отчаяния повик на Каджар се беше отзовало едно-единствено животно и при това го бяха оседлали с мъка заради огромния му страх от Гарона. Само неимоверните усилия на Каджар и желязната му воля караха грифона да понася присъствието й.

Дълго след като бяха напуснали хълмистия район около кулата бегълците продължаваха да чуват проклятията и крясъците на Медив. Когато се отдалечиха достатъчно, Каджар накара животното да завие към Стормуинд и безмилостно заби пети в хълбоците му. Известно време поддържаха добра скорост, но внезапно грифонът започна да се съпротивлява, да дърпа юздите и да прави опити да се обърне назад към планините. Младежът се помъчи да го усмири, ала с всеки изминал миг звярът ставаше все по-неспокоен.

— Какво му има? — попита Гарона.

— Медив го призовава — обясни чиракът. — Иска да ни върне обратно в Каразан.

Известно време младежът и грифонът водиха безмълвна борба. Каджар дори опита да подмами животното със свирката, но накрая се принуди да признае своето поражение. Спусна звяра над едно голо възвишение и се плъзна от гърба му веднага щом Гарона успя да скочи на земята. Освободен, грифонът размаха могъщите си криле и отлетя в посоката, от която бяха дошли.

— Мислиш ли, че старецът ще ни преследва? — попита полуорката.

— Не знам, но не ми се ще да оставам тук, за да проверя.

Младежът пое напред и се отправи на север към Стормуинд. През по-голямата част от нощта двамата се препъваха по дерета и мочурища, докато накрая не попаднаха на прашна пътека, която следваше приблизително избраната от тях посока. Медив така и не се

появи и малко преди да настъпи утрото уморените бегълци си позволиха кратка почивка под едно грамадно кедрово дърво.

През целия следващ ден не видяха жива душа по пътя си. Тук-там попадаха на изгорени до основите къщи и на прясно изкопани гробове. Преобърнатите и разграбени каруци бяха обичайна гледка. На места се виждаха и големи купчини пепел. Гарона обясни небрежно, че по този начин орките се справяли с мъртъвците си.

Често съзираха изкормени трупове и оглозгани скелети от добитък край останките на някоя ферма. В продължение на часове подминаха мълчаливо развалините на десетки чифлици, които доскоро бяха процъфтявали. Накрая Каджар не издържа и рече:

— Вашите войски си вършат добре работата...

— Гордостта не им позволява друго — обясни мрачно Гарона.

— Гордост? — не повярва на ушите си младежът. — Каква гордост има в това да твориш разруха? В обирите и грабежите? Нито една човешка армия не би си позволила да изгаря всичко по пътя си и безпричинно да избива животните!

Тя поклати глава:

— Такъв е начинът, по който орките водят война. Не оставят и камък върху камък, ако има дори най-малка вероятност врагът да се възползва. Щом не могат да използват заграбеното, значи трябва да го подпалят. У дома граничните земи между владенията на отделните кланове често приличаха на пустини, понеже всяка страна се стремеше да унищожи ресурсите на съседа си.

Каджар извика разгорещено:

— Това не са ресурси! Това са животи! Някога тези райони бяха истински рай, с натежали от жито поля и пълни с дивеч гори. А сега бродим през пустош! Виж само! Може ли след нещо такова да има мир между орките и хората?

Гарона предпочете да замълчи.

През останалата част от деня вървяха мълчаливо, а на здрачаване решиха да лагеруват сред развалините на някакъв хан. Спаха в отделни стаи: той — в някогашното общо помещение, а тя — близо до кухнята. Нито един от двамата не предложи да останат заедно.

Каджар се събуди още призори от къркоренето на червата си. Бяха напуснали кулата съвсем набързо и практически имаха само

дрехите на гърбовете си. През изминалия ден бяха яли само горски плодове и корени.

Младежът се измъкна от влажната слама, в която бе прекарал нощта, и раздвижи изтръпналите си крайници. От доста дълго време не беше лагерувал на открито и определено не се чувстваше в добра форма. Страхът, който бе преживял през изминалия ден, беше изчезнал и момъкът започна да се чуди какъв да бъде следващият му ход.

Бяха се разбрали да поемат към Стормуинд, но как, по дяволите, щеше да вкара вътре Гарона? Може би трябваше да я дегизира? Дори не беше сигурен, че иска да я вземе със себе си в столицата на крал Лейн. Вероятно за нея щеше да бъде по-добре да се присъедини отново към Гул'дан и клана Стормрийвър.

Нещо прошумоля откъм рухналата част на постройката. Навярно Гарона, помисли си младежът. Сигурно тършуваше за някаква храна. Досега не се беше оплаквала, но Каджар подозираше, че оркските воители се нуждаят от огромни количества ядене, за да поддържат своята форма.

Младият магьосник махна паяжините от косата си и се наведе през един прозорец, за да я попита дали е останало нещо в кухнята. И замръзна при вида на огромната двуостра брадва, която блестеше под ранните утринни лъчи току до носа му.

Изад зловещия топор го наблюдаваше едър зеленикав орк. Истински орк. Досега просто не бе съзнавал доколко е свикнал с почти човешките черти на Гарона. Грозното лице с тежка челюст и огромни щръкнали бивни го накара да изгуби дар слово.

Оркът изръмжа:

— Койсти?

Каджар вдигна бавно ръце, като съсредоточаваше в ума си магическа енергия за едно съвсем просто заклинание, което да повали чудовището по гръб и да им позволи да избягат.

Освен ако самата Гарона не го бе довела тук, хрумна му изведнъж.

Младежът се поколеба. После чу как някой се промъква зад гърба му, ала не се обърна, тъй като нещо тежко и хладно докосна врата му.

Така или иначе планът му нямаше големи шансове. Нападателят щяха да се изсипят в стаята му, преди още да е мигнал. Забеляза, че

носят зелени ленти на ръцете си. Кланът Блийдинг Холоу, намеси се паметта му услужливо. Младежът трепна. Първият орк, онзи с двуострата секира, направи същото.

— Кдестинштатъ? — попита воинът. — Кдесгискрил?

— Какво? — Младият магьосник се зачуди дали не може да разбере какво му говорят заради кошмарното произношение на орка или заради пищящите си уши.

— Нищатъ ти — каза воинът малко по-бавно. — Разнитему там работи. Нищу немъш. Кде сги турил?

Младежът отговори, без да се замисля:

— Не нося нищо със себе си.

Оркът подуши въздуха.

— Тогавъ умреш! — Воинът вдигна брадвата.

— Не! — извика Гарона. Изглеждаше така, сякаш е прекарала отвратителна нощ, но на колана ѝ висяха два мъртви заека. Явно беше ходила на лов. Каджар се почувства засрамен от това, че се бе съмнявал в нея.

— Махайсь, полупуроду! — отсече оркът. — Неей твойъ работъ!

— Опитваш се да убиеш моя собственост, следователно е моя работа — подчерта спокойно тя.

„Собственост?“ — помисли си Каджар, но не каза нищо.

— Соб’твеност? — изфъфли оркът, сякаш прочел мислите му. — Ква си ти ма, тъ соб’твеност ша имъш?

— Аз съм Гарона Халфоркен^[1] — кресна тя. — Служа на Гул’дан, вожд на клана Стормрийвър. Само пипни с пръст моята собственост и ще трябва да се разправяш лично с него!

Оркът изсумтя:

— Стормрийвър? Хъ! Чувъм, чи вий сти слабу племи и вещерът върти ви нъ малкиъ си пръс!

Гарона го изгледа безизразно.

— А пък аз чувам, че Блийдинг Холоу са страхливци и са изоставили Туайлайтс Хамър при атаката срещу Стормуинд. Затова и двата клана били отблъснати. Чувам, че хората са ви наврели в кучи гъз. Вярно ли е?

— Туй немъ нищу общу — оправда се оркът. — Имъхъ куне.

— Може би аз... — намеси се Каджар.

— Долу, робе! — изкрещя Гарона и го зашлеви тежко през лицето, принуждавайки го да седне на земята. — Ще говориш само когато ти е наредено!

Оркът се възползва от нейното разсейване и прекрачи през прозореца, ала веднага щом свърши с Каджар, младата жена се обърна и насочи камата си към гърлото на воина. Останалите орки отстъпиха.

— Какво ще кажеш да обсъдим правото ми на собственост? — произнесе тя с леден глас, притискайки острието към дебелия врат на орка. — Тук и сега?

За момент се възцари тишина. Воинът я измери от глава до пети, после погледна проснатия на земята Каджар и отново обърна очи към нея. Изпръхтя и каза:

— Нъмери си некой, дету тии пу силити, полупуроду!

След това ѝ обърна гръб и се отдалечи. Спътниците му започнаха да се измъкват през вратата на общото помещение.

Един от тях го попита:

— Закво ѝ е притребъл чувек зъ роб?

Водачът на орките отговори нещо, което Каджар не успя да разбере. Тогава първият извика:

— Тва е *отвратителну*!

Младежът опита да стане, но Гарона му направи знак да лежи. Той се подчини неохотно. Полуорката отиде до прозореца и погледна навън.

— Мисля, че си отидоха. Опасявах се, че оня може да реши да се върне, за да си възстанови самочувствието. Така или иначе някой от подчинените му ще го предизвика на двубой довечера.

Каджар докосна бузата си:

— Добре съм, но благодаря, че попита.

Гарона поклати глава:

— Бледолик идиот. Ако не те бях повалила, оня щеше да те заколи. И после щеше да ми поиска обяснение, задето не те държа изкъсо.

Младежът въздъхна:

— Съжалявам, права си.

— Разбира се, че съм права — отговори жената рязко. — Оставили са те жив само защото са смятали, че си скрил вещите си някъде из хана.

— А трябваше ли да ме удряш чак толкова силно?

— За да ги убедя ли? Не, но ми достави удоволствие. — Орката му подхвърли зайците. — Ето. Одери ги и кипни малко вода. Мисля, че видях някакъв казан в кухнята.

— Въпреки всичко, което наговори на приятелите си, аз не съм ти роб! — възмути се Каджар.

Тя се изкиска:

— Разбира се, че не си. Но аз хванах закуската, така че трябва да я сготвиш ти!

Закуската се състоеше от заешка яхния с картофи и някакви зеленчуци, които изрови от градинката зад хана. Добави и шепата гъби, които Гарона бе набрала из пущинака. Разбира се, първо ги провери с едно малко заклинание и установи, че не са отровни.

След като хапнаха до насита, двамата бегълци потеглиха отново на път. И през този ден общата картина на разрушения и смърт не се промени — горите бяха зловещо тихи, а от опожарените поля се носеха талази задушлив дим.

Към обяд излязоха на широко сечище и още веднъж се натъкнаха на воители от клана Блийдинг Холоу. Този път обаче орките бяха мъртви. Трупите им лежаха около руините на една стражева кула. Нещо огромно, тежко и остро беше разкъсало броните им по гърба. Неколцина бяха загубили главите си.

Гарона започна да подбира запазени части от екипировката им. Каджар огледа хоризонта.

— Няма ли да ми помогнеш? — извика тя.

— Само минутка. Искam да се уверя, че каквото и тежко заболяване да е покосило нашите приятелчета, няма да се върне и да погне и нас.

Полуорката огледа сечището на свой ред, после вдигна очи и към небето. Над главите им нямаше нищо, освен ниски перести облачета.

— Е? — попита Гарона. — Не забелязвам нищо.

— Същото са си казвали и орките, а после е станало твърде късно — отвърна Каджар и се присъедини към нея. — Удариха са ги в гръб, докато са бягали. Нападателяте им са били доста по-бързи. — Той посочи следите от копита в праха. — Нашата кавалерия.

Жената кимна.

— Значи се приближаваме към крепостта. Събирай всичко, което намериш. Ще използваме порционите им. И си намери някакво оръжие. Поне нож.

Каджар се прокашля:

— Мислех си...

Гарона се изсмя от сърце:

— Чудя се колко ли катастрофи са започвали именно с тези думи.

Младежът се престори, че не я е чул.

— Намираме се в район, където обикалят наши патрули. Не ми се вярва Медив да ни следи. Може би ще бъде по-добре, ако се разделим.

— Вече го обмислих — подхвърли тя, докато тършуваше из някаква торба. Извади отвътре малък платнен пакет. Оказа се, че в него има кремък, огниво и мускал с мазна течност. — Принадлежности за палене на огън — обясни Гарона. — Орките обожават огъня.

— Значи и ти смяташ, че трябва да се разделим?

— Не. Само казах, че съм го обмисляла. Проблемът е, че прекосяваме ничия територия. Може да стане така, че веднага след като се разделим, ти да попаднеш на оркски патрул, а аз — на човешки. Имаме по-голям шанс да оцелеем, ако останем заедно. Старата тактика с господаря и неговия роб...

— Пленник — поправи я Каджар. — Хората нямат роби.

— Разбира се, че имате, просто ги наричате по друг начин. Така че предлагам да останем заедно.

— И това е всичко? — попита той.

— Горе-долу. Като оставим настрана факта, че не съм докладвала на Гул'дан. Ако попаднем на него, ще трябва да го убедя, че съм била затворник в Каразан и че е трябвало да прояви повече мъдрост и да не изпраща един от най-верните си привърженици право в капана.

— Нима мислиш, че ще ти повярва?

— Да кажем, че и аз се съмнявам — сви рамене тя. — Ето ти още една причина да остана с теб.

— Би могла да спечелиш много с информацията, която имаш — подхвърли той.

Тя кимна.

— Да. Стига преди това някой да не прокара бравата си през мозъка ми. Благодаря, но за момента предпочитам да си опитам късмета с бледоликите. А сега трябва да се погрижа за още нещо.

— Какво е то?

— Трябва да събера труповете на едно място, да натрупам клони върху тях и да ги поля с нещо запалимо. Това е най-малкото, което мога да направя за бедните несретници.

Каджар се намръщи:

— Ако конниците са наблизо, димът от кладата ще ги докара начаса.

— Зная — отвърна Гарона, докато оглеждаше останките от орския патрул, — но просто съм длъжна да постъпя както подобава. Ако бяхме открили човешки воители, избити от засада, нямаше ли и ти да искаш да ги погребеш?

Каджар поклати глава, ала престана да възразява. Отиде при най-отдалечения труп и го помъкна към стражевата кула. Приключиха за по-малко от час.

— Хайде да се махаме оттук — рече младежът, докато жената орк наблюдаваше мълчаливо погребалната мола. — Димът може да привлече насам и някоя мила компания орки, решили да уважат прощалното ни парти. Предпочитам нещата да се подредят така, че да обяснявам кои сме на някой човешки патрул, вместо да се изправям срещу настръхнала група от побеснели зеленокожи.

Гарона кимна мрачно. Загърнати в новите си плащове, двамата изоставиха пламтящата стражева кула и поеха отново на север.

Войнишкият порцион на орките се оказа гадна смес от петмез, ядки и нещо, за което Каджар можеше да се закълне, че е сварен плъх. Въпреки отвратителния си вкус обаче, храната беше питателна и след като похапнаха, двамата бегълци се почувстваха достатъчно силни, за да поддържат добра скорост.

Него ден вървяха през обширни плодородни полета, ала и тук замята беше също толкова обезлюдена. На няколко пъти се натъкнаха на орски погребални моли и на братски могили, бележещи местата, където бяха погребани воители от Азерот.

Откритият терен имаше този недостатък, че макар да виждаха вражеските патрули отдалече, младият магьосник и спътницата му също се излагаха на опасността да бъдат забелязани. Затова избягваха пътищата и се движеха напърно, пробивайки си път през шубраците и оградите на чифлиците.

Тъкмо бяха стигнали една почти непокътната от войната ферма, когато забелязаха малка оркиска армия, движеща се по билото на отсрещния хълм. Двамата бегълци се притаиха сред ниските стопански постройки и се заеха да оглеждат редиците на нашествениците. Освен обикновените пехотинци, Каджар забеляза сред тях и ездаци на вълци, както и катапулти, обкичени с очарователна украса, състояща се от човешки черепи и изрязани от кост фигурки на дракони.

Застаналата наблизко Гарона изсумтя презрително:

— Идиоти!

Каджар я изгледа въпросително.

— Едва ли могат да се разкрият повече пред очите на съгледвачите — обясни тя. — Щом ние можем да ги видим, какво остава за бледоликите... Тази групичка явно си няма друга работа, освен да обикаля провинцията, търсейки поредното сражение. Или достойната си смърт...

— Май не си много благоразположена към своите сънародници.

— В момента не съм благоразположена към никого — отвърна Гарона кисело. — Орките ме презират, както можа да се убедиш и сам, а хората с готовност биха ме убили, без да се тормозят с излишни въпроси, като смесената ми кръв, например. И единственият човек, на когото имах доверие, се оказа демон.

— Е, оставам аз — предложи услугите си Каджар, като се опитваше да прикрие колко е обиден от нейните думи.

Младата жена трепна.

— Прав си, оставах ти... Наистина ти имам доверие, Каджар, ала не мога да ти опиша колко съм разочарована от стареца. Смятах, че той ще се окаже по-различен. Могъщ, важен и изпълнен с желание да преговаря. И най-вече — непредубеден. Обаче съм се заблуждавала. Той просто е поредният умопобъркан на тема власт. Явно ми е писано цял живот да съм пионка в игрите на разни лунатици. Как се изрази Медив? Актьор, играещ безсмислена роля в безсмислена пиеса?

— Твоята роля — възрази Каджар — е такава, каквато сама избереш. Сигурен съм, че Медив имаше предвид точно това.

— Мислиш ли, че беше на себе си, когато го каза? — попита тя.

Младежът сви рамене.

— Поне толкова, колкото е обичайно за него... Все пак ми се струва, че на теб също ти се ще да повярваш в пречистващата сила на тези думи.

— Да... — провлачи Гарона. — Всичко беше толкова просто, когато работех за Гул'дан. А сега вече не знам кой е прав и кой греши... Кой е моят народ? Завиждам ти, Каджар. Ти поне нямаш проблеми с лоялността...

Младият магьосник замълча и се вгледа в сгъстяващия се мрак. Някъде там, зад хоризонта, оркската армия се беше натъкнала на своя враг. До ушите им достигна далечният екот на бойни барабани и после над полето се разля заревото на битката.

Изминаха още няколко дни. Неотдавна бяха навлезли в по-гъсто населен район и вече се движеха предимно през градове и пазарища. Сградите тук не бяха пострадали чак толкова тежко, ала всичките до една бяха изоставени и сега призраците и спомените бяха единствените им обитатели.

По някое време Каджар забеляза малка бакалница и отиде до вратата, за да надникне вътре. Разбира се, рафтовете бяха изпразнени, но кошът до огнището беше зареден с дърва, а сред разхвърляните по пода боклуци се мъдреха няколко щайги с картофи и лук. Двамата се спогледаха — при всяко положение пресният зарзават беше за предпочитане пред твърдите като желязо порции на орките. Гарона взе един котел и тръгна към близкия кладенец, а младежът се захвана да стъкне огъня.

Докато подреждаше подпалките, момъкът се замисли какво трябваше да предприемат оттук нататък. Струваше му се, че Медив е далеч по-сериозна заплаха от самите орки. Дали пък не трябваше да се върне при него и да се опита да го вразуми? Да го убеди да затвори Тъмния портал?

Всъщност дори самата новина, че съществува портал между двата свята, можеше да се окаже от огромно значение. Ако съумееха да

го открият и затворят, щяха да отрежат орките от родината им, прекратявайки по този начин стоварването на нови подкрепления от Дренор.

Изведнъж Каджар дочу трясъка на метал и човешки викове. Навън ставаше нещо!

— Гарона! — извика той и се хвърли към вратата.

Откри източника на гюрултията край кладенеца. Там се бяха изтъпанили десетина войника, облечени в сините униформи на Азерот, всичките с извадени мечове. Единият притискаше кървящата си ръка, ала други двама бяха успели да заловят Гарона. Дългата ѝ кама лежеше захвърлена на земята. В момента, когато се появи Каджар, сержантът на патрула тъкмо удряше полуорката през лицето:

— Къде са другите?

От устните на младата жена заструи тъмна оркска кръв.

— Оставете я! — извика младежът и бързо подготви едно заклинание.

Ярка светлина засия около главата на жената — миниатюрно слънце, което свари войниците неподготвени. Двамата пехотинци, които я държаха, бързо отдръпнаха ръцете си, за да се предпазят от блясъка, и тя падна на земята. С един скок Каджар се озова край нея.

— 'зненадах ме — изфъфли тя през разцепената си устна. — Нека си поема дъх.

— Стой мирна — нареди ѝ младежът, а на мигащия сержант извика: — Вие ли командвате тази сбирщина?

Повечето от пехотинците дойдоха бързо на себе си и насочиха своите мечове към гърдите на младия магьосник. Двамата, които бяха държали Гарона, също се присъединиха към отряда, обаче продължаваха да разтъркват сълзящите си очи.

Сержантът изруга:

— Ти пък кой си, дете си решил да се бъркаш в делата на армията? Момчета, я го разкарайте!

— Стойте! — нареди Каджар властно и войниците, вече изпитали на гърба си неговата магия, започнаха да пристъпват несигурно от крак на крак. — Аз съм Каджар, ученик на лорд магус Медив, приятел и съюзник на вашия крал!

Сержантът се изкиска:

— Да бе, а пък аз съм самият сър Лотар! Всеки знае, че Медив не взема ученици, сополанко. Ах, да, забравих да те питам, кое е гълъбчето с теб тогава?

— Тя е... — младежът се поколеба. — Тя е мой пленник. Водя я в Стормуинд, за да бъде разпитана.

— Ха! — изсумтя сержантът. — Е, момченце, сигурно ще ти бъде интересно да научиш, че спипахме затворницата ти на открито, при това въоръжена, а теб те нямаше никакъв. Дали пък не беше избягала? Колко жалко, че орките предпочитат по-скоро да умрат, отколкото да бъдат пленени...

— Не смей да я докосваш! — кресна Каджар и вдигна ръка. По пръстите му затанцуваха зловещи пламъчета.

— Играеш си със смъртта, младежо! — предупреди го водачът на патрула.

Наблизо се дочу тежък конски тропот. Явно идваха подкрепления и Каджар се зачуди дали и те щяха да проявят същата неохота да разговарят с един млад заклинател и полуорката, която го придружава.

— Допускате ужасна грешка, сър...

— Не се бъркай, момче! — излая сержантът, после нареди на своите войници: — Хванете орката! Убийте я, ако се съпротивлява!

Пехотинците пристъпиха отново напред. Гарона направи отчаян опит да се изплъзне от ръцете им и получи тежък ритник в корема като награда.

Каджар прехапа устни и освободи своето заклинание. Малката огнена топка порази сержанта в лявото коляно. Мъжът изрева от болка и се срина на земята.

— Спрете веднага или... — просъска младежът.

— Убийте ги! — кресна сержантът с очи, разширени от агонията. — Убийте ги и двамата!

— Стойте! — Заповедта бе произнесена от дълбок и мрачен глас, заглушен от спуснатото забрало на шлема.

Каджар застина от ужас. Новодошлият беше заобиколен от двайсетина рицари на коне. Бяха твърде много дори за Гарона. Всичките бяха в пълно бойно снаряжение. Шлемът пречеше на младия магьосник да разгледа лицето на водача.

Чиракът се втурна напред и извика:

— Сър, кажете на хората си да отстъпят! Аз съм ученик на магус Медив!

— Знам кой си — отвърна командирът, после нареди на пехотинците: — Пуснете полуорката! Продължавайте да я наглеждате, но внимавайте да не ѝ се случи нещо!

Каджар преглътна и продължи неуверено:

— Разполагам с пленник и важна информация, която трябва да стигне до ушите на краля... Трябва да се срещна със сър Лотар!

Водачът вдигна забралото на своя шлем:

— Така и ще стане, млади момко — рече първият рицар. — Така и ще стане.

[1] Halforsen — полуорк; името показва произхода на Гарона. — Б.пр. ↑

ПЕТНАДЕСЕТ ПОД КАРАЗАН

Дискусията в замъка Стормуинд ставаше все по-разгорещена и определено не вървеше на добре.

Веднага след вечеря със Лотар повика младия магьосник и неговата спътница в личните покои на владетеля. За да успокои телохранителите, първият рицар помоли Гарона да му предаде дългата си кама, докато се намира в присъствието на краля.

Момъкът не успя да различи нито един заклинател сред пъстрата и шумна група, заобиколила господаря на Азерот. Предположи, че онези от магьосниците, които бяха преживели покушенията на Медив, са били изпратени, за да подсилят армията.

Що се отнася до самия крал Лейн, Каджар откри, че младежът от видението му бе пораснал и тъкмо навлизаше в златната си възраст. Беше невъзможно да го сбърка с някой от останалите присъстващи. Владетелят бе заметнат с разкошна лилава мантия, поръбена с хермелин, и стискаше под мишница полиран до блясък шлем, украсен със златни криле, сякаш всеки момент очакваше да го извикат на бойното поле.

Каджар се зачуди дали кралят не жадува именно това — да поведе лично своята войска на бран. Явно вироглавият младеж, мечтаещ за приключения, продължаваше да живее в него; дълбоко в себе си Лейн се радваше на възможността за открит конфликт и вярваше, че ще съумее да победи врага. Интересно, до каква ли степен увереността му се дължеше на очакваната подкрепа от страна на Медив? Но изглежда не само владетелят страдеше от тази заблуда — съветниците му също приемаха за даденост факта, че Стормуинд се намира под крилото на могъщия магьосник.

Чепатият език на Гарона също допринасяше за разгорещаването на спора. Придворните лечители се бяха справили с разцепената й устна, ала не можаха да направят нищо за нейния характер. На няколко пъти Каджар се изчервяваше от неудобство, когато тя без заобикалки

изразяваше мнението си за невменяемостта на Медив, за скудоумието на бледоликите като цяло и в частност — на пълководците на Лейн.

— Орките са безмилостни бойци — рече тя, — няма ли да го схванете най-сетне!? Ще се върнат тук още по-многобройни отпреди!

— Последния път не успяха да се доближат дори на стрела разстояние от града — възрази Лейн. Каджар имаше чувството, че Негово величество е очарован от нейната откровеност.

— Да, така е — съгласи се тя. — Обаче следващия път ще се доближат. А по-следващия ще прехвърлят стените. Сир, мисля, че не приемате орките достатъчно насериозно.

— Уверявам те, че е тъкмо обратното — каза кралят. — Обаче ми е известно и с какви точно сили разполага Стормуинд. Знам всичко за укрепления, армията и нашите съюзници. Вероятно и ти щеше да мислиш по различен начин, ако разполагаше с повече информация.

Лейн беше също толкова непреклонен и по въпроса за магьосника.

Каджар разказа всички свои преживелици, без да пести подробностите. Описа виденията си и променливите настроения на магьосника, не пропусна да спомене и подозрителното му бездействие при новината за атаката над Стормуинд, нито разтърсващата последна среща с Медив/Сарджерас.

Ала владетелят на Азерот просто отсече:

— Глупости! Ако бях получавал по една монета всеки път, когато някой обяви Медив за побъркан, щях да съм дважди по-богат. Не, млади момко, обяснението за всичко е много по-просто. Магьосникът си има план. Знаеш ли колко често се е случвало да се запилее нанякъде, а ние тук да седим и да кършим пръсти? И накрая винаги сме разбирали, че е било напразно... Освен това, нали неотдавна Медив унищожи един съвсем истински демон точно тук, в моя град? Едва ли би тръгнал да ловува своите, ако беше обсебен от Сарджерас.

— Напротив, съвсем логично е, ако се замислите малко повече — намеси се Гарона. — Искал е да намери подходящ виновник за собствените си престъпления! Някой да е видял с очите си как убива онова създание? Може просто да го е повикал, за да прехвърли отговорността върху него...

— Спекулации — прекъсна я кралят. — Не почиват върху никакви реални доказателства. Не, деца. Не си мислете, че не ви

вярвам, дори за онези ваши... видения, но лично аз смятам, че Медив е хитър като лисица и всичко това е част от някакъв по-сложен план.

— Сир, позволете да не се съглася с вас — заяви Каджар. — Дори да предположим, че учителят има някакъв грандиозен план, Стормуинд и Азерот едва ли заемат някакво съществено място в него, освен може би ролята на примамка...

Останалата част от вечерта премина в подобни спорове. Владетелят беше непреклонен и не преставаше да твърди, че Азерот щял да изтласка орките с лекота с помощта на своите съюзници. Стормуинд щял да издържи на всяка атака, докато имало „сърцати мъже, които да защитават стените му“. А лорд магус Медив работел тайно над някакъв план, който никой друг не можел да прозре...

През цялото време Лотар мълчеше. Само понякога задаваше уточняващи въпроси и клатеше мрачно глава, чувайки отговорите на Каджар и Гарона.

Най-сетне първият рицар се прокашля и взе думата:

— Ваше величество, не допускате да ви заслепява прекалено голямата увереност! Изложени сме на сериозна опасност, щом не можем да разчитаме повече на магус Медив. Чуйте добре онова, което ви казват двамата младежи!

— Изслушах всяка тяхна дума — увери го кралят, — ала слушам и съветите на сърцето си. Познавам Медив от дълги години. Сигурен съм, че няма да забрави своите приятели. Ти самият ще се смееш на глупавите си подозрения, когато разберем какъв е бил поредният му замисъл.

С тези думи кралят се изправи и освободи присъстващите. Разбира се, преди това обеща, че щял да обмисли внимателно новите сведения, а Гарона си промърмори нещо под нос, което подозрително много приличаше на „Да, бе, а пък аз съм трол“.

За свое собствено спокойствие предпазливият Лотар нареди бегълците да бъдат настанени в добре охранявани помещения — просто за всеки случай, ако примерно някой разсеян демон тръгне да обикаля из замъка.

Каджар прекара по-голямата част от нощта в обикаляне напред-назад из стаята. Имаше чувството, че току-що е склопил очи, когато някой почука на вратата.

Оказа се, че е самият първи рицар. Беше въоръжен до зъби и носеше праметната през ръката войнишка униформа.

— Уморен си до смърт, нали, синко? — усмихна се той и му подаде дрехите. — Облечи това. След петнайсет минути ще се срещнем на върха на кулата. Побързай!

Замаяният Каджар започна да навлича униформата. Намъкна бричовите и синята куртка със златния лъв на Азерот върху гърдите, после нахлузи високите до бедрото ботуши. Поколеба се, преди да посегне към меча, който вървеше в комплект с всичко това, ала накрая праметна портупея през рамо. Реши, че оръжието може да му бъде от полза.

На покрива вече очакваха шест грифона, размахващи нетърпеливо огромните си крила. Край тях стоеше Гарона и потропваше нервно с крак. И тя като него беше облечена в гвардейска униформа.

— Дори не си помисляй да правиш духовити коментари! — изръмжа сърдито младата жена.

— Изглеждаш отлично — подхвърли младежът небрежно. — Цветът на куртката отива на очите ти.

Гарона изсумтя:

— И Лотар каза същото. Накара ме да ги облека, понеже искал да бъде сигурен, че няма да ме застрелят по погрешка...

— Кой например? — Каджар се огледа и чак сега забеляза, че по съседните кули също са накацали грифони, готови за полет. Бяха най-малко трийсетина. Момъкът бе изненадан, че вижда толкова много от огромните зверове, събрани на едно място. Явно Лотар беше успял да се споразумее някак с дивите планински джуджета от Айрънфорддж.

В този миг се появи и първият рицар. В движение оправи меча на гърба на Каджар, за да не го нарани по време на полета, и заяви мрачно:

— Да тръгваме! Негово величество вярва в силата на своите воини и дебелината на градските стени, ала за всеки случай не е зле да разполага и с верни хора, които да се погрижат за проблемите овреме, в случай че греши.

— Като нас?

— Като нас... — повтори Лотар, после изгледа Каджар и добави: — Спомняш ли си, че веднъж те попитах „как е той“?

— Да — отвърна чиракът. — Тогава ви казах истината, или поне онази част от нея, която можех да споделя, оставайки му верен.

— Разбирам те напълно. Аз също искам да му остана верен. Точно затова възнамерявам първо да се уверя, че не си измисляте. Ала няма да се поколебая да сторя каквото трябва, в случай че се окажете прави.

Каджар кимна:

— Значи все пак ми вярваш?

Лотар кимна на свой ред:

— Преди много години, когато бях приблизително на твоята възраст, прекарах дълги месеци край леглото на Медив. Беше по времето на продължителния сън, който отне по-голямата част от младостта му. Или поне тогава смятахме, че е сън. Но сега съм готов да се закълна, че заедно с мен край леглото бодърстваше и някой друг. Тялото му приличаше на статуя от бронз, над челото му се извиваха рога, а брадата му бе като от пламъци...

— Сарджерас — промълви младежът тихо.

Лотар въздъхна.

— Дълго време смятах, че това е невъзможно. Че просто съм халюцинирал. Ала кошмарното видение продължаваше да ме измъчва. Започнах да подозирам, че все някога ще се стигне до ден като днешния. — Първият рицар замълча за кратко, после продължи: — Съжалявам, синко, но трябва да ти кажа и още нещо. Не е изключено да ни се удаде да го спасим, но също така е вероятно злото да е пуснало прекалено дълбоки корени в душата му. В такъв случай ще ни се наложи да извършим нещо ужасяващо, окончателно и уви, абсолютно наложително. Въпросът е дали си готов за него.

В продължение на цяла минута Каджар обмисля думите му и накрая кимна. В стомаха му сякаш беше заседнала ледена буца.

Лотар вдигна ръка. По негов знак огромните зверове изпънаха крила и се приготвиха за отлитане. В този миг слънцето изгря и лъчите му позлатиха приказните кули на Стормуинд.

Неприятното усещане в стомаха на младежа така и не изчезна по време на цялото пътуване. Гарона се беше вкопчила в гърба му, ала никой от тях не проронваше и дума, докато земята отминаваше бавно и невъзвратно под неуморните криле на грифона им.

Този път гледката от високо беше коренно различна. Обширните и плодородни поля се бяха превърнали в почернели стърнища, сред които тук-там се издигаха развалините на някоя къща. Горите бяха изкоренени, за да подхранят гладната паст на войната. На мястото им в земната твърд бяха останали неизлечими белези. Откритите мини разголваха безмилостно недрата на планините; зейналите им ями бълваха неуморно безценен метал. Над хоризонта се издигаха стълбове дим, ала Каджар така и не можа да разбере дали причината за тях бяха битки, или ковачници и леярни.

Когато достигнаха Каразан, денят се беше изтърколил неусетно и слънцето вече клонеше към заниз. Кулата се издигаше като абаносова сянка в средата на нащърбения кратер. Сякаш всяка светлина умираше, докосвайки се до черните ѝ стени. Тъмните отвори на прозорците зееха зловещо в мрака. Факлите, които винаги бяха огрявали вътрешността на цитаделата, сега бяха угаснали. Младежът се зачуди дали Медив не е напуснал своето убежище.

Лотар накара грифона си да се спусне към площадката над обсерваторията и Каджар го последва. Когато кацнаха, младежът скочи пъргаво от гърба на крилатия звяр. Веднага щом пусна юздите, животното нададе жален писък, вдигна се във въздуха и полетя на север.

Междувременно първият рицар на Азерот беше успял да заеме позицията край стълбите. Въпреки своя огромен ръст мъжът се движеше с котешка грация. Мечът проблясваше в десницата му. Гарона също се прокрадна напред с извадена кама.

Собственото му непривично оръжие ръчкаше Каджар немилостиво в хълбока. В сравнение с двамата си компаньони младежът се чувстваше безполезен и непохватен. Зад гърбовете им започнаха да кацат и останалите воини.

Горното ниво изглеждаше напълно изоставено. Навсякъде бяха разхвърлени инструменти, а на една от полиците се търкаляха парчетата от счупен златен астралаб.

Запалиха факли и започнаха да се спускат по безкрайните стълби.

Доскоро тези стени бяха представлявали дом за Каджар, нещо познато и вдъхващо сигурност. Сега обаче трепкащите пламъчета

чертаеха безумна поредица от въоръжени сенки, придаващи на коридорите чужд и кошмарен вид. Сякаш самата зидария се беше просмукала със заплахата. Със свито сърце младежът очакваше засада от всяка тъмна врата и всеки мрачен проход.

Ала не се случваше нищо. Галериите бяха празни, банкетните зали — също. Както и допреди една седмица, гостните бяха също толкова лишени от живот, колкото и от мебелировка. Каджар провери дори собствената си стая, но там също нямаше никакви промени.

Скоро пламъците на факлите осветиха познатата библиотека, изтръгвайки нацърбени сенки от железните подпори и лавиците, изпълнени с книги. Томовете изобщо не бяха докосвани и дори записките на чирака все още лежаха разпръснати по масите.

Вниманието на момъка бе привлечено от някакви накъсани листове. Бързо прекоси стаята и застана при рафта с епическата поезия. Виж, това вече беше нещо ново: парчета от свитък, смачкани и раздрани.

Каджар вдигна един по-голям къс и кимна.

— Какво е това? — попита Лотар, който изглеждаше така, сякаш всеки момент очакваше някоя книга да го ухапе.

— „Песен за Игуен“ — отговори младият магьосник. — Епическа поема за майка му.

Каджар се зачуди. Явно магът все пак беше идвал тук след неговото бягство. Но защо си бе направил труда да унищожава свитъка? Неприятни спомени? Гняв, който Сарджерас изпитваше към Игуен заради своята загуба от нея? Или пък беше символичен жест, с който Пазителят се отказваше от ценностите на Ордена и поста, който бе заемал?

Младежът рискува да призове едно съвсем обикновено заклинание — с негова помощ се установяваше наличието на магия или остатъците ѝ — но долови само обичайния фон от заобикалящите го книги. Ако Медив бе заложил капан в библиотеката, беше го бе скрил така, че ученикът му да не може да го открие.

Лотар забеляза, че младежът рисува символи във въздуха, и измърмори:

— По-добре си пази силите за момента, когато го открием...

Каджар поклати глава със съмнение. Вече не бе сигурен, че ще настъпи такъв момент.

Намериха Мороуз близо до приземния етаж, недалече от кухнята. Сгърченото му тяло лежеше в голяма локва кръв наред сводестия проход. Очите му бяха широко отворени, ала чертите му изненадващо пазеха привичното си незаинтересовано изражение. Дори смъртта не беше успяла да го изненада.

Гарона изтича до кухнята и се върна няколко секунди по-късно. Лицето ѝ беше станало бледозелено, а в ръката си държеше нещо, което показва на младежа.

Натрошени леци от розов кварц. Готвачката.

Зловещите находки явно стреснаха войниците. Продължиха напред доста по-предпазливо, прекосиха огромното, подобно на пещера, преддверие и излязоха на двора. Обаче тук също нямаше никаква следа от присъствието на магьосника.

Сър Лотар се обърна към чирака:

— Възможно ли е да разполага с друго скривалище? Някое място, за което не знаем?

— Не би ме учудило — отвърна Каджар. — Учителят отсъстваше често, понякога с цели дни, а после се появяваше съвсем неочаквано... — В този миг нещо помръдна на балкона над входната врата. С периферното си зрение младежът зърна някаква сянка, но когато вдигна очи, там нямаше никой.

— Дали пък не е избягал при орките, за да стане техен водач? — предположи първият рицар.

Гарона поклати глава:

— Никога не биха приели човек за вожд на ордата.

— Е, в такъв случай просто се е разтворил във въздуха! — рече Лотар раздражено, после се обърна към войниците: — Добре, момчета, хайде да се връщаме.

Обаче орката не обърна никакво внимание на стария воин. Замисли се за секунда, после се плесна по челото:

— Ама разбира се...

С тези думи младата жена разблъска войниците и хлътна обратно в зиналата паст на входа.

Първият рицар погледна Каджар въпросително. Младежът сви рамене и тръгна след Гарона.

Завариха я втръчана в трупа на нещастния Мороуз. Кръвта му се беше разляла на вади по каменните плочи на пода. Едната от тях се

проточваше от вкочаненото тяло чак до стената на коридора, обаче по-странното бе, че образуваше идеална дъга.

Гарона започна да почуква стената, сякаш търсеше нещо. Намръщи се, изруга и удари силно с юмрук, ала масивните каменни блокове не помръднаха.

— Трябва да е тук... — прошепна орката тихо.

— Кой? — учуди се Каджар.

— Вратата!

— Не си спомням някога тук да е имало изход.

— Сигурна съм — настоя тя. — Просто никога не си го забелязвал. Погледни следите от кръв по пода. Тази дъга е била очертана от долния ръб на вратата, докато са я затваряли.

Лотар изръмжа одобрително и на свой ред започна да почуква стената.

Каджар изгледа каменния зид объркано. Беше минавал оттук по пет-шест пъти на ден. Предполагаше, че от другата страна има само пръст и скала, и все пак...

— Отдръпнете се — нареди той внезапно. — Нека опитам нещо.

Първият рицар и полуорката му направиха място. Младежът се съсредоточи, готов да произнесе думите на познатото заклинание. Беше го прилагал многократно върху най-различни заключващи механизми, ала досега не бе пробвал подобен трик срещу нещо невидимо.

Представи си вратата, съобрази колко голяма би трябвало да бъде, за да очертае дъгата върху пода, и къде евентуално се намираше ключалката, после освободи съвсем тъничка струйка магия, само колкото да направи видението си реално и да разхлаби въображаемите резета. За негова изненада стената изщрака и върху повърхността ѝ се появиха тънки процепи. Сега вече дори непредубеденото око можеше съвсем ясно да различи очертанията на врата, която само допреди миг изобщо не бе съществувала.

— Използвайте мечовете си, за да я отворите! — нареди Лотар и хората му побързаха да изпълнят заръката. В продължение на няколко секунди вратата се съпротивляваше на техните усилия, след което някакъв механизъм вътре се предаде и пред очите им се отвори широк проход. От другата страна се появи стълбище, което водеше дълбоко под земята.

— Значи магьосникът не е изчезвал — рече мрачно Гарона, — идвал е тук. Просто никой не е знаел за скривалището му...

Младежът погледна трупа на Мороуз в краката си и поклати глава:

— Или почти никой. Обаче се питам какво ли още е крил от нас.

Отрядът пое надолу към мрачните подземия на Каразан. С всяко изминато стъпало гнетящото чувство за опасност се засилваше. Грубо издяланите стени и подът бяха мокри от влага, проблясваща под светлината на факлите. За разлика от призрачните пуси коридори горе, проходите под кулата излъчваха съвсем осезаема заплаха и сякаш предвещаваща кървава разплата за нарушителите.

След известно време Каджар осъзна, че всъщност подземие то представлява нещо като двойник на кулата над главите им, но обърнат с главата надолу. И наистина — там, където според спомените му трябваше да има празна стая, зейваше вратата на зандан, пълен с ръждясали вериги. А където горе имаше бална зала, групата се натъкваше на помещение с изрисувани върху пода мистични фигури и кръгове. Дори въздухът в катакомбите беше тежък и потискащ и напомняше излъчването, което младежът бе доловил в стаята на Хуглар и Хугарин. Предположи, че именно оттук Медив бе призовал демона, който ги беше нападнал в библиотеката.

Когато достигнаха нивото, съответстващо на библиотеката в кулата, откриха масивна двукрила порта, обкована с желязо по ръбовете. Стълбите продължаваха надолу към земните недра, ала всички се спряха, за да разгледат ужасяващите релефи, издялани в плоскостите на вратата. Всяка линия бе подчертана със съсирена кръв, сякаш самото дърво кървеше. От челюстите на два човешки черепа, заместващи обичайните дръжки, висяха две големи стоманени халки.

— Вероятно това е истинската му библиотека — обади се Каджар.

Лотар кимна. Той също бе забелязал приликите между кулата и мрачното подземие.

— Да видим какво държи тук — предложи рицарят.

— Обикновено стоеше в обсерваторията — намеси се Гарона. — Там провеждаше всичките си експерименти. Ако е тук сега, със сигурност се намира на дъното. Да продължим нататък...

Но го каза твърде късно. Каджар вече бе посегнал към обкованите с желязо порти. В същия миг от дланта му изскочи искра и потъна в дървото. Магически капан! Младежът успя само да изругае, преди вратата да се разтвори с трясък към мрака на библиотеката.

Ала господарят на демоните нямаше нужда от познание. Вместо рафтове, изпълнени с книги и свитъци, пред отряда се разкри бърлогата на неговите любимци.

В коридора нахлу задушливата смрад на демони. Отвътре ги наблюдаваха десетки немигащи очи, които започнаха да се приближават.

Каджар занарежда отчаяно магически слова, за да накара вратата да се затвори, а войниците се хванаха за металните халки и започнаха да теглят с всички сили. Ала нищо не бе в състояние да помръдне огромните крила — нито заклинание, нито здравите мускули.

Разнесе се бесният кикот на зверовете. Някои от тях вече бяха приклекнали, готови за скок. Каджар вдигна ръце, за да ги посрещне със заклинание, обаче Лотар го избута встрани:

— Не хаби време и сили! Това е наша работа. Върви да намериш Медив!

Рицарят пристъпи напред и вдигна меча си, готов да пресрещне първия звяр. Още докато измъкваше оръжието от ножницата, гравирани по острието руни засияха с яркожълта светлина. Младежът видя как в очите на чудовището проблесна страх.

После воинът замахна широко и мечът му се вряза шумно в плътта на демона, разполовявайки го напълно. Второто връхлетяло създание има време само колкото да изквичи отчаяно, преди мечът да разтроши черепа му. Останките на демона се изсипаха в димяща купчина в краката на рицаря.

— Тръгвайте! — прокълтя гласът на Лотар. — Когато свършим тук, ще ви настигнем...

Гарона сграбчи Каджар и започна да го тегли надолу по стълбите. Зад тях войници от отряда също бяха извадили оръжията си и руните по остриетата им танцуваха със смъртоносния си блясък в разкъсвания от пицящи сенки мрак.

Останали отново сами, двамата продължиха да се спускат в тъмнината. В едната си ръка Гарона стискаше факла, а в другата блестеше дългото острие на камата ѝ. Едва сега, когато светлината

беше намаляла, младежът забеляза, че стените фосфоресцират леко с бледия червеникав оттенък на отровни гъби. Освен това ставаше все по-горещо и потта започна да се стича на ручей по челото му.

Когато най-сетне достигнаха следващото ниво, Каджар почувства как стомахът му се свива. Внезапно светът около тях се завъртя и в следващия миг двамата се озоваха на съвсем различно място. Видението ги връхлетя безмилостно и изненадващо като лятна буря.

Намираха се на върха на една от най-високите кули на Стормуинд, а градът под тях беше обхванат от пламъци. Отвсякъде се издигаха тъмни стълбове пушек, които образуваха плътен покров, закриващ слънцето. Местността пред външните укрепления изглеждаше като застлана с плътен килим, ала това бяха телата на стотици хиляди кресящи орки. От мястото си Каджар и Гарона виждаха ясно пълзящите като буболечки създания, изпълващи тучните ливади пред града. Забелязваха се и множество обсадни кули, над които се развяваха знамена с цветовете на различните кланове.

Околните гори бяха изсечени напълно, за да се превърнат в материал за катапултите, които обсипваха Стормуинд с огнен дъжд. Ниската част на града бе почти изпепелена. Внезапно един широк сектор от стените се срути. Сред пламъците на пожара се защураха сини и зелени фигурки, вкопчени в ожесточена схватка.

— Но как... — произнесе Гарона.

— Видение — обясни младежът. Нямаше представа дали се бяха натъкнали случайно на него, или това бе още един от триковете на демона, целящ да ги забави.

— Казвах му аз на краля... — промърмори орката. — Казвах му, но той не ме послуша. Това е видение от бъдещето, нали? Как можем да излезем от него?

Каджар поклати глава.

— Не можем. Трябва да изчакаме да свърши само.

Гарона въздъхна примирено и огледа бойното поле.

— Е, поне ги нападат единствено орките.

— Нима не е достатъчно? — Очите на младежа сълзяха от дима, който беше обгърнал кулата.

— Не виждам демони — отбеляза тя. — Ако Медив беше докарал пълчищата на Сарджерас, нещата можеха да бъдат и далеч по-

лоши. Може би все пак сме успели да убедим стареца да застане на наша страна...

— Обаче не го виждам и сред нашите воители — намръщи се Каджар. — Може би е мъртъв? Или пък е успял да избяга?

— Интересно, колко далеч в бъдещето сме попаднали?

Зад тях се чува мъжки гласове. Двамата се обърнаха и откриха с изненада, че всъщност са попаднали в една от кралските зали за аудиенции, сега превърната в щаб. В средата на помещението беше поставен подробен модел на града, около който бяха наредени мънички войничета, представляващи орки или хора. Крал Лейн и съветниците му се суетяха около масата; постоянно пристигаха вестоносци с доклади за текущото положение.

— Пробив при Стената на търговците!

— Нови пожари в ниската част на града!

— Атакуват портите още по-ожесточено! Този път с тях има и заклинатели!

Каджар забеляза, че сред съветниците на краля не присъства нито един от предишните му придворни. Тяхното място бе заето от мъже с мрачни лица, облечени в униформи, подобни на онези, които носеха двамата с Гарона. Сър Лотар не беше сред тях. Младежът можеше само да се надява, че рицарят е някъде край стените и се сражава срещу врага.

Крал Лейн беше в своята стихия. Изглеждаше напълно спокоен и уверен в действията си. Човек можеше да остане с впечатлението, че нападенията над града му са ежедневие.

— Изтеглете пета и шеста рота, за да запълнят пробива! Наредете на опълченците да образуват верига и да потушат пожара! Ползвайте водата от градските бани. И закарайте два взвода копиеносци при портала! Когато орките нападнат отново, контраатакувайте. Това ще ги накара да се замислят. Повикайте двамата магьосници от последното им назначение. Успяха ли да свършат нещо там?

— Справиха се — докладва някой в отговор, — обаче са изтощени.

Владетелят кимна:

— Оставете ги да починат за около час. Междувременно вкарайте в боя младите магове от Академията. Изпратете петима, но ги

предупредете да бъдат внимателни. Командир Бортън, искам вашите части при източната стена! Ако бях на мястото на орките, следващият ми удар щеше да бъде именно там.

Заповедите към отделните командири вляха една след друга. Нямаше време за спорове, обсъждания или предложения. Воините кимаха и излизаха навън един след друг. Накрая Лейн остана сам с малкия макет на Стормуинд и обхванатия от пламъци истински град в нозете му.

Кралят се облегна на масата, подпрян върху свитите си юмруци. Лицето му изглеждаше уморено и старо, когато вдигна поглед и рече:

— Вече можеш да докладваш.

Завесите в противоположния край на помещението прошумоляха и отзад се показва Гарона. Полуорката до Каджар възкликна изненадано.

Гарона от бъдещето беше облечена по обичайния за нея начин — с черни панталони и черна копринена риза. Единствената разлика се състоеше в това, че носеше пелерина с лъвската глава на Азерот, пришита върху гърдите. В очите ѝ проблясваше нещо диво.

Гарона от настоящето стисна младежа за ръката. Ноктите ѝ се забиха в плътта му.

— Лоши новини, сир — каза новодошлата. Каджар долови трепет в гласа ѝ. — Клановете се споразумяха и вече действат координирано под общото ръководство на Черната ръка. Вождовете се заклеха да прекратят разприте помежду си, докато не падне Стормуинд. Гул’дан събира вещерите си по здрач, за да помогнат при щурма на източната стена.

Лейн въздъхна:

— Точно от това се страхувах... Нищо, ще отблъснем и тази атака. Все някак ще издържим, докато дойдат подкрепленията. Стормуинд ще остане непокътнат, докато има сърцати мъже, които да защитават стените му.

Гарона от бъдещето кимна и младежът забеляза сълзите в очите ѝ.

— Водачите на орките са съгласни с вашата оценка на положението — рече тя и ръката ѝ потъна в пазвата.

Двамата безмълвни наблюдатели изкрещяха неволно, когато жената заби дългото острие на камата си в гърдите на владетеля.

Атаката ѝ бе толкова мълниеносна, че кралят не успя дори да извика.

— Водачите на орките са съгласни с вашата оценка на положението — повтори тя, но сега сълзите се стичаха открито по лицето ѝ. — И стигнаха до заключението, че се налага да изпратят убиец...

С тези думи жената издърпа своето оръжие. Лейн, крал на Азерот и господар на Стормуинд, съюзник на могъщи магьосници и воители, се строполи мъртъв на пода.

— Съжалявам... — прошепна Гарона от бъдещето.

— Не! — изкрещя сегашната Гарона. Самата тя също бе паднала на пода, разтърсвана от ридания.

Внезапно двамата младежи бяха пренесени обратно в катакомбите под Каразан. Развалините на Стормуинд изчезнаха заедно с трупа на своя крал.

— Ще го убия... — промълви орката отчаяно. — Ще го убия... Отнасяше се толкова добре към мен, единствен той пожела да изслуша всяка моя дума... А аз ще го убия.

Каджар коленичи до нея.

— Успокой се. Това беше просто едно видение. Възможно е никога да не се случи...

— Сигурна съм, че е истина — възрази тя и посочи към гърдите си. — Чувствам го ето тук!

Младежът замълча, защото си припомни своето собствено видение от света с червеното небе и абсолютната увереност, че това предстои да се случи, която беше почувствал дълбоко в сърцето си.

— Трябва да тръгваме — рече момъкът след миг мълчание, ала полуорката поклати глава:

— Няма смисъл... Вярвах, че ще намеря нов дом в Азерот, ала сега вече знам, че така или иначе ще унищожа всичко...

Каджар огледа стълбите. Нямаше как да разбере дали Лотар и хората му се справят успешно с демоните. Нямаше представа и какво го очаква в недрата на мрачните подземия. Отчаяно се нуждаеше от помощта на орката.

Въздъхна тежко и зашлеви Гарона.

Ръката му се нарани от единия ѝ зъб, но реакцията на младата жена не закъсня.

— Идиот такъв! — изкрещя тя и го хвана за яката. — Никога, никога повече не прави така! Чуваш ли ме? Ако го направиш отново, ще те убия!

Младежът така и не разбра как се беше озовал по гръб, с кама, опряна в гърлото му.

— Няма да го направиш — рече той със слаба усмивка. — И аз имах видение от своето бъдеще, за което съм уверен, че е истина. Точно в него съзрях червеното небе на твоя роден свят. А щом ми е писано да видя Дренор, значи сега няма да ме убиеш...

Гарона примигна насреща му и отдръпна своето оръжие.

— Искаш да кажеш, че щом съм орисана да убия краля, значи...

— ... ще се измъкнеш оттук жива и здрава. Както и аз.

— Ами ако грешим? — каза тя. — Ако виденията са лъжливи?

Каджар се изправи и отупа прахоляка от своята пелерина.

— Тогава поне ще умреш с утехата, че кралят на Азерот няма да загине от твоята ръка.

За момент полуорката остана дълбоко замислена над парадоксалната ситуация. Накрая се изправи на крака и рече:

— Хайде да продължаваме.

Отново започнаха да се спускат по спираловидното стълбище, подминавайки етаж подир етаж. Най-сетне достигнаха последното ниво — там, където предполагаха, че се намира тайното убежище на магьосника. Ала вместо очакваната скромна лаборатория, пред тях се ширна червеникава равнина, сякаш направена от разтопен обсидиан. Тъмни, лъскави каменни плочи плуваха в огненото море точно под краката им. Каджар се отдръпна инстинктивно, ала подът изглеждаше солиден. Въздухът беше изпълнен със зной, но все пак в границите на поносимото.

В средата на огромната пещера бяха подредени семпли мебели от ковано желязо: работна маса, стол, шкафове с чекмеджета и няколко кресла. За момент младежът се зачуди откъде му е познато всичко това, но после си даде сметка, че вижда точно копие на обзавеждането в обсерваторията.

Широкоплещестият магьосник седеше и ги очакваше.

Каджар се взря изпитателно в него, като се опитваше да открие някое дребно издайническо несъответствие, отличаващо обсебения

Медив/Сарджерас от онзи човек, на когото имаше доверие. Търсеше нещо несвойствено в чертите на измамника.

Ала нямаше нищо такова. Пред него беше само умореното лице на възрастния му учител.

— Здравей, млади доверенико — рече магьосникът бавно. Усмихна се и в същия миг от брадата му изригнаха пламъци. — Здравейте и вие, пратеник. Очаквах ви.

ШЕСТНАДЕСЕТ

ПАДЕНИЕТО НА ЕДИН МАГЪОСНИК

Беше впечатляващо, мой верни чирако. Наистина чудесно хрумване. Да призовеш част от собственото ми минало и по този начин да ми попречиш да те хвана...

Каджар погледна Гарона и кимна едва забележимо. Полуорката схвана намека и пое бавно край стената, целейки да се озове зад гърба на Медив.

— Учителю, какво е станало с вас? — попита младежът, пристъпвайки напред, за да привлече вниманието върху себе си.

Магъосникът се изсмя.

— Нищо не е ставало с мен. Винаги съм бил такъв. Развалата е в мен още от самото ми зачеване. Нали знаеш, лошото семе ражда горчиви плодове. Просто никога не си виждал истинския Медив.

— Учителю, каквото и да станало с вас, сигурен съм, че може да бъде поправено... — Каджар хвърли неспокоен поглед вдясно. Гарона продължаваше да се прокрадва край стената.

— Че защо? — поинтересува се магъосникът със зловна усмивка. — Всичко се развива точно според плановете ми. Когато орките изтребят човечеството, ще поведе уродливите създания към гробницата, където е заключено тялото ми. Тя е защитена срещу демони и хора, но не и срещу зеленокожи. Най-сетне ще бъде свободен отново! И след като захвърля тази отвратителна обвивка, ще изгоря света ви до основи. Не ми казвай, че не го заслужавате.

— Значи ти наистина си Сарджерас?

— На твоите услуги, макар и в чуждо тяло... — поклони се демонът с насмешка. — Когато Игуен унищожи предишната ми обвивка, успях да се промъкна в нейната утроба и обсебих душата на все още незаченатото й дете. По този начин злият близък на Медив стана едно със самия него.

— Това е чудовищно! — възмути се младежът.

Магъосникът се ухили:

— И не по-различно от онова, което направи самата Игуен, влагайки цялото могъщество на Тирисфал в своя наследник. Не е за чудене, че остана толкова малко място за истинския Медив. Мракът и Светлината изядоха душата му в борбата си за надмощие.

Докато задаваше следващия въпрос, Каджар се стараеше да не поглежда към Гарона.

— И все пак останало ли е нещо от него?

— Не много и все пак достатъчно, за да заблуждава крале и магьосници, точно според моя замисъл. Медив е маска. Оставих от него само толкова, колкото да прикрива истинската ми същност. — Устните на демона се изкривиха в хищна усмивка: — Не знаей дали долавяш хумора в така създалата се ситуация. Медив бе изваян от две противоположни сили. Затова не се учудвай, ако ти се струва непоследователен.

Гарона пристъпваше безшумно, а камата ѝ проблесваше. В очите ѝ се четеше стоманена решителност. Каджар се беше втренчил упорито в своя бивш учител, стремейки се да не я издаде.

— Виждаш ли? — продължи умопобърканият магьосник. — Аз съм просто поредното колелце в машината, която тиктака още от времето, когато е бил взривен Кладенецът на вечността. Поне в едно отношение мненията ни с истинския Медив съвпадат напълно: цикълът трябва да бъде нарушен.

Гарона беше на крачка от него. Камата ѝ се издигна във въздуха...

— Извини ме за секунда — рече Медив и се извърна със свит юмрук. Около кокалчетата му затанцуваха синкави пламъчета. Ударът отхвърли орката далеч назад.

Каджар изруга и вдигна ръце, за да запрати заклинание към демона. Нещо, което да го извади от равновесие. Нещо просто и ефикасно...

Ала Медив се оказа по-бърз. Обърна се отново към него, изкриви неестествено пръсти и въздухът около младежа моментално се сгъсти до такава степен, че повече не можеше да помръдне дори кутрето си.

Магьосникът вдигна и другата си ръка и през тялото на Каджар протече влудяваща болка. Сякаш нещо изсмукваше всичките му жизнени сокове и се стремеше да го превърне в празна черупка.

Почувства как магията се отцежда от него, оставяйки го неспособен да извърши и най-простото заклинание.

Хватката се отпусна чак когато на Медив му омръзна да се наслаждава на агонията му. Младежът се свлече на пода почти безчувствен. Дори идеята да си поеме дъх му се струваше болезнена.

Междувременно Гарона беше успяла да се съвземе. Скочи на крака и връхлетя върху демона с див крясък, вдигнала високо камата си.

Вместо да отстъпи, магьосникът се протегна и обхвана главата ѝ с ръка. От пръстите му започна да извира болнавожълта светлина. Жената увисна неподвижно между склучените му нокти.

— Бедната Гарона — изрече демонът подигравателно. — Смятах, че поне ти, с конфликтния си произход, ще се опиташ да ме разбереш. Че съвсем ясно ще доловиш нуждата да поемем по нов път. Но и ти си като тях, нали?

Очите на орката бяха разширени от ужас. От устата ѝ излизаше несвързано гъргорене.

— Нека ти покажа моя свят, Гарона — предложи полуделият магьосник. — Позволи ми да те посветя в собствените си съмнения и разногласия. Никога повече няма да си сигурна на кого да служиш и защо. И няма да намериш покой...

Жената понечи да изпищи, ала викът ѝ бе пресечен от ярката светкавица, избликнала от дланта на магьосника.

Медив се изсмя и позволи на Гарона да се свлече на пода. Тя остана да се гърчи в нозете му. Гледаше подивяло, дъхът ѝ излизаше накъсан и задавен от напиралците сълзи.

В това време Каджар беше възвърнал способността си да диша. Понечи да се изправи и дори успя да се надигне за кратко, но после видя собственото си отражение в излъсканите обсидианови плочи...

И съзря там стареца от своето видение. С натежали, уморени очи, обкръжени от бръчки и бели кичури. Дори брадата му беше побеляла.

— Нека това ти послужи за урок — обърна се Медив към него. Сърцето на Каджар почти престана да бие. С ограбена младост и изсмукана магия, вече не бе уверен, че може да спечели тази битка.

— Знаеш ли — започна демонът, — една от отрицателните черти на настоящата ми форма е, че човешкото винаги се стреми да излезе на

повърхността. Да завързва приятелства. Да помага на хората. Повярвай, никак не ми беше лесно да го преодолея. Едва не се разплаках оня ден, когато се наложи да убия Мороуз и готвачката. Но все пак се свиква. Когато ти стане навик, вече не е толкова трудно да убиваш дори своите приятели.

Сега магьосникът стоеше само на няколко крачки от Каджар. Раменете му бяха изправени, от очите му бликаше енергия. До този момент чиракът не бе виждал учителя си в толкова добра форма. Изглеждаше уверен и напълно спокоен.

— А сега дойде време да умреш, млади доверенико — рече магът. — Все пак излиза, че доверието ми в теб не е било напълно оправдано...

В този миг откъм стълбището се чу задавен вик:

— Медив!

Магьосникът вдигна поглед и за момент изражението му се смекчи:

— Андуин Лотар! Стари приятелю, защо си тук?

— Престани веднага, Мед — каза воинът. Каджар долови болката в гласа му. — Спри, преди да е станало твърде късно. Не искам да се бия с теб.

— Аз също не искам това, стари приятелю — рече магьосникът и вдигна ръка. — Затова пусни оръжието и се наслаждавай на представлението. Медив разтвори длан и от нея полетя сноп искри, който обля рицаря.

— Искаш да ми помогнеш, нали така, стари приятелю? — Усмивката на магьосника бе жестока и самонадеяна. — Ела тогава и ми помогни да накажа това непослушно дете. И после отново ще бъдем приятели.

Хилядите искри около Лотар започнаха да избледняват и воинът направи неуверена крачка напред, после втора и трета. Скоро се затича, понесъл високо меча си. Но атакуваше Медив, а не Каджар. От устните му се отрони проклетие, задавено от сълзи и безкрайна скръб.

Магьосникът отскочи в последния момент и острието профуча на сантиметър от главата му. Рицарят замахна отново, принуждавайки го да отстъпи още повече.

Най-сетне Медив успя да стъпи здраво на крака и следващият удар срещна блестящ щит от синя светлина. Жълтите руни по острието

на меча изсипаха дъжд от искри. Обаче Лотар не се отказваше лесно. Оръжието му свистеше ожесточено ту отгоре, ту отдолу, но всеки път се сблъскваше със сигурната защита на магьосника.

Медив изръмжа и вдигна ръката си, изкривена в грозен жест. Дрехите на рицаря пламнаха внезапно и мъжът запищя от ужас. Магьосникът се усмихна самодоволно и с още едно движение на китката отхвърли Лотар като парцалена кукла.

— Става все по-лесно — заяви Медив и се извърна отново към мястото, където беше оставил Каджар.

Ала чиракът не беше там. Объркан, магьосникът започна да се озърта, за да открие, че остарелият младеж стои зад гърба му, стиснал здраво меч, даден му от Лотар. Върхът на острието опря в сърцето на магьосника. Руните грееха като миниатюрни слънца.

— Дори не мигвай — предупреди го Каджар.

Изминаха няколко дълги секунди. По бузата на демона се плъзна тежка капка пот.

— Значи стигнахме дотук — заключи магът. — Не ми се вярва да притежаваш нито волята, нито умението, необходими, за да ползваш този меч, млади доверенико.

Чиракът отвърна с немощния си глас:

— Смятам, че човешкото в теб, Медив, предпазва околните, независимо от собствените ти намерения. Наречи го резервен план, ако щеш. В случай че в края на краищата се побъркаш окончателно. За да могат приятелите ти да те погубят. И да сложат край на кръговрата веднъж завинаги.

Магьосникът въздъхна тежко:

— Повярвай, не съм възнамерявал да наранявам никого. Просто исках да разполагам със собствения си живот... — Докато произнасяше това, ръката му, обвита с мистична енергия, се стрелна нагоре в опит да обърка ума на Каджар по същия начин, по който го бе направил с Гарона.

Така и не успя да реализира замисъла си. Още при първия знак за намеренията му Каджар натисна рязко оръжието напред. Острието потъна между ребрата на магьосника и прониза сърцето му.

Медив изглеждаше изненадан. Устните му продължиха да се движат беззвучно, сякаш искаше да каже още нещо.

Чиракът натисна още по-силно и мечът влезе в гърдите на магьосника почти до дръжката, а острието се показва откъм гърба му. Медив падна на колене и Каджар се наведе над него, стиснал здраво оръжието.

Със сетни сили учителят му успя да прошепне:

— Благодаря ти... Борих се толкова... колкото можах...

Сетне лицето на магьосника започна да се променя. Брадата му избухна в пламъци, рогата изникнаха напълно от челото му. Сарджерас се показваше в истинския си вид. Чиракът усети как дръжката на руническия меч започна да се нажежава, когато пушещото тяло на Медив постепенно се трансформира, придобивайки очертанията на адското същество.

Забеляза как Лотар се изправи и полетя напред с високо вдигнат меч. Острието описа идеална дъга и при допира с врата на демона избухна в пламъци. Главата на Сарджерас се отдели и тупна на пода.

Всичко, което някога бе обитавало тялото на Медив, изведнъж се устреми навън през разкъсаните останки от врата му, сякаш бяха отпушили бутилка. Фонтанът от сенки и огън, от ярост и дим, изхвърлени нагоре, достигна почти до тавана на пещерата. През този хаос от отприщена енергия се виждаше едно рогато лице, което крещеше отчаяно.

А когато всичко свърши, от магьосника бяха останали само дрехите. Продължилата с години битка вътре в него беше изляла абсолютно всичко.

С върха на меча си Лотар разрови парцаливите останки и рече:

— Да се махаме оттук. Всичко свърши.

Каджар се огледа. Едва сега забеляза, че Гарона беше изчезнала. Отрязаната глава на Медив се бе стопила и от пода към тях се вираше озъбен червено-бял череп.

Бившият чирак въздъхна тъжно:

— Налага се да остана тук, за да се погрижа за някои неща.

— Най-голямата опасност отмина — изръмжа първият рицар, — но сме изправени пред още няколко проблема. Налага се да изтласкаме орките и да затворим портала...

— Но първо искам да погребам останките на Медив и да открия Гарона. Едва ли е стигнала прекалено далече.

Лотар кимна мълчаливо и тръгна към изхода. Когато достигна подножието на стълбището, той се обърна и рече:

— Нали разбираш, че не можеше да стане по друг начин? Опитвахме да променим нещата, ала всичко е част от далеч по-голяма картина.

Каджар кимна.

— Зная. Всичко е част от големия кръговрат. Цикъл, който може би прекъснахме завинаги.

Бившият чирак се зае да събира останките на своя учител. Намери лопата и дървена кутия в конюшната. Сложи вътре черепа, дрехите и нахсаните листове от „Песен за Игуен“ и зарови всичко дълбоко под калдъръма в двора на кулата. Може би впоследствие щеше да издигне паметник на мястото, но засега му се струваше по-безопасно никой да не знае къде почиват мощите на великия магьосник. След това изкопа още два гроба, този път с човешки размери — за Мороуз и готвачката.

Когато приключи и с тази задача, Каджар въздъхна дълбоко и вдигна очи към кулата. Белокаменният Каразан, домът на най-могъщия магьосник на Азерот, последния Пазител от Ордена на Тирисфал, се възправяше мълчаливо над главата му. Небето над цитаделата бе започнало да изсветлява и слънцето докосваше върха ѝ с първите си лъчи.

Погледът му бе привлечен отново от някакво раздвижване на балкона над зейналия главен вход. Там бе застанала висока призрачна фигура, която следеше всяко негово действие:

Каджар кимна на фантома и рече:

— Вече те виждам, да знаеш.

ЕПИЛОГ

ПЪЛЕН КРЪГОВРАТ

Призракът от бъдещето се взря в състарения младеж.

— От колко време ме наблюдаваш?

— Усещам присъствието ти още откакто пристигнах за първи път — обясни Каджар. — А ти откога стоиш там?

— Почти цяла нощ — отвърна призракът в дрипава червена мантия. — Вече се зазорява.

— Тук също — рече бившият чирак. — Вероятно затова можем да разговаряме. Ти си видение, но различно от всички други, които съм имал досега. От бъдещето ли си или от миналото?

— От бъдещето. Знаеш ли кой съм?

— Тялото ти е по-различно от последния път, когато те видях. Сега си по-млад и някак по-спокоен. — Каджар посочи трите купчини прясно изровена пръст: — Мислех си, че току-що съм те погребал.

— Така е — съгласи се фантомът. — Или поне погребва по-лошата част от мен.

— Е, каква е ролята ти в бъдещето? — попита Каджар. — Маг? Пазител? Демон?

— Мога да те уверя, че сега се чувствам много по-добре — сподели призракът. — Благодарение на вашите действия през нощта, която току-що измина за теб, вече съм напълно свободен от развалата на Сарджерас. Скоро ще приключа веднъж завинаги с господаря на Пламтящия легион. Благодаря ти още веднъж, достойни ученико. И запомни, не може да има успех, без първо да пожертваш нещо важно.

— Да пожертваш нещо важно... — повтори Каджар като ехо. Думите прозвучаха горчиво. — Кажи ми нещо, призрако от бъдещето. Истина ли е всичко, което видяхме? Ще падне ли Стормуинд? А кралят ще загине ли от ръката на Гарона? Наистина ли е необходимо да си отивам без време, макар и в тази остаряла плът, под чуждо небе и сред чужда земя?

Съществото на балкона остана безмълвно и остарелият младеж вече се опасяваше, че всеки миг фантомът ще изчезне, когато дочу тихия отговор:

— Докато има Пазители, има и Орден. И все някой трябва да играе предназначените роли. Нечие решение отпреди хиляди години е повлияло на събитията така, че пътищата ни да се пресекат. Всичко е част от големия кръговрат, който държи нещата в света по местата им.

Каджар вдигна поглед. Слънцето вече обливаше горните етажи на кулата.

— А може би Пазителите трябва да си отидат, щом цената е толкова висока...

— Съгласен съм с теб — отвърна фантомът. Ставаше все по-блед с напредването на утрото. — Но засега, имам предвид твоето „сега“, трябва да изиграем ролите докрай. Цената трябва да бъде платена. А след това, когато имаме тази възможност, ще започнем всичко начисто.

С тези думи призракът изчезна.

Каджар поклати побелялата си глава и погледна трите пресни гроба. Оцелелите войници бяха отнесли своите ранени и убити другари в Стормуинд. Нямаше никаква следа от Гарона. Щеше да претърси кулата още веднъж, ала се съмняваше, че ще я открие. Възнамеряваше да вземе със себе си единствено няколко книги, които смяташе за по-ценни. После щеше да заложи магически капани навсякъде и да последва Лотар към столицата на Азерот.

Метна лопатата на рамо и влезе в глъхнещата кула на Каразан. Чудеше се дали някога ще се върне обратно тук.

Когато образът на остарелия младеж избледня и се разсея, нарушителят на спокойствието в порутената Кула на Медив остана загледан в разбитите плочи на двора. Накрая въздъхна, примирен с мисълта, че не може да направи нищо, за да го върне.

По лицето на мъжа се търкулна самотна сълза. Толкова много жертви бяха понесени и толкова божа, само и само да бъде опазен планът на Пазителите. А сетне и нови жертви, и още божа, за да бъде нарушен същият този план, а светът — освободен от оковите му.

Но сега отново всичко бе подложено на риск. Беше необходима още една, последна жертва. Налагаше се да отнеме силата от това

място, ако искаше да успее в последния си сблъсък с Пламтящия легион.

Слънцето се беше издигнало още по-високо и лъчите му почти достигаха балкона, на който стоеше магьосникът. Налагаше се да побърза.

Вдигна ръка и внезапно облаците започнаха да се завихрят около кулата отначало съвсем бавно, а сетне все по-бързо и по-бързо, докато накрая горните етажи се озоваха в окото на същински ураган. След това мъжът се пресегна дълбоко в душата си и освободи думите. Бяха съставени от равни части съжаление и гняв, от болка и ненавист, заключени в ума му още от деня, когато беше умрял в подземията на това място.

Бушуващият циклон продължаваше да се усилва, ала яката цитадела се съпротивляваше упорито на желанието на магьосника. Тогава той изрече думите отново. Викаше, за да бъде чути през ветровете, които сам бе призовавал. Постепенно и с голяма неохота кулата започна да разкрива своите тайни.

Могъществото, заключено в сърцевината на камъните, потече към стопанина на Каразан. Всички късчета история, добре познати или никому неизвестни, всички видения и безименни призраци се устремиха в една точка и се вляха в мъжа. Битката на Каджар под чуждото слънце; легендарното сражение на Игуен с пълчищата демони; мистериозната поява на закачулената фигура пред вещера Гул'дан; предателството на Гарона и убийството на краля — всичко това се стовари с пълна сила върху магьосника. А заедно с виденията се завърнаха и спомените. И донесоха със себе си отговорността.

Последен изтля образът на младежа, застанал пред портите на Каразан, с износена раница в краката и писмо с аления печат на Кириин Тор в ръка.

Последна си отиваше младостта.

Видението започна да се разпада, докато магията безмилостно разплиташе и източваше енергията му към мъжа. Когато и последната частица от Каджар попи в него, от окото на заклинателя се отрони сълза.

Последният Пазител вдигна ръце към гърдите си и притисна всичко онова, което си бе възвърнал. Кулата на Каразан се беше превърнала в най-обикновена рухнала постройка, просто купчина

камъни, струпани на отдалечено и никому неизвестно място, встрани от оживените пътища, които кръстосваха света. Сега цялото могъщество бе събрано отново в него. Както и отговорността. Този път трябваше да се справи по-добре.

— Време е да започнем начисто — рече Медив, след което се превърна в гарван и отлетя.

Издание:

Джеф Груб. Последният пазител

Серия Warcraft, №3

Превод: Петър Валентинов Тушков, 2006 г.

Художествено оформление на корицата: Сам Дидие, 2006 г.

Отговорен редактор: Венера Атанасова

Компютърна обработка: Калин Гарабедян

Коректор: Юлиана Василева

Американска, второ издание

Формат 70/100/32

Печатни коли 21

ИК „ХЕРМЕС“ — Пловдив, 2006 г.

ISBN-10: 954-26-0408-4

ISBN-13: 978-954-26-0408-2

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.